

Д-Р Б. ТРОФИМ-ТАРНОВЕЦЬКИЙ

ІЗ ЖИТТЯ
УКРАЇНСЬКОЇ
ГРОМАДИ

Д-Р Б. ТРОФИМ-ТАРНОВЕЦЬКИЙ

**ІЗ ЖИТТЯ
УКРАЇНСЬКОЇ
ГРОМАДИ**

Книжку цю присвячую моїй дружині.

Автор

ТОРОНТО

1988 р.

КАНАДА

ВСТУПНЕ СЛОВО

Рішив я видати книжку зі змістом моїх дописів, що були надруковані в 1975-1987 роках, у наших часописах: „Гомін України”, „Наша Мета” та в шкільному журналіку „Ломикаміль” — Торонто; в щоденнику „Свобода” й журналі „Гуцулія” — ЗСА; „Шлях Перемоги” — Зах. Німеччина й „Вільна Думка” — Австралія.

Темами моїх дописів, переважно, були культурні й розвагові імпрези нашої громади та описи різних виступів учнів місц. українських шкіл і Курсів Українознавства, яких то учнів, із великою відданістю учила й підготовляла моя дружина Марта, невтомна вчителька згаданих шкіл та Курсів Українознавства.

Почуваюся до милого обов'язку згадати дещо про працю моєї дружини Марти, кваліфікованої учительки з університетською освітою.

У декількох школах і на Курсах Українознавства вона викладала українознавчі предмети: мову й літературу, географію та історію України, а на останньому місці своєї праці — в Цілоденній школі при катедрі св. Йосафата, крім згаданих предметів, учила дітей різних ручних робіт, як: шиття, вишивання гачкування, плетення та писання писанок. Крім того, організувала учнівські редакції, що підготували й видали шкільні журналіки: „Промінь”, „Ломикаміль”, „Вогник”, „Золоте Перо” та „Вінок”.

Приємно згадати також, що за свою віддану працю вона втішалась любов'ю та пошаною дітей-учнів а відомий письменник Багдан Б. Федчук написав про неї похвальний вірш, що був надрукований у місц. тижневику „Вільне Слово”.

Як уродженець нашої, прекрасної, Гуцульщини — багато місця у моїх дописах я присвятив діяльності й культурній праці „Українського Світового Об'єднання Гуцулів”.

Один із моїх дописів: „З українського життя у світі. Вдала імпреза молоді” — був надрукований у книжці „В обороні віри”, присвяченій 1000-літтю Хрещення України. Книжка та була надрукована в 1984 році, заходом „Українського Православного Братства Св. Володимира” в Торонті.

Як член „Спілки Українських Журналістів Канади” висловлюю свою думку, що всі наші культурні надбання — повинні бути утривалені так, щоби й майбутні покоління могли познайомитись із ними.

Автор

ГРАДУАЦІЙНИЙ БЕНКЕТ КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА В ЕТОБІКО

Цього року матура на Курсах українознавства ім. Тараса Шевченка при відділі ЛВУ в Етобіко дала українській громаді 15 абсолювентів, які, завершуючи свої студії, збагатять — сподіваємося — українське громадське життя надійними молодими силами. На порозі цього нового етапу в їхньому житті щиро вітали їх, разом з їхніми батьками, родиною та вчителями Курсів, представники українських організацій та установ на Градуаційному бенкеті, влаштованому Градуаційним батьківським комітетом під проводом п. Р. Лавришина в суботу, 21 травня ц. р., в Українському Домі ім. Т. Шевченка в Етобіко. Програмою вечора вміло і справно та гарною українською мовою проводила кол. вчителька Курсів п-і Оріся Онищук.

Після відкриття бенкету вступним словом голови Градуаційного батьківського комітету п. Р. Лавришина, молитву провів о. Є. Бобовник. Згодом п-і О. Онищук представила почесних гостей, представників організацій і вчителів Курсів за головним столом: д-р І. Яремко — довголітній кол. міністер онтарійського уряду з дружиною, п-і Марія Малащук — директорка Курсів, д-р Р. Малащук — голова президії СУВФ, о. Є. Бобовник, інж. В. Безхлібник — голова ГУ ЛВУ з дружиною, п-і М. Солонинка — почесна голова ГУ ОЖ ЛВУ, п-і Галина Шафовал — голова ГУ ОЖ Просвіти в Аргентині, д-р Б. Трофим-Тарновецький, Марта Трофим-Тарновецька — вчителька, ред. В. Солонинка, проф. О. Кушнір — кол. учитель з дружиною, п-і Л. Гошовська — кол. вчителька, мгр. О. Гордієнко — учитель з дружиною, А. Дзюбанівський — від ОУВФ в Етобіко, Л. Бабій — голова Батьківського ком., проф. З. Лавришин, Ю. Онищук та Р. Лавришин — голова Градуаційного комітету з дружиною.

При окремому столі сиділи випускники Курсів, з ними був їх опікун класи проф. Я. Козловський. Довготривалими оплес-

ками вітали їх чисельно зібрані учасники бенкету — їхня родина, приятелі і представники організацій. Успішно Курси українознавства закінчили і одержали дипломи: Адріана Александер, Анна Богач, Анастасія Галок, Ірина Гринчук, Надія Гуцал, Володимир Дзюрин, Марія Калин, Марія Кіра, Роман Коваль, Орест Коструба, Христина Лавришин, Христина Малащук, Тарас Остап'юк, Роман Паньків і Андрій Твердохліб. Їм вручили: дипломи — проф. Я. Козловський, цвіти — д-р І. Яремко, а пам'яткові книжки — mgr. М. Трофим-Тарновецька.

Абсольвентів вітали: директорка Курсів п-і М. Малащук, інж. В. Безхлібник — від СУВФ і ЛВУ, п-і М. Солонинка — від ОЖ ЛВУ, п-і Г. Шафовал — від ОЖ Просвіти в Аргентині, А. Дзюбанівський від ОУВФ в Етобіко, п-і Лариса Мазуренко-Семчишин — голова ОЖ ЛВУ в Етобіко та господар кляси проф. Я. Козловський.

Гарне було слово Володимира Дзюрин, який від імені абсольвентів подякував батькам і вчителям за їхню любов, дбайливість і навчання предметів українознавства. Окрему подяку висловив директорці п-і М. Малащук і опікунові кляси Я. Козловському. Від учнів 10 кляси Рідної Школи прощала абсольвентів Ліда Кіселик.

Абсольвенти обдарували своїх вчителів. Офіційну частину бенкету закрити п. Л. Бабій — голова Батьківського комітету, дякуючи вчителям Курсів, батькам і всім учасникам бенкету, що вшанували наших абсольвентів. Зокрема подякував він Градуаційному комітетові, що дбайливо приготував що приємну товариську зустріч-бенкет, паням і учням, які подавали до столів.

Після Бенкету відбулася забава, яку розпочали абсольвенти танцем із своїми батьками. Радість і гордість супроводили наших абсольвентів, їхніх приятелів та приявних громадян. Радість і вдовolenня з дотеперішніх успіхів промінювали з обличчя випускників Курсів. Дай, Боже, щоб ці почування не опускали їх, а додавали їм сили і витривалости в дальших студіях і в праці, змагаючись за найвищі досягнення в особистому житті, щоб могли якнайкраще прислужитися своєму народові.

1975 р.

НОВИЙ УСПІХ

УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ в ТОРОНТІ

1-го липня ц. р. у год. 12-й вночі, закінчилася цьогорічна культурно-розвагова імпреза, що проходить у Торонті під назвою „Каравана”.

До існуючих уже українських павільйонів, цього року дійшов ще один — „Львів”, організацією і влаштуванням якого занялися мистецькі ансамблі Осередку СУМ у Торонті: чол. хор „Прометей”, дів. хор „Діброва” та оркестра „Батурин”. До них долучилася танцювальна група, яку zorganizували Василь Бень і Роман Броварський.

Організаційний комітет начеркнув докладний плян та приступив до праці.

Дуже обширне приміщення відповідно прибрано й прикрашено. На головій стіні пишалася велика емблема Львова. По обох боках емблеми видніли портрети високих церковних достойників: Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького та Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого. Понижче емблеми повівали національні, український та канадійський, прапори.

На протилежній стіні висів великий Тризуб із двома левицями по боках. Нижче, уздовж цілої стіни, видніли знімки вулиць кол. Львова та портрети переслідуваних московськими людоїдами: Івана Світличного, Юрія Шухевича та Вячеслава Чорновола.

Бічні стіни були гарно прикрашені різними килимами, ліжниками, образами, взорами жіночого вишиваного плаття, гуцульськими топірцями та малонками. Була, навіть, одна бандура.

По середині залі, при вході, на столику були три гарні колачі.

На першому столі, під правою стіною, були розложені українські та чужомовні книжки таких авторів: сен. П. Юзика,

В. Чорновола, В. Мороза, А. Амальрика, І. Коляски, С. Гольдельмана, Р. Конквеста, Е. Кренкшова, Приходька, Солженіцина та інші.

На дальших столах були: різьблені альбоми й альманахи, мандоліна, цимбали, бандура, топирці, фігуринки звірят, вишивані подушечки, прикрашені гарними українськими зображеннями порцелянові фігурки, вази, горнятка, попільнички, тарелі, вишивані обруси, скатерті, серветки, ляльочки в українських одягах.

Багато глядачів притягав стіл із різьбленими образочками. Заінтересованим гостям ближчі інформації і пояснення давала Іванка Сірик, співачка хору „Діброва“, що майже сама всі ті писанки й писала.

Небуденною атракцією для відвідувачів павільйону був 82-річний мешканець пансіону для страших віком громадян ім. І. Франка в Торонті — Михайло Босий, що цілими годинами сидів при ткацькому варстатіку й ткав різні речі.

На спеціальних столах були розложені сувеніри: спідні сорочки для хлопців, із емблемою Львова на грудях; жіночі хатні босоніжки з гарними українськими зображеннями; кухлі й скляночки, рівнож із емблемою Львова; пластинки, наспівані хорами „Прометеем“ і „Дібровою“ та інші.

У мистецькій частині виступали: хори „Прометей“ і „Діброва“, оркестра „Батурин“ — під керівництвом Василя Кардаша, та згадана танцювальна група. Солістами в хорових точках виступали, знані вже нашій публіці, неперевершені — Соня Сахно й Андрій Сорока, збираючи довготривалі оплески. Фортеп'яновий супровід спочивав у добрих руках проф. Марти Кравців-Барабаш.

Як гості, в мистецькій програмі виступали ще: 15-річна співачка Л. Ковальчук із Монреалю; танцювальний гурток із Бурлінгтону та молоденька солістка-танцюристка з Кінгстону (прізвища якої, на жаль, не пам'ятаю), що виконала дуже гарно кілька змодернізованих українських танців.

Захоплена красою виконаних точок публіка нагороджувала виконавців гучними й довготривалими оплесками. Мистецька програма була повторювана що дві горини.

Після виступів хорів, оркестри й танцювальних груп — гостей забавляла знаменита оркестра „Мельодія”. Під її милі звуки дібровчанки виводили різні хороводи, втягаючи до танців дітей, дівчат та хлопців і старших глядачів. Деякі танцюристи вчили чужинців кроків українських танців, із присюда-ми включно.

Кралею павільону „Львів” була Геня Чорній, співачка хору „Діброва”.

Належить згадати й про те, що до послуг гостей був і добрий буфет, зі смачними українськими стравами й перекусками. Рівнож і добрих напитків було доволі.

На спеціальне призначення заслужили ті хористки-дібровчанки та дружини деяких прометеївців, що працювали в кухні та обслуговували гостей у буфеті, як рівнож і при столиках у залі. То була непосильна праця, але вони виконали її прекрасно, здобуваючи призначення гостей.

Так спільне зусилля осіб, що перебрали й виконали поодинокі функції, пов'язані з влаштуванням павільону, як рівнож усіх виконавців мистецької програми — причинились, у великій мірі, до закріплення тієї доброї слави, якою утішається українська спільнота в цьому місті.

На закінчення передам „підслухану”, на автобусному перестанку, розмову двох чужинок, що відвідали павільон „Львів”. Одна з них сказала своїй співтоваришці:

„Це був п'ятий із черги український павільон, який я відвідала. Мушу признатися, що він мені найбільше подобався. Обширне й прекрасно вдекороване приміщення, хори, оркестри, танцювальні групи та їхні чудові національні строї дуже мене захопили”.

Нехай же повищі слова невідомої гості-чужинки будуть заплаатою організаторам, співтворцям та всім учасникам тієї імпазантноі імпрези за її успішне проведення і закінчення.

Належить ще згадати, що павільон „Львів” відвідало понад 15.000 осіб.

1975 р.

СВЯТКУВАННЯ У ПАРОХІЇ СВ. ЙОСАФАТА В ТОРОНТІ

День 23. листопада 1975 р. залишиться у пам'яті вірних, як святковий день ушанування вірного сина нашого народу й відданого священнослужителя Української Католицької Церкви — св. Йосафата Кунцевича.

Свято звеличав своєю присутністю Преосвященний Владика Кир Исидор та, в катедрі св. Йосафата, відправив Архирейське Богослуження при сослуженні — о. мітрата В. Філевича, о. др-а М. Стасева й о. В. Шараневича. Дияконували — отець О. Гошуляк і о. диякон Ю. Ситник. Співав гарно церковний хор, під орудою Олега Хміля.

Глибоку змістом проповідь сказав Преосвященний Владика Кир Исидор, підкреслюючи історичну вагу діяльності й мученичої смерті Святого Йосафата для нашої страдальної Церкви. Та щира й зворушлива проповідь зробила велике враження на вірних, що вщерть заповнили церкву.

Під кінець Богослуження, о. мітрат Філевич запросив вірних на святковий обід, що був приготований у церковній залі.

Велике число вірних заняли місця за гарно застеленими столами. Вставанням із місць і щирими оплесками привітали Преосвященного Владика Кир Исидора, що ввійшов до залі в супроводі духовенства, та заняв місце при почесному столі.

Господарем цієї частини святкової програми був Василь Ситник, що привітав гостей за почесним столом, та всіх присутніх і попросив Преосвященного Владика провести молитву.

Після молитви, учень 7-ої класи Цілоденної школи Богдан Клюфас прочитав короткий нарис „Про мученичу смерть св. Йосафата”. Учні 7-ої класи тієї ж школи — Леся Тронь, Ірина Мищик і Роман Шараневич продекламували вірш о. Василя Прийми „Святий Священномученик Йосафат Кунцевич” а

дитячий хор Рідної Школи, під орудою учительки М. Павлишин, проспівав гарно дві пісні. Молодих виконавців присутні гості нагородили гучними оплесками.

Короткі слова привіту сказали: Преосвященний Владика Кир Исидор, о. др. М. Стасів та Ярослава Загробельна, голова місц. відділу ЛУКЖ.

Обід закінчено молитвою, яку провів о. др. М. Стасів.

Святкування закінчив о. мітрат Філевич гарним словом та щиро подякував парохіяльному жіноцтву, що під проводом невтомної діячки Софії Годованої, приготувало смачний обід та обслужило гостей при столах, і всім присутнім, що так численно прибули на ці святкування. Свое слово о. Мітрат закінчив заїнтонуванням пісні „Достойно есть...”, яку підхопили і проспівали всі присутні на залі.

Належить згадати й про те, що на святкування прибули не лише місц. парохіяне, але й члени деяких інших наших парохій у Торонті.

1975 р.

◆

ГОСТИНА СВ. О. МИКОЛАЯ У ШКОЛІ ПРИ КАТЕДРІ СВ. ЙОСАФАТА В ТОРОНТІ

17. 12. 1975 р., о год. 7 веч., в залі школи при катедрі св. Йосафата відбулася гарна імпреза, виконавцями якої були, переважно, діти з передшкілля та учні цілоденної і Рідної Школи.

Відіграно сценічну карти ну на 3 дії В. Софронова-Левичького „Бабусин кожшук” із такою обсадою ролей: св. Миколай — відомий артист В. Довганюк, старші янголи — Мелася Довга й Галя Петрашкевич, учні 6-ої кл.; янголики — Таня Вашук, Ліда Дуркот, Оля Яківчик, Маруся Кузик, Зірка Петрашкевич, Наталя Стецура, Маруся Манастирська, Рома Черниш, Ірця Слободян, Леля Коротка, всі учениці 5-ої кл.; антипко — Тарас Гула. Бабуса — М. Кінасевич, к. учителька цієї школи; дівчин-

ка, що принесла бабусі даруночок — Леся Тронь, уч. 7-ої кл.; учителька — Соня Соломон, уч. 8-ої кл.; Зеня — Катря Грушевська, уч. 8-ої кл.; Марійка — Кароля Яріш, уч. 8-ої кл.; Галя — Марта Хичій, уч. 6-ої кл.; Івась — Роман Шараневич, уч. 7-ої кл., Юрчик — Петрусь Гамівка, уч. 6-ої кл.

У промежутках поміж діями молодша група дітей із передшкілля проспівала пісню „Забілів сніг“, а діти зі старшої групи передшкілля проспівали пісню „Ніч св. Миколая“ із сольовим заспівом Маркіяна Стецури.

Вірш „У навечеря св. Миколая“ проказали: Ромчик Гұла, Софійка Тершаковець, Стефко Бандера, Маріянна Щурик і Степанко Горняк. Вірш „Молитва до св. Миколая“ деклямували: Катруся Смук, Андрія Кінах, Тамара Онишук, Ганнуса Гладун, Орест Волощак і Юрко Багрій. Вірш „Св. Миколай“ проказали: Ігор Божко й Маркіян Стецура. Пісню „Ялиночка“ виконали всі діти з передшкілля. Діти з Рідної Школи проспівали пісню „Ой хто, хто Миколая любить“. У сценічній картині взяло участь багато шкільних дітей із різних клас, що примістилися перед сценою, прямо на підлозі.

Виступ дітей із передшкілля підготувала учителька Іванна Лещишин, а картину „Бабусин кожущок“ — учителька Ярослава Ломага.

Під кінець цієї вдалої дитячої імпрези св. Миколай роздав дітям дарунки, не поминаючи при тому й старших. Гарні медівники одержали: о. митрат В. Філевич, о. д-р Р. Даниляк, о. В. Шараневич, директор цілоденної школи М. Яворський, голова Батьківського комітету М. Вавришин та вчительки Я. Ломага й І. Лещишин.

Всіх молоденьких і старших виконавців програми глядачі, що вщерть заповнили простору залу, нагороджували гучними оплесками. Керівництву школи, учителям і членам Батьківського к-ту, що причинилися до успішного переведення тієї імпрези, треба висловити щиру подяку та велике признання.

1976 р.

ГРАДУАЦІЙНИЙ ВЕЧІР В ЕТОБІКО

В суботу, 22 травня ц. р., у год. 6.30 веч., у залі Українського Дому ім. Т. Шевченка на вул. Горнер у Етобіко, відбувся градуаційний вечір абсолювентів Курсів українознавства при місц. відділі Ліги Визволення України.

Цей святковий вечір вшанували своєю присутністю: Микола Лелюк, посол до Онтарійської легіслятури, із дружиною; Денис Флін — посадник Етобіко; Д. Робсон — діючий асистент генерального соліситора Онтаріо; С. В. Тейлор — інспектор шкіл, із дружиною; М. Келс — президент П. С. Асоційшен, із дружиною; інж. В. Безхлібник, голова Головної Управи ЛВУ, з дружиною; д-р О. Сокольський, голова відділу КУК у Торонті, з дружиною.

Першу частину цього вечора — бенкет відкрив голова Батьківського комітету Л. Бабій, привітав усіх присутніх та представив гостей за головним столом і попросив о. Б. Остаповича провести молитву. Отець Остапович заintonував пісню „Христос Воскрес“, яку підхопили й проспівали всі гості, та поблагословив страви.

Дальше ведення програми перебрала господиня вечора Христя Яріш. Вона представила градуантів, яких присутні привітали щирими оплесками.

Градуанти Марко Бабій, Тарас Ільчишин, Марія Карп'юк, Марія Литвак, Марія Любінська, Христина Марко, Роман Мущка й Роман Чабан сиділи, при столі зі своїми супроводами та опікуном класи проф. Я. Козловським.

Після вечері, яку приготували матері градуантів, господиня вечора Христя Яріш сказала коротку й дуже гарну промову-побажання градуантам та попросила до слова посадника Етобіко Д. Фліна, який гарними словами згадав українців і зложив щирі побажання градуантам.

Гарні привіти й сердечні побажання градуантам зложили: посол Микола Лелюк, який передав привітання від премера провінції Онтаріо В. Дейвіса та міністра Велша, Д-Робсон, д-р О. Сокольський, інж. В. Бехлібник — від організацій Українсь-

кого Визвольного Фронту. Письмовий привіт від Головної Управи ОЖ ЛВУ прочитала господиня вечора Христя Яріш.

Дир. Марія Малащук зложила градуантам щирі побажання та візвала їх і далі плекати українську мову й культуру.

Листу промовців закінчив коротким і гарним словом опікун кляси професор Яків Козловський, взиваючи своїх кол. учнів до участі в праці для добра української громади. Проф. Козловський вручив градуантам дипломи, дир. Малащук подала їм цвіти, а учителька М. Т.-Тарновецька — книжку О. Мак „Каміння під косою”.

Від градуантів промовив Роман Мұшка, згадуючи учителів, які підготовляли їх до іспитів, як теж голову Батьківського комітету Л. Бабія, та зложив їм щирю подяку за їхню працю.

Марійка Кіра, учениця 10-ї кляси, попрощала градуантів від інших учнів школи та побажала їм дальших успіхів у їхньому житті.

Директорка і учителі одержали гарні подарунки від своїх кол. учнів.

Під кінець бенкету слово забрав голова Батьківського комітету Лев Бабій та подякував усім гостям за їхню участь у цьому святі, дир. Марії Малащук і всім учителям за їхню віддану працю, жіноцтву за приготування вечері та дівчатам, які обслуговували гостей при столах. Після того А. Любінський відіграв на фортепіані студентський славень „Гавдеамус ігітур”.

Бенкет закінчила коротким, гарним словом господиня того прекрасного вечора Христя Яріш і попросила о. Б. Остаповича проказати молитву. Отець Остапович, при співучасті гостей, проспівав „Ангел вопієше”.

Так закінчилася перша, а розпочалася друга частина градуаційного вечора — танцювальна забава. Танці розпочали градуанти зі своїми батьками. До танців пригравала дуже добра оркестра „Ватра” Ю. Гарасимовича й З. Івахова.

Забава пройшла в погідному й веселому настрою, за що належить висловити щире признання її організаторам.

Для керівництва й учителів школи закінчився ще один відтинку їхньої успішної праці з нашою дорогою молоддю, а для градуантів — розпочалася нова сторінка в їхньому житті, яка жде того, щоб бути записаною густими рядками їхніх успіхів, так у приватному, як і в суспільному житті. Щастя їм, Боже!

1976 р.

3 УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ У СВІТІ

Вдала імпреза молоді

Заходом Українського Православного Братства св. Володимира, при співпраці Ініціативної групи української православної молоді в Торонті, в неділю, 19-го вересня ц. р., о год. 3-ій по пол. в залі православної парафії на вул. Бетгирст ч. 404, відбулася незвичайно вдала імпреза під назвою „Вечір художнього слова”.

Головну стіну сцени прикрашували портрети Івана Франка, Тараса Шевченка та Лесі Українки. Під портретом Шевченка видніли його слова: „Возвеличу рабів оцих німих, я на сторожі коло їх поставлю Слово!” Понижче висіло дуже гарне табло українських письменників. Обабіч сцени на підвищеннях стояли погруддя св. Володимира й Тараса Шевченка.

Програма того небуденного вечора проходила під гаслом „Бог і Україна”.

Виконавцями поодиноких точок програми були учні і учениці РШ парафії св. Володимира, Курсів українознавства ім. І. Котляревського, кілька учнів інших українських шкіл Торонта та студенти університету Н. Рева, член ініціативної групи — разом 30 осіб. Вечір відкрив коротким словом голова Братства св. Володимира проф. М. Муха. Дальше ведення програми перебрав Володимир Шевчук. Програму, в яку ввійшли твори 27 українських поетів і письменників, розпочато творами з релігійною тематикою, а закінчено груповими виступами. Всі деклямації були виголошені дуже добре та з великим відчуттям, а присутні гості нагороджували молодих виконавців довготривалими оплесками. Найбільше враження на приявних зробила курсантка Люба Магденко, яка продеклямувала уривок із „Послання” Т. Шевченка. Деклямація завершилась тим, що сильно зворушена молоденька декляматорка щиро розплакалась. На глядачів у залі ця деклямація зробила незвичайно велике враження і багато з них витирали тихцем сльози. Між

ними був і автор цих рядків. Програму закінчив коротким словом проф. М. Муха та прохав приязних висловити свої думки й евентуальні побажання у справі подібних імпрез у майбутньому.

Першим промовив владика УГПЦеркви Миколай, висловивши велику похвалу молоденьким учасникам програми й їхнім батькам та велике признання організаторам тієї, такої гарної, імпрези. Далше промовляли: о. Фотій і о. Ференців та дехто з гостей. Усі промовці однодушно висловились похвалами й признанням для дітей, родичів, учителів та ініціаторів і організаторів імпрези.

Голова оціночної комісії мгр. Тоня Горохович роздала всім виконавцям програми по одній книжці з вписаними оцінками виконаних творів. До згаданої комісії належали ще: проф. Анна Троян і відома диригентка Валентина Родак.

Належить згадати й про те, що всі хлопці-декляматори мали гарні вишивані сорочки, а дівчата — вишивані, переважно полтавськими взорами, блюзочки.

Між приязними були теж представники інших українських шкіл, як Ілля Шкільник, директор Свято-Миколаївської РШ в Торонті та Марія Малащук, директорка РШ й Курсів українознавства в Етобіко.

Цю гарну й вдалу імпрезу закінчено спільною світлиною всіх учасників програми та перекускою для приязних гостей.

На маргінесі тієї імпрези слід відмітити, що коли б усі батьки українці посилали своїх дітей до українських шкіл, які мають добрі керівництва й жертвних учителів, то це спричинилось би до того, що слова великого Т. Шевченка „Україна не вмере, не загине” — дійсно сповнились би.

1976 р.

ПРАЗНИЧНЕ СВАТЮ

В неділю, 28-го листопада-1976 р., парохія св. Йосафата в Торонті відсвяткувала свій празник. Богослуження у Катедрі, при вул. Френклін, відправив о. мітрат В. Філевич. Сослужили: о. др. П. Стецок — настоятель св. Софії Рим, о. М. Байрак — з Гемілтону й о. П. Гронський — із Боюала. Дияконував о. О. Гошуляк. Співав гарно парохіяльний мішаний хор, під орудою О. Хміля. До св. Причастія приступило багато вірних. У кінці Богослуження о. мітр. Філевич посвятив речі для каплиці СС. Християнської Любови.

Після Богослуження, миряни перейшли до церковної залі й, заповнивши її по береги, заняли місця при гарно застелених столах.

По заняті почесними гостями місць при головному столі, господар В. Ситник привітав усіх присутніх, о. мітр. Філевич проказав молитву й поблагословив страви.

Після обіду, В. Ситник представив гостей за головним столом і познайомив присутніх із святочною програмою, виконавцями якої були діти-учні Цілоденної школи св. Йосафата.

Отець мітр. Філевич сказав коротку промову й привітав присутніх, між якими були: міський радний В. Бойчук і деякі Українці — кандидати в найближчих муніципальних виборах, та візвав парохіян голосувати на своїх кандидатів і піддержати їх.

У виконанні дальшої програми, гарну промову про життя, працю і смерть св. Йосафата прочитав Богдан Клофас, учень 8-їх класи.

Вірш „Послідні хвили св. Йосафата” гарно продеклямували 7-ї кл.: Марта Хичій, Христя Яріш, Рената Дуркот, Галя Петрашкевич і Мелася Довга, присутні нагородили їх гучними оплесками. Виступи дітей підготовила вчителька М. Тарновецька.

Програму закінчив В. Ситник, що прочитав реферат про ті історичні дні, як ще жив і працював св. священикомученик Йосафат.

Короткий, гарний привіт сказала М. Загробельна, голова місц. Відділу ЛУКЖ.

Відспіванням пісні „Достойно есть”, яку заінтонував о. мітраг. В Філевич, закінчено празничне свято.

З вдячністю належить згадати й про те, що страви приготували членкині згаданого вже Відділу ЛУКЖ, та парохіяльне жіноцтво, під проводом М. Годованої; вони й обслуговували гостей при столах.

1976 р.



ГОСТИНА СВ. МИКОЛАЯ

в Цілоденній школі Катедри св. Йосафата в Торонті.

У п'ятницю, 17-го грудня 1976 р. год. 7-й веч., до Цілоденної школи катедри св. Йосафата в Торонті загостив св. Миколай, щоб обдарувати чемних дітей — учнів тієї школи.

Керівництво школи, знаючи, що найкращим засобом збудити в дітей зацікавлення до школи й навчання є виступи учнів у деклямаціях і участь у постановках драматичних творів — рішило поставити пєсу під назвою „Дзвінки св. Миколая” Р. Завадовича, яку відповідно поширено.

При розділі роль застосовано нову методу: діти самі, добровільно зголошувались до виконання тієї, чи іншої ролі.

Програму вечора розпочав голова Батьківського комітету др. В. Медвіцький молитвою, яку підхопили й проказали стоячи: діти, родичі й інші гості, що заповнили простору залю.

Після того розпочався хід пєси, в якій виступили:

Володимир Довганюк, відомий артист українських театрів, що без жодної винагороди, відтворив ролю св. Миколая.

Ангели: Леся Смерек, Олена Вавришин, Анна Дольницька, Наталя Олійник, Христя Свистун, Наталя Левицька, Тара Керницька, Оксана Гураль, Рома Черниш, Оля Яківчик, Ліда Дуркот, Наталка Стецура, Зірка Петрашкевич і Едвард Гомонило.

Надя — Оксана Соломон; *Оля* — Катруся Шевчук; *Орко* — Богдан Свистун; *Білка* — Ірка Островерха; *Ведмідь* — Ро-

ман Береза; *Зайчики* — Мотря Онищук та Богдан Чвиль; *Дзвонарик* — Стефан Кузик.

Дівчатка: Одарка Лехновська, Соня Завербна, Леся Романчукевич, Зеня Горошко, Оксана Соломон.

Хлопчики: Богдан Чернявський і Тома Равт.

Співали: Марта Гладка, Каріна Бекесевич, Зеня Сисак, Христя Кравець, Таня Єш, Катруся Грицун, Дарія Ледуховська, Григорій Гомонило й Андрій Москалик.

Малі діти: Адріяна Кінах, Андрій Пільків і Маркіян Стецура.

Діти з України: Рената Дуркот, Галя Петрашкевич, Роксоляна Цурковська, Мелася Довга, Маріянка Волощук, Марта Хицій, Люба Спольська й Надя Душенчук.

Чортиси: Леся Соломон, Іванка Баган. Ліда Шкляр, Ляля Криштальська.

Після останнього слова, яке сказала Леся Співак, св. Миколай роздав дітям і деяким дорослим гарні дарунки.

Крім згаданих повище, у ході пєси брали живу участь і діти з дитячого садка, які разом з іншими заняли місця на лавочках перед сценою.

З признанням належить ствердити, що всі молоді виконавці поодиноких роль відтворили їх дуже гарно й переконливо.

Виставу дбайливо підготувала вчителька М. Тарновецька, якій допомагали: Оксана Сосновська й учительки — Ірина Курман, Люба Генік-Березовська та Ляриса Пришляк.

Сцену гарно вдекорували діти-учні 7-ї класи. Впорядкуванням залі занялись члени Батьківського комітету — Іван Тронь і Богдан Гула.

З вдячністю треба згадати й про те, що деякі потрібні костюми пошили матері виступаючих дітей.

Дарунки приймали й упорядковували матері: Ірма Стецура, Ольга Гомонило, Ірина Романчукевич, Стефа Яківчик та Лідія Черниш.

Треба щиро похвалити й родичів, що численно прибули з дітьми на ту виставу, чим у великій мірі причинилися до її успіху.

Той гарний вечір, напевно, залишиться в пам'яті всіх, хто брав у ньому участь.

1976 р.

ПРЕМ'ЄРА НОВОГО УКРАЇНСЬКОГО ФІЛЬМУ

У п'ятницю, 25-го лютого 19-77 р., в кінотеатрі Брайтон, на вул Ронцесвейлс у Торонті, відбулася прем'єра нового українського кольорового фільму „Зашуміла Верховина”, продукції „Васік Філмс” в Ошаві, за сценарієм Степана Любомирського. Режисер — О. Ковальський.

Акція фільму проходить у малому селі на нашій гарній Гуцульщині: в спокійне село прийшла банда чужинців-дезертирів із австрійської армії та почала тероризувати селян.

Миле тло для фільму творила гарна музика, композиції З. Лавришина. Дуже часто чути спів пташок та голоси домашніх звірят і птиць.

Головні виконавці: Олександра Микитенко, Павло Баброцяк, Любомир Микитюк, Андрій Ільків, Володимир Довганюк, Марта Набережна, Михайло Кадикало, суддя та бандити — відтворили свої ролі добре й переконливо. Те саме треба сказати й про гурти жінок, дівчат, газдів, легінів і малих дітей. Оригінальні гуцульські строї підносять загальну мистецьку вартість фільму.

На тему одягів треба сказати кілька слів: глядачам впадає в очі те, що майже всі одяги жінок, дівчат і чоловіків — чисті. Це можна пояснити тим, що всі тяжкі роботи чоловіків та легінів, як зрубання лісів, роблення і сплав дерев'яних дараб — проходили далеко від села й тривали цілими місяцями. Також і пастухи з худобою були поза селом — на полонинах у горах. Перевезення до міст молока й молочних виробів, як: масло, сир та бриндзя і різьблених виробів тривало кілька днів так, що в селі залишалися переважно жінки й дівчата, які господарили й робили масло, сир і бриндзю, пряли, вишивали тощо, та старші чоловіки й деякі молодші хлопці, що дуже часто займалися різьбою.

При виконванні всіх згаданих праць сорочки й одяги не були забруджені так, як це буває у мешканців міст, що працюють у різних майстернях, чи фабриках. Тому то і одяги верховинців на Гуцульщині впадали в очі своєю зглядною чистотою. Це видно й в згаданому фільмі.

Новий фільм „Зашуміла Верховина” — це новий вклад до культурних надбань нашої громади у вільному світі. Його продуцентів Володимирові Васікові, членам адміністрації, режисерові та виконавцям роль — треба висловити щире признання та побажати й дальших успіхів у їхній праці.

1977 р.

Примітка. В цьому фільмі автор цих рядків відіграв ролі: судді й гуцула-селянина.



МАТУРА НА КУРСАХ УКРАЇНОЗНАВСТВА

КАТЕДРИ СВ. ЙОСАФАТА В ТОРОНТІ

Письмовий матуральний іспит відбувся 9-го квітня 1977 р., від год. 9 ранку до 1 по полудні. Усні іспити проходили в шкільній аудиторії на вул. Френклін 16-го квітня ц. р. Розпочав їх. о. митр. В. Філевич молитвою та побажав матурантам успіхів.

У складі іспитової комісії були: Богдан Дяковський — голова, директор Курсів А. Підгайна, о. д-р Р. Даниляк та вчителі — М. Трофим-Тарновецька, д-р П. Федюк і Я. Кохан.

Іспитували: о. д-р Р. Даниляк — релігію, А. Підгайна — історію української культури, М. Трофим-Тарновецька — українську мову й літературу, д-р П. Федюк — історію. Я. Кохан — географію. Іспити протяглися, з короткою обідовою перервою, до 4-ої год. по полудні.

Після оціночної конференції, на обіді, який приготували члени Матурального комітету, проголошено вислід іспитів, ствердивши, що всі матуранти здали іспит. Визначні оцінки здобули: Іван Довгий, Марта Максимець та Маруся Кружецька.

У час прийняття промовляли: дир. А. Підгайна, о. митр. В.

Філевич. о. д-р Р. Даниляк і опікунка 5-го курсу М. Трофим-Тарновецька. Промовці бажали матурантам дальших успіхів у їхньому житті й закликали плекати свою рідну мову. Від учнів 4-го курсу щирі побажання висловив І. Гошуляк.

Від матурантів промовляла Леся Боднар, яка гарними, щирими словами подякувала всім, хто причинився до успішного закінчення їхніх студій. Після того матуранти вручили своїм учителям китиці гарних квітів.

Довго в ніч тягнулися жваві розмови батьків, членів родини і приятелів. Розійшлися усі з радісним переконанням, що сповнили свій обов'язок щодо своїх дітей і української громади.

14-го травня 1977 р., у пишній залі готелю Сатон Плейс на вул. Бей у Торонті, від год. 6.30 до год. 1-ої ночі відбулася друга частина тієї імпрези — Матуральний баль.

Господарем того святкового вечора був д-р Володимир Король, що вправно провів програму. Після того, як учителі й гості зайняли свої місця при столах, у залю ввійшли випускники курсів із своїми ескортами й зайняли місця при своїх столах. Приявні гості привітали їх щиросердечними оплесками.

Після вечері, у приемній атомсфері пройшла найважливіша частина вечора — вручення дипломів. Їх одержали: Леся Боднар, Марія Верста, Володимир Гаврилишин, Тарас Граб, Ігор Геґар, Іван Довгий, Люба Думан, Наталія Король, Марія Ланько, Марта Максимець, Марія Малиса, Марія Кружелецька, Марко Пашковський і Марія Трухан.

Один гість-чужинець, професор одного з торонтських університетів, приглядаючись усьому, був незвичайно зворушений і заявив, що хотів би, щоб і його доня мала змогу пережити таку приемну подію, яка ніколи не вийде з пам'яті учасників того гарного вечора.

Для розваги гостей, у програму вплетено й мистецьку частину: Неоніля Пашковська проспівала кілька гарних пісень при супроводі гітари, Тарас Граб, при фортепіановому супроводі свого брата Романа, обдарував приявних гарною грою на скрипці, а Роман Граб з великим чуттям відіграв на фортепіяні марш „Україна”, під звуки якого випускники зі своїми ескортами підходили до одержання дипломів.

Як водиться, були недовгі й дуже змістовні промови: о.

д-р Р. Даниляк привітав абітурієнтів гарним, веселим словом; учителька М. Трофим — Тарновецька зворушливими словами визвала своїх кол. учнів, щоб вони плекали й цінили свою рідну мову та пам'ятали „кто вони й чії вони діти”; директор А. Підгайна порівняла працю вчителів до Франкових каменярів, а до градуантів звернулася з закликом: „Ідіть у світ із відкритим обличчям і несіть добре ім'я свого славного народу, бо про нього заговорив сьогодні цілий світ”.

Від абітурієнтів промовив Іван Довгий і гарними словами подякував учителям і батькам за їхню працю та висловив їм велику вдячність. Після того обдаровано вчителів китицями квітів.

Від батьків промовив д-р В. Король і, звертаючись до вчительського збору, висловив йому глибоку вдячність за дійсно каменярську працю.

Інж. М. Граб подякував усім, що допомогли йому в організації і переведенні тієї гарної імпрези та звернувся до однієї матері-італійки і, хоч вона говорить по-українському, погратулював їй по-італійському за те, що вона посилає своїх дітей до української школи й виховує їх в українському дусі.

Після офіційної частини, під звуки доброї оркестри Дем'янчука, відбулася гарна танцювальна забава, яку розпочали випускники танцем із своїми батьками й матерями. Забава була незвичайно приємна: до танців приспівувала Неоніля Пашковська, мати одного з градуантів.

Домів розійшлися усі досить пізно. Переживання того гарного вечора, на мою скромну думку, залишаться надовго в пам'яті всіх учасників.

Належить згадати, що Матуральний комітет, під головуванням інж. Мирона Граба, вив'язався з усіх своїх завдань незвичайно добре.

1977 р.

ДЕЩО ПРО МІСТО КУТИ

*Б. Трофим-Тарновецький, кол. член управи т-ва „Сокіл”
в Кутах*

Вправді в I-му томі „Історії Гуцульщини” з 1975 року на сторінках 59-60 є згадка про Куту, але тому, що вона дуже поверховна й коротка, хочу подати дещо ширші інформації про це гарне місто над Черемошом.

У Кутах проживало понад 5,000 мешканців, у тому біля 2,000 українців, 1,600 жидів, 1,100 поляків, 300 вірменів і 10 осіб німецького роду.

Багато кутівських українців займалося ремеслом: шевством, кушнірством, гончарством, теслярством, стельмарством, римарством і килимарством. Шевці, кушнірі й гончарі вивозили свої вироби на різні торги по всій майже Західній Україні.

Дехто з українців займався огородництвом і садівництвом, а дехто — дрібною торгівлею: купували й перепродували рогату худобу, коней, овець, безроги й інше. Деякі українці працювали мельниками в місцевих млинах і робітниками в тартаках та гарбарнях, де виправляли шкіри з худоби.

У місцевій адміністрації у Кутах було мало українців. І так за часів Австрії були два судові урядовці; один збірщик податків; два жандарми, два міські поліцаї і один побережник.

Після проголошення Української Держави 1-го листопада 1918 року до згаданих вище дійшли ще посадник о. О. Стефанович, два листоноші та кілька вчителів. У тому часі в Кутах стояла вишкільна сотня УСС, у складі якої місцеві українці — кравці й шевці — шили одяги й робили взуття для стрільців.

В часі польської окупації у міській адміністрації працювали українці: начальник міської поліції і три поліцаї; один книговод; один збірщик податків, два листоноші й один побережник. Два українці працювали в кримінальній поліції, а один — у прикордонній сторожі. В „Касі хорих” (пізніше „Убезпечаль-

ня сполечна") працював один українець. У школах було декілька вчителів-українців.

У міському суді працювали два нижчі урядовці й суддя Сильвестер Каратницький, який брав живу участь у житті української громади — співав у хорі й грав на флейті в оркестрі. Його дружина Стефанія працювала в місцевих українських жіночих організаціях і співала в хорі. Син Каратницьких Богдан грав у ланці копаного м'яча нашого „Сокола”, а молоденька донечка Лідія дуже часто виступала як декляматорка на наших імпрезах. З тієї доброї української родини живуть ще другий син, д-р Зиновій Каратницький і дочка Лідія, одружена з мгр-ом Леонтієм Крушельницьким, відомим диригентом хору „Думка” в Нью-Йорку. Л. Крушельницька створила й веде там „Студію Мистецького Слова”.

Кілька років існувала в Кутах приватна українська гімназія, учні якої здавали іспити в українській державній гімназії у Коломиї. При гімназії зорганізовано пластовий полк, який проіснував аж до розв'язання Пласту поляками.

Завдяки наполегливій праці й жертвенності української громади Кутів та пожертвам деяких місцевих жидів, як також щирій допомозі українців із сусідніх сіл у Кутах вимуровано Народній дім, кошти будови якого винесли 68 тисяч тодішніх польських злотих. Вимінна вартість злогого в той час була 5.25 злотих за один американський доляр. Простора заля того дому була друга по величині в Західній Україні, лиш у Львові була більша заля від кутівської.

У новозбудованому домі примістились Читальня „Просвіти”, Союз Українок, Рух-спорт. т-во „Сокіл” і одна крамниця кооперативи „Верховина”. У великій залі гостювали також і наші мандрівні театри й аматорські гуртки зі Старих Кутів і Тюдева з театральними виставами.

Були в Кутах українські підприємства та крамниці, як згадана кооператива „Верховина” з двома крамницями; дві цегольні; три крамниці мішаних товарів; одна крамниця з письмовим і шкільним приладдям; одне фотографічне заведення; один годинникар; два перукарі; сім крамниць м'ясних виробів і декілька кравчинь жіночих одягів.

Крім згаданих уже вище, в Кутах існували ще такі товариства: т-во „Січ” (існувало короткий час); Спортове т-во „За-

ороже" (існувало також коротко); т-во „Каменярі". За вий-
ятком „Січі" й „Запорожа", всі інші існували аж до приходу
ольшевиків у 1939 році.

Треба сказати дещо про діяльність Рух.-спорт. т-ва „Сокол".
весною, літом і осінню кожної неділі вранці відбувалась обов'-
зкова руханка посестер і побратимів. Крім того, при „Соколі"
рацювали: ланка копаного м'яча, яка брала участь у змаган-
ях за першенство Українського Спортивного Союзу в Коло-



Дружина копаного мяча „Сокол" — Кути, над Черемошом. 1936 р.
стоять від ліва: Стефан Гилевич (з мячем), Богдан Каратницький, Василь
тарожитник, Тарас Кахшикевич, Мирослав Кахшикевич, Григорій Бол-
арук, Михайло Надвірнянський, Іван Клим, Олесь Старожитник, Ми-
айло Звонюк, Богдан Трофим-Тарновецький і Володимир Дребіт (рез.).
ийській окрузі, та ланка копаного м'яча юнйорів; секція сто-
ового тенісу, члени якої у 1938 р. взяли участь у змаганнях за
ершенство міста Кутів і здобули два перші місця. Нашими
ротивниками були жида й поляки. Була лещетарська секція,
кої один змагун тримав якийсь час український рекорд у бі-
у на 14 клм; секції відбиванки і кошиківки. Влітку 1938 р. зор-
анізовано й проведено справно імпрезу „День Українського
портовця", що притягнула багато глядачів.

На останньому здвизі „Соколів" у Львові в загальних впра-
ах вільноруч взяли участь п'ять посестер і п'ять побратимів
ашого „Сокола". Крім того, багато посестер і побратимів спі-

вали в хорі й були членами драматичного гуртка. Знову члени легкоатлетичного гуртка виступали на змаганнях, зорганізованих українськими товариствами в Косові, Снятині й Коломиї.

Крім хору й драматичного гуртка, при нашій „Просвіті” існували ще струнна (короткий час) і смичкова оркестри. Диригентами були — проф. Михайло Гоцко й Борис Різниченко.

Диригентами хору були Василь Цалинюк, проф. Михайло Гоцко, Атанас Тарновецький, Борис Різниченко, В. Аксаківський і мгр. Євген Кулик. Найкращий тенор нашого хору, Володимир Дребит, співав якийсь час у хорі Дмитра Котка.

Режисерами драматичного гуртка були проф. М. Гоцко й Володимир Холевчук. У репертуарі того гуртка були й поважні твори: „Назар Стодоля”, „Циганка Аза”, „Казка старого млина”, „Хмара”, „Довбұш”, „Запорожець за Дунаєм” та „Ой не ходи, Грицю”, при участі хору й смичкової оркестри, що виконали „Вечерниці” Ніщинського. Найліпша акторка того гуртка, Марійка Слюзар — вступила до Театру ім. І. Тобілевича. Нині вона живе в Канаді.

У Кутах було п'ять адвокатів-українців і один лікар — д-р Остап Селянський, батько відомої нині поетеси Віри Вовк, що живе в Бразилії.

Українську католицьку парафію у Кутах, якої церква була вимурована 1837-го року, за моєї пам'яті, обслуговували о. Олександр Стефанович; о. Володимир Микитюк, кол. старшина УГА, замордований поляками в часі 2-ої світової війни; о. Петро Середа й о. Роман Закревський, що живе нині в Канаді. Всі вони брали живу участь у громадському житті місцевих українців і великою мірою причинилися до піднесення і утривалення національної свідомості своїх парафіян.

Треба сказати дещо й про поведінку окупантів у Кутах.

Поляки переслідували деяких українців, закидуючи їм приналежність до УВО й ОУН, і всадили кількох до в'язниці, а одного — до концтабору в Березі Каргүзькій. Забороняли відправляти панахиду в дні 1-го Листопада та забрали радіоприймач з читальні „Просвіти”.

З приходом большевиків восени 1939 року всі наші товариства й організації перестали існувати. Деякі українці були ув'язнені й вивезені на Сибір.

Німецькі окупанти в часі 2-ої світової війни також переслідували декого з українців, спочатку за допомогу жидам, а пізніше за симпатії до УПА.

Зайнявши Кути вдруге під кінець 2-ої світової війни, большевики знищили зовсім Українській Народний Дім.

Внаслідок воєнного лихоліття багато українців покинули Кути. Декому большевики „помогли” переселитись на Сибір, а інші виїхали в широкий світ і проживають нині в Австралії, Південній Америці, ЗСА й Канаді. Всі вони включились у місцеві українські громади і гідно репрезентують свої гарні Кути на місцях свого поселення. Одним із таких репрезентантів є колишній грач ланки копаного м'яча юньйорів „Сокола”, відомий уже мистець-маляр — Ярослав Плав'юк, що живе з родиною в Чикаго.

1977 р.



РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ

ШКОЛИ СВ. ЙОСАФАТА В ТОРОНТІ

У неділю, 29 січня 1978 р., в год. 2.30 по полудні, у аудиторії школи Вест Парк у Торонті відбувся Різдвяний Концерт Цілоденної школи катедри св. Йосафата з дуже гарною і різноманітною програмою. Обширну залю вщерть заповнили родичі з дітьми та інші гості.

Концерт відкрив голова Батьківського комітету др. В. Медвідський і попросив опікуна школи о. мітр. В. Філевича провести молитву. Отець мітрат заінтонував коляду „Бог Предвічний”, яку підхопили й проспівали, стоячи, всі присутні на залі. Дальше ведення програми перебрали заповідачі: Слава Макар та Іван Романський, учні 8-ої класи.

Концерт розпочав хор учнів 1-ої і 2-ої класи піснями: „Я маленький хлопчик” та „Коляда”, а семеро діточок зложили віншування та привітали гостей на залі традиційним — „Христос Родиться”. Після того пройшли дальші точки програми, і так:

Учні 1-ої класи продеклямували вірш „Темної ночі” а учні 1-ої і 2-ої клас відтворили сценку „Зоря над вертепом”, яку закінчили колядою „Во Вифлеємі”, при фортепіановому супроводі Олі Яківчик;

Хор учнів 3-ої класи, під керівництвом учителя П. Куровського, проспівав колядки „Тиха ніч”, „Во вифлеємі” й „Бог Предвічний”;

Група діточок із дитячого садка, під керівництвом учительки І. Лецишин, виконала сценічну картину „Добра новина” та вивела танок сніжинок, а друга група, під керівництвом учительки В. Костецької, проспівала колядки: „Спи, Ісусе, спи” та „Малий Ісусе”, при фортепіановому супроводі Олі Яківчик;

Учні 4-ої класи продеклямували гарно вірш „Різдвяний привіт”;

Хор учнів 4-ої, 5-ої та 6-ої клас, під диригуванням У. Яців-Жураківської, проспівав колядки: „Херувимів свят”, „Добрий вечір, тобі...” та „Свята ніч”, а девять дівчаток сказали гарне віншування;

Учні 5-ої і 6-ої клас продеклямували вірш „У Святу ніч”.

Шкільний хор, у складі 85 дітей під диригуванням У. Яців-Жураківської та при фортепіановому супроводі Р. Цурковської, проспівав гарно „На Рождество Христовее”, а учні 4-ої, 5-ої, 6-ої і 7-ої клас сказали гарне віншування.

Оркестра в складі 30 осіб, під диригуванням В. Барицької, добре відограла колядки: „На небі зірка”, „Возвеселімся” та „Тиха ніч”.

Учні 7-ої і 8-ої клас, під керівництвом учительки Л. Генік-Березовської, проспівали французькою мовою колядки: „Звідки ти, пастирю” та „Метелиця”, а по українськи продеклямували вірш „Горять свічки”.

Згаданий уже шкільний хор, під диригуванням У. Яців-Жураківської та при фортепіановому супроводі Р. Цурковської, відспівав гарно вязанку колядок і щедрівок, а одинадцять дівчаток сказали гарне віншування.

Концерт закінчив хор учнів 7-ої і 8-ої клас, під диригуванням У. Яців-Жураківської, відспіванням канадійського славня „О, Канадо”, який присутні на залі вислухали стоячи.

Всіх молоденьких виконавців програми, а було їх понад дві сотні, присутні на залі нагороджували щирими оплесками.

Виступи дітей підготували вчительки: Г. Якимів, В. Костецька, І. Лещишин, Л. Генік-Березовська і М. Трофим-Тарновецька.

За організацію, підготовку й проведення такого вдалого концерту треба висловити велике признання диригентам хорів і оркестри, вчительському зборові, адміністрації та директорів школи п. Яворському.

Спеціально щире признання, однак, треба висловити всім молоденьким виконавцям програми концерту, за їхню любов до українського слова й пісні, та родичам, які посилають дітей до Української школи, щоб діти пізнали й не забули — хто вони і чії вони діти.

Дивлячись на задоволені обличчя дітей та слухаючи їхніх пісень, деклямацій і віншувань, у яких дуже часто пробивалось глибоке відчуття — можна з приємністю ствердити, що Цілоденна школа св. Йосафата в Торонті незвичайно добре виконує свої навчально-виховні обов'язки.

Нехай Господь Бог і надалі Вам помагає!

1978 р.



КОНЦЕРТ НА ПОШАНУ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Заходом діючої Шкільної Ради КУК, у неділю 12-го березня ц. р. у год. 3.30 п. п. у вщерть заповненій публікою аудиторії Вест-Парк Школи, відбувся концерт для ушанування нашого національного пророка — Тараса Шевченка.

Виконавцями добре зложеної програми були діти — учні Цілоденної школи, Р. Ш. і К. У. св. Йосафата; Цілоденної школи св. Димитрія, Р. Ш. і К. У. св. Миколая; Р. Ш. і К. У. ім. Ю. Липи; Р. Ш. і К. У. ім. М. Грушевського; Р. Ш. св. Володимира та Р. Ш. ім. Л. Українки — всі з Торонта.

Концерт розпочали Оля Яківчик і Марія Юрків відігранням на фортепіані славнів „О, Канадо” й „Ще не вмерла Україна”, що присутні на залі вислухали стоячи.

Дуже змістовне слово сказав О. Хабурський, уч. 10-ої кл. Р. Ш. ім Ю. Липи. Після того прийшли дальші точки програми, і так:

Пісню „Вітер повіває” — виконав хор Р. Ш. ім Ю. Липи, під диригуванням Тараса Дусановського.

Збірну деклямацію „Перебендя” — виконали учні 7-8 кл. Цілоденної школи св. Йосафата.

Пісні „Україна” й „Село” — виконав гарно хор Цілоденної школи св. Йосафата під диригуванням У. Яців-Жураківської.

Вірш „Розрита могила” — продеклямував П. Дзядик, уч. 6-ої кл. Цілоденної школи св. Йосафата.

Пісні „Поклін тобі, Тарасе” та „Тече вода” — проспівав хор Р. Ш. св. Йосафата під керівництвом Роми Думан.

Вірш „Минають дні, минають ночі” — віддеклямувала Рената Дуркот, уч. 8-ої класи Р. Ш. св. Йосафата.

Пісню „Думи мої” при супроводі бандур, виконав хор Р. Ш. ім. М. Грушевського, під диригуванням І. Боднарчука.

Поему „Гамалія” — з великим відчуттям продеклямував П. Базай, уч. 8-ої класи, при легенькому супроводі бандур і хору ім. М. Грушевського. Диригент — І. Боднарчук.

Пісню „Садок вишневий” — виконав хор Р. Ш. і К. У. св. Миколая, під керівництвом М. Павлишин.

Збірну деклямацію „Шлях до слави” — на тлі легенького співу хору, гарно виконали М. Дмитришин, уч. 6-ої класи та П. Василик, уч. 5-ої кл. Р. Ш. св. Миколая.

Збірну мьлодеклямацію „Лічу в неволі дні і ночі”, скриплену висвітленням відповідних прозірок — виконали учні Цілоденної школи св. Димитрія, під керівництвом Д. Дяковської.

Пісню „Учітєся” — виконав хор Р. Ш. св. Володимира, диригент Люба Заразка.

Деклямацію „Сонце заходить” — виконали дві дівчинки й один хлопець, учні Р. Ш. св. Володимира.

Збірну деклямацію „Шануймо нашого Тараса” — дуже гарно виконали: П. Головатенко, уч. 6-ої кл., О. Бугель і А. Чума — учні 5-ої кл. та З. Коваль — уч. 4 кл. ім. Лесі Українки.

Перед закінченням концерту А. Підгайна, від згаданої Шкільної Ради, подякувала організаторам і виконавцям програми концерту за їхню працю та всім присутнім — за так численну участь.

Цей гарний концерт закінчив збірний хор у числі понад трьох сотень учениць і учнів згаданих шкіл, що, під диригуванням М. Павлишин, відспівав „Заповіт” Тараса Шевченка, який підхопили й проспівали присутні на залі стоячи.

Координатором програми був П. Маєвський.

Фортепіяновий супровід хорів виконали справно — А. Жовнір-Клос, Марія Юрків та Оля Яківчик.

Всіх виконавців програми присутні на залі нагороджували щирими оплесками.

Організаторам, керівництвам шкіл, диригентам та вчителям, що так уважно підготували програму концерту, як рівнож і всім молоденьким її виконавцям — треба висловити щирі слова признання і похвали.

І під кінець, маленьке завваження: після відспівання чи відіграння національних славнів та „Заповіту” Т. Шевченка — на залі не повинно бути жодних оплесків.

1978 р.

ДЕЩО ПРО „ГУЦУЛЬСЬКИЙ ОСЕРЕДОК ІМ. М. ЧЕРЕМШИНИ“ В ТОРОНТІ

Продовжуючи свою живу діяльність із попередніх років, згадане Товариство провело власні імпрези й брало участь у деяких виставах і зустрічах та святкуваннях, і так:

27-28. травня 1978 р. майже всі члени цього Осередку були на Другому З'їзді „Українського Світового Об'єднання Гуцулів” у ЗСА та взяли живу участь у нарадах і дискусіях.

В днях 23. червня — 1. липня 1978 р. члени „Осередку ім. М. Черемшина” взяли участь у культурно-розваговій імпрезі „Каравана 78” у Торонті та, в павільоні „Львів”, zorganizували прекрасний станок із гуцульськими мистецькими виробами, як: образи та різьблені рами до них, касетки, свічники, вишив-

ки, кітгарі, сорочки, килими, ліжники, кераміка, гуцульські одяги для чоловіків, жінок і дітей, цимбали та інші.

Гостей при станку обслуговували й інформували: Стефан і Галя Трутяки, Василина Петришин, Марія Червінська, Данка Кришталович, Текля Соломон, Іван Варварук і його дочка Марта.

Мистецьку програму кожного вечора розпочинав В. Соловчук грою на трембіті. Павільон „Львів” відвідали тисячі гостей, між якими були й високопоставлені особи, як: Пронунцій Архипіскоп А. Пальмас та Владика Кир Ізидор Борецький. Оба Духовні Достойники оглянули гуцульський станок та стали до спільної знимки з гуцулами.

Члени згаданого Осередку взяли участь у 29-му Здвижі-Зустрічі Українців Канади й Америки, що відбувся у неділю 9. липня 1978 р. на сүмівській оселі „Веселка” біля Актопу. Мистецьку програму тієї Зустрічі розпочав В. Соловчук грою на трембіті.

В суботу, 7. жовтня ц. р. зорганізовано „Гуцульські вечорниці”, що пройшли з гарним успіхом, бо на них виступали: „Гуцульські троїсті музики” С. Мочерняка з Бофала, що чарували гостей гуцульською музикою, і танцювальний гурток „Космач” із Торонта, що протанцював гарно декілька гуцульських танців.

Члени цього Осередку Стефан Трутяк, його дружина Галя та В. Соловчук виступили на „Українській телевізійній програмі” в Торонті в часі якої В. Соловчук заграє на трембіті в Трутяки розказали дещо про життя-буття гуцулів.

В часі другого виступу на тійже програмі Н. Павлюк із Філядельфії грав на сопілці та дав глядачам пояснення про той інструмент, а автор цих рядків поділився із глядачами деякими відомостями про Гуцульщину.

На III-му Світовому конгресі Вільних Українців, що відбувся у Нью Йорку в днях 23-26. листопада 1978 р., були присутні рівнож деякі члени згаданого Осередку.

Під цю пору „Гуцульський Осередок ім. М. Черемшини” в Торонті має таку управу: С. Бойчук — голова, Василина Петришин — заст. голови, І. Новицький — секретар, І. Лавринович — касієр, С. Трутяк — орг. референт, В. Катрич — імпр. референт та Р. Генік-Березовський і В. Савчук — члени. Контрольна комісія: Р. Дрогобицький — голова й В. Туренко та І. Семенюк — члени.

1978 р.

МАТУРАЛЬНИЙ БАЛЬ

КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА КАТЕДРИ СВ. ЙОСАФАТА
В ТОРОНТІ

На початку належить згадати, що письмові матуральні іспити згаданих вище Курсів відбулися дня 18-го березня, а усні — 1-го квітня ц. р. у шкільній аудиторії при вул. Френклін.

Іспитову комісію очолив проф. Е. Бурштинський, а її членами були: директор Курсів Р. Кекіс та вчителі — А. Підгайна, М. Трофим-Тарновецька, д-р Федюк і Я. Кохан, що проіспитували матурантів з релігії та поодиноких предметів.

Після оціночної конференції учителів проголошено, що всі матуранти здали іспити. Визначні оцінки здобув Роман Граб.

В суботу, 27-го травня 1978 р., у гарній залі готелю Парк Пляза в Торонті, від год. 7-ої веч. до год. 1-ої ночі, відбувся матуральний баль. Господарем вечора був С. Дроздинський, що привітав усіх присутніх на залі гостей.

Після того, як учителі й гості заняли свої місця при столах, під звуки гарної музики, до залі увійшли матуранти: Боднар Маріянна, Боднар Михайло, Волощук Евген, Волощук Ігор, Граб Роман, Гошуляк Іван, Дроздовська Віра, Козар Роман, Комарницький Олесь, Кордюк Володимир, Левицька Марта, Мервяк Левко, Мороз Андрій, Петрук Василь, Сенькусь Мирон і Чайківський Олег із своїми супроводами й заняли місця при своїх столах, а приявні на залі привітали їх щирими оплесками. На запрошення господаря вечора — о. д-р Даниляк проказав молитву й поблагословив страви.

Після смачної вечері, пройшла найважливіша частина програми того вечора — вручення дипломів матурантам, що виконав директор Курсів Р. Кекіс, при асисті о. д-ра Р. Даниляка й учителів.

Гарні промови сказали: о. др. Р. Даниляк, що привітав матурантів гарним, перетканим легким жартом, словом; опікунка

кляси М. Трофим-Тарновцьєка, що зворушливими словами подякувала родичам за їхню співпрацю, а своїх кол. учнів візвала, щоб вони і далі студіювали й цінили свою рідну мову та побажала їм дальших успіхів у їхньому житті; дир. Р. Кекіс, у змістовній промові, закликав матурантів користуватись українською мовою і, по можливості, не мішати до неї чужих слів та побажав їм рівнож дальших успіхів у житті.

Від родичів, дуже гарну промову сказала Тамара Волощук матір матуранта Евгєна.

Від матурантів промовив Роман Граб і гарними словами подякував родичам за їхню піддержку й допомогу, а вчителям — за їхню працю. Після того, вчителям передано дарунки від матурантів.

Для розваги гостей, Тарас Граб при фортепіянному супроводі свого брата Романа, обдарував усіх гарною грою на скрипці, а гості подякували їм довготривалими оплесками.

Офіційну частину програми закінчила Стефанія Граб відспіванням славня „Гавдеамус ігітур”, а всі гості проспівали матурантам „Многая літа”. Після того, при милих звуках оркєстри Р. Когуга, пройшла гарна забава, яку розпочали матуранти танцем із своїми супроводами, батьками й матерями. До танців приспівувала рівнож невтомна Неоніля Пашковська. З удоволенням можна ствердити, що той гарний вечір зробив незвичайно добре враження на всіх гостей.

На закінчення, із великим признанням треба згадати й про працю комітету, який під проводом енергійної Дарії Левицької підготував і провів той удалий вечір.

1978 р.

„КАРАВАНА 78“

В ТОРОНТІ

Як минулими роками, так і цього року, в часі від 23-го червня до 1-го липня в Торонті відбулася культурно-розвагова імпреза під назвою „Міжнародня Каравана“, в часі якої різні етнічні групи знайомили своїх співмешканців з культурними надбаннями свого народу. Програми проходили в павільйонах під назвами міст поодиноких етнічних груп. Цього року таких павільйонів було 58, в тому 5 українських: „Київ“, „Львів“, „Полтава“, „Одеса“ і „Коломия“.

Всі вищезгадані українські павільйони мали дуже гарно вдекоровані приміщення і незвичайно багаті мистецькі виставки: одягів із різних областей України, книжок, вишиваних речей, кераміки, образів, дерев'яних і різьблених та ткацьких виробів.

В милих розвагових програмах цих павільйонів виступали різні хори й танцювальні групи, в деяких грали оркестри й бандуристи. В інших виступали театральні групи і шкільні діти.

Базуючись на висловах похвали маси відвідувачів, в тому великого числа чужинців, з приємністю можна ствердити, що павільйон „Львів“ при вул. Крісті, своїм обширним, охолоджуваним і гарно вдекорованим приміщенням та багатою і дуже добре виконаною мистецькою програмою — зробив велике враження на публіку.

Тепер дещо більше про павільйон „Львів“. Після входу до нього, в 1-ій кімнаті, місцеві відділи ЛВУ і ОЖ ЛВУ зорганізували виставку книжок з історії культурних і політичних діячів, поштових значків з 1918-1922 рр., як рівнож листування із того часу. Пояснення давала й гостей обслуговувала Марія Малашук.

В 2-ій кімнаті були: образи, килими, кераміка, ліжники. В очі впадала гарна дерев'яна бойківська хата, з керничкою і буд-

кою для пса, яку зладив С. Лисик. Людей обслуговувала й пояснення давала Оля Довганюк і інші.

В 3-ій кімнаті був буфет з різними українськими стравами. Тут гостей справно обслуговувало наше ввічливе жіноцтво й дівчата.

При головному вході до залі був обширний станок із пам'ятками-сувенірами, як: книжки, образи, керамічні, шкляні й різьблені вироби, вишивані жіночі сорочки й блузки, рушники та дитячі іграшки. Організатором цього станка була Люба Волошин. Їй допомогли жінки й дівчата.

Далі був станок з гуцульськими мистецькими виробами, як: образи, касетки, різьблені рами до образів, вишивки, китгарі, сорочки, килими, ліжники, свічники, гуцульські одяги для чоловіків, жінок і дітей, цимбали та ін. Організатором цього станка був Гуцульський Осередок ім. Марка Черемшини в Торонті. Гостей обслуговували й інформації давали: Василина Петришин, Галя й Стефан Трут'яки та інші. Майже всі вони були одягнені в гарні гуцульські строї.

Під лівою стіною залі були: станочок „Коза Дереза“, обстановку якого виконали діти із Дитячого Садка при вул. Крісті, під керівництвом своїх учительок; станок Осередку СУМ у Торонті; станок „Буковина“ з жіночим одягом, керамікою, подушниками, цимбалами та гарним короваем; станок „Полтава“ з бандурою, керамічними виробами, вишитими подушниками й рушниками.

По правій стороні залі: 1-ий станок був прикрашений килимами, доріжками, подушниками. Був і ткацький верстатик, на якому деякі дні працювала та інформувала глядачів — Анна Микитин; 2-ий станочок був за повнений вишитими подушниками, рушниками й жіночими блузками; в 3-му станочку був жіночий манекен в оригінальному лемківському одязі, який подарувала, прибувши до Канади, Лемкиня. Дальше, подушники, килимики та писанки — дерев'яні й оригінальні, які в присутності глядачів писали — Ляриса Фіголь, Мирося Фіголь і Наталка Чирська.

Виконавцями добре уложеної мистецької програми були:

Чоловічий хор „Прометей“, дівочий хор „Діброва“ та оркестра „Батурин“ — під керівництвом мгр-а В. Кардаша. Фор-

тепіяновий супровід спочивав в руках Наді Середи-Брехун. У деякі дні „Дібрового” диригувала симпатична Дарка Хандон; при фортепіяновому супроводі Андрія Тершаківця. Сольові партії співали: сопран — Соня Сахно, тенори — В. Шевель, В. Ігнатович і Р. Сущко, баритон — Б. Темнюк та молодий надійний бас — Т. Рущак, що є головою управи хору „Прометей”.

Танцювальний ансамбль „Чорноморські козаки”, під керівництвом Оксани Трусь із солісткою Маргаритою Слота, членом Королівського балету в Вінніпегу.

Дівочий секстет „Сюзіря” та група молоденьких танцюристів, яких підготувала Оксана Трусь, у складі 40 дівчаток, що кожну програму розпочинали гарним танцювальним ходом із свічечками в руках, і 9 хлопчиків, що вітали гостей двома сніпками пшениці й короваем.

В деякі дні мистецьку програму доповняли своїм гарним співом солісти — В. Шевель і М. Маскулка.

Для розваги публіки й до танців на сцені дуже гарно й темпераментно грала оркестра „Блиск шабель”, під керівництвом М. Смольського.

Гостей вітала краля „Львова” Галина Фенин, переказуючи англійською мовою історію міста Львова.

Після того, В. Соловчук, у гарному цуцувльському одязі вітав гостей грою на трембіті.

Програму заповідали: мгр. Я. Заяць, Т. Волошин і Л. Квасниця.

До послуг відвідувачів, в кутку великої залі була „бара”, де можна було купити різні напитки. Деякі напитки розносила й подавала глядачам жіноча й чоловіча обслуга.

Цьогорічна „Каравана” в павільйоні „Львів” пройшла з великим успіхом. Його відвідали тисячі гостей, між якими були й високопоставлені особи, як: Пронунцій Архиепископ Анджельо Пальмас, що відвідав „Львів” у супроводі нашого Владика Кир Ізидора Борецького. Оба духовні Достойники оглянули павільйон і довше задержались біля гуцувльського станка, де стали до спільної знимки з гуцулами. Далі — преміер Провін-

ції Онтаріо В. Дейвіс та міністер Л. Гросман; посадник Торон-та Д. Кромбі та деякі радні міської управи; організатори „Кавани” Лев Коссар і Зенка Коссар та деякі члени Мистецької ради. Коли заповідач проголошував, що на залі є визначні особи й вітав їх, всі гості стоячи вітали їх рівнож ширими оплесками.

Організаторам і виконавцям програми павільйону „Львів”, диригентам і хореографам, хористкам і хористам, членам оркестри й танцювального ансамблю, як рівнож і молоденьким учасникам програми, що так гідно репрезентували українську культуру перед чужинцями — належить висказати щирі слова похвали і подяки.

Спеціальне признання треба висловити нашому невтомному жіноцтву, що приготовляло різні страви й трудилось у кухні кожного дня аж поза північ та ввічливо обслуговувало гостей.

Шкода тільки, що не всі редакції української преси дістали запрошення, а навіть т. зв. паспорту.

1978 р.

ДЕЩО ПРО ГУЦУЛІВ

Заходом „Гуцульського Товариства ім М. Черемшини” в Торонті, 7-го жовтня 1978 року ввечері, у залах Українського Дому при вулиці Крісті, відбулися „Гуцульські вечорниці”, на які прибули гості рівнож із Гамілтону та далекого Бофала. Багато гостей були в гарних гуцульких строях.

Забаву розпочав В. Соловчук грою на трембіті, а голова згаданого Товариства С. Бойчук привітав гостей і побажав їм веселої забави.

До танців гарно приграла оркестра „Верховина” з Торонта, під проводом Р. Гарука. Всі члени оркестри були в гуцульських одягах.

Для розваги гостей виступила танцювальна група „Космач” із Торонта, керівником якої є Оля Фірант. Дівчата й хлопці тієї групи, одягнені в гуцульські строї, протанцювали дуже гарно два гуцульські танці, а захоплені глядачі нагородили їх гучними оплесками.

Виступили рівнож, відомі вже нашій громаді, гуцульські „Троїсті музики” з Бофала, під проводом М. Мочерняка, насолоджуючи гостей чудовими мільодіями гуцульських танців, за що одержали багато оплесків. Багато гостей, захоплених гуцульськими музиками, протанцювали гуцулку й аркана.

Вечорниці, що пройшли в прийнятній атмосфері закінчилися у гол. 1-ій після півночі.

Користаючи з нагоди, хочу поділитись із читачами деякими відомостями про гуцулів, про яких ще й нині дехто думає, що всі вони були звичайними пастухами.

Вправді, більша частина населення Гуцульщини, поділеної поміж займаців: Австріяків, Поляків, Румунів, Мадярів і Чехів, займалися випасом худоби й виробом молочних продуктів, як: масло, сир, бриндзя тощо. Багато гуцулів рівнож працювали при вирубуванні лісів і сплаві, пов'язаного в т. зв. дараби, дерева; при будові дерев'яних церков, домів і мостів. Багато з них займалися рівнож і різбарством. Очевидно, були й селяни-хлі-

бороби. Жіноцтво ж і дівчата займалися вишиванням, тканням, виробом килимів і ліжників та малюванням писанок. Були різні, більші й менші підприємства, як: „Гуцульське мистецтво” в Косові, „Фабрика гуцульських килимів” у Старих Кутах, власитель якої Ілько Глібчук був кол. старшиною УГА та ін.

Майже всі мешканці сіл Гуцульщини одягались в гуцульські строї. Однак, ті гуцули, що жили в містах, як Вижниця, Кути, Косів і інших — ходили в т. зв. міщанських одягах. Між ними були: священики, судді, адвокати, лікарі, професори, учителі, артисти театрів, поштові й судові урядовці, листоноші, міські поліцисти, жандарми, урядовці кримінальної поліції і пограничної сторожі, купці, шевці, гончарі, кушнірі, ковалі, римарі, столярі, килимарі й інші ремісники та політичні, кооперативні й громадські діячі.

Після внутрішньої революції у 1848 р. Австрію перетворено в конституційну монархію. Унаслідок того, 15. 8. 1848 р. відбулися вибори, в часі яких послами до австрійського сойму обрано рівнож 5 Українців, між якими був і гуцул Лукин Кобилиця.

Дещо пізніше, в тій же Австрії, у найближчому оточенні цесаря Франца Йосифа у Відні, був гуцул-радник, що перед своїм прізвиськом мав шляхотський додаток „фон”.

В часі 1-ої світової війни, в боях із російськими військами на горі Маківці (29. 4. — 2. 5. 1915 р.) загинули 33 українські січові стрільці, в тому 15 стрільців-гуцулів із Косівською повіту.

Виявляючи свою любов і відданість Українській Державі в тяжких боях із її ворогами в 1918 р. брав участь і „Гуцульський курінь”, організатором і командантом якого був гуцул із Березова Вижнього — Гриць Галинський.

За Польщі, послом до польського сойму був гуцул Петро Шекерик-Доників із Жабя, що в усіх засіданнях виступав у гуцульськоку одязі.

В березні 1939 року, після проголошення самостійної Карпато-Української Держави, були гуцули: міністри, послы до сойму, різні урядовці й старшини оборонної організації „Карпатська Січ” та її командант Дмитро Климпуш.

Були гучули письменники-поети. Найбільше відомі між ними це — Осип Юрій Федькович і Марко Черемшина (Іван Семанок).

В часі 2-ої світової війни багато гучулів були вояками Першої Дивізії УНА й Українські Повстанської Армії, що зводили затяжні бої із московсько-большевицькими ордами. Багато гучулів-вояків загинуло в боях, деякі — попали в полон.

Після закінчення тієї війни багато гучулів покинули Україну і поселились у різних країнах вільного світу та вкпочились у життя і працю українських громад на місях свого поселення.

На жаль, деякі з них, як: д-р Е. Кулик — адвокат у Кутах, д-р В. Стефурак — лікар у Косові, Іван Самокішин — артист українських театрів, Юліян Генік-Березовський — мистець слова й декляматор, В. Холечук — кол. режисер драматичного гуртка в Кутах, П. Соломон — творець гучульських одягів, та інші відійшли у вічність. Нехай з Богом спочивають!

1978 р.



ВИШИВАНІ ВЕЧЕРНИЦІ В ТОРОНТІ

Коли слідкуємо за працею Осередку СУМ у Торонті, то завважуємо, що на передньому місці видніють сумівські ансамблі, які своїми мистецькими виступами здобули славу для українців серед іншомовних співмешканців. Над юнацтвом працює Булава. Кожного тижня відбуваються сходини зі старшим і молодшим юнацтвом. Гутірки, самодіяльність, підготовка до коляди, різні сумівські імпрези, таборування, Свято весни, Здви́г — все це входить у програму молодшого юнацтва.

При Торонтському осередку існують Батьківський Комітет і Жіноча Ланка, працю яких належить відмітити з признанням, бо вони завжди до послуг і допомоги Осередкові і Булаві.

Праця Жіночої Ланки многогранна. Хоч Ланка працює самостійно, але вона тісно співпрацює з Осередком і Булавою, як також з іншими організаціями, які приміщуються в Українсь-

кому Культурному Центрі. Свою увагу концентруємо на культурних і виховних відтинках праці, на що вказують самі імпрези, як от Свят-Вечір, Свячене. Стараємося зберігати і плекати українські звичаї і традиції.

Обов'язком Жіночої Ланки є теж причинитися до придбання фондів, щоб фінансово допомогти Осередкові. З цією метою влаштовуються: передріздвяний базар, обіди на „Веселці”, льотерія — це база наших фінансів. Минулого року ми передали до осередку \$5,000.00.

Найуспішнішою імпрезою Жіночої Ланки є Вишивані вечерниці, які здобули собі славу і популярність серед мешканців Торонта і околиці. Такі вечерниці відбулися й цього року, 18-го лютого, в просторих залах Українського Культурного Центру в Торонті. Це вже одинадцята з черги така імпреза. При звуках чудової оркестри „Верховина” і співі молодих дівчат — Лариси Огородник і Соні Марин — гості приємно забавлялись.

Офіційну частину відкрила голова забавового комітету А. Бідняк, яка привітала всіх присутніх і представила аранжера вечора, Ігоря Перегінця. Він представив жюрі Вишиваних вечерниць: д-р Остап Сокольський — голова відділу КУК, Оля Джуглей, Ірина Буйняк, Віра Чіх, д-р Богдан Тарновецький. Від жюрі привіт склав д-р О. Сокольський. Він підкреслив красу української вишивки, що від найдавніших часів передається з покоління в покоління, як одна з галузей українського народнього мистецтва. Між нами були присутні редактор і кореспондент газети „Блюр Вест Віляджер” — Кур з дружиною.

Грандіозним маршем контестантки, під проводом аранжера, ввійшли в залю і зформували велике коло. Тут жюрі мало нагоду найкраще побачити всі вишивки. Праця жюрі не була легка, бо треба взяти до уваги походження вишивки, стиль і примінення до одягу. У результаті, д-р Сокольський від імені жюрі подав таке:

Довгі суконки: I — п-і Люся Зварич, II — п-і Оля Беска, III — п-а Наталка Саранчук.

Короткі суконки: I — п-і Леся Перегінєць, II — п-і Ольга Сандуляк, III — п-і Ганна Макар.

Блюзки: I — п-а Стефанія Чупак, II — п-а Христя Корнута, III — п-і Анастасія Сахно.

Чоловічі сорочки: I — Теодосій Волопшин, II — Мирон Бонк, III — Богдан Булема.

Спеціальне відзначення одержала п-і Стефанія Радевич за корсетку і п-а Марта Бідяк за довгу сукню (минулорічна першунка).

Перші нагороди з усіх категорій вручали першунки минулорічних Вишиваних вечерниць — Леся Луцок, Галя Мужик, Віра Чіх і Василь Грод, другі нагороди вручав д-р О. Сокольський, а треті — п-і Галина Бонк.

З приємністю слід відмітити, що аранжер Ігор Перегінець дуже добре вив'язався зі свого завдання.

Не можна не відмітити щирої праці наших пань у кухні під вмілим проводом нашої господині Н. Дідур і господарської референтки А. Лебухорської, як також пань під проводом Н. Андрушко.

Після офіційних церемоній забава далі продовжувалась і цей приємний вечір довго залишиться в нашій пам'яті.

1978 р.

УРОЧИСТЕ ВПРОВАДЖЕННЯ В УРЯД ПАРОХА О. Д-РА Р. ДАНИЛЯКА

Згідно з рішенням Преосвященного Кир Ізидора, Торонтоного Епарха, а у звязку з резигнацією довголітнього пароха катедри св. свщм. Йосафата в Торонті, о. мітр. Василя Філевича, — новим парохом Катедри став довголітній її сотрудник і канцлер Торонтоного Владики, — о. д-р Роман Даниляк.

Урочисте впровадження в уряд пароха катедри св. свщм. Йосафата відбулося в неділю, 5-го листопада ц. р. в часі Божественної Літургії, а після неї вшановано нового пароха святковим обідом, що відбувся в парохіяльній залі.

Архиерейську Службу Божу відслужив Преосв. Кир Ізидор в асисті нового пароха, о. мітрата П. Хомина, о. Крил. І. Сиротинського, д-ра М. Стасіва й о. В. Шараневича; дияконував диякон Ситник. Проповідь підчас Літургії виголосив колега нового пароха, сослужащий о. Стасів, який вказував на чесноти, якими повинен світити священник, щоб були гідним „ереєм почину Мелхиседека”.

Святковий обід з многолітствіями, привітаннями і побажаннями відбувся після Служби Божої в церковній залі, виповненій її учасниками. Вміло програмою під час обіду керувала п-ні Тамара Волошук. Окрім деяких письмових привітів, привітали о. пароха у віршовій формі учні цілоденної школи при парохії св. Йосафата, даруючи йому також китиці живих квітів. Усні привіти зложили: В. Ситник, голова церковного Комітету, п-ні Д. Гошуляк від ЛУКЖ, яка також вручила в подарунку новому парохові — символічний молоток, а далі вітали о. Пароха В. Довганюк від родини, д-р Ю. Пелех. през. Централі Українців Католиків Торонтоного Епархії, о. крил. І. Сиротинський, торонтоноський декан; також і Преосв. Кир Ізидор привітав свого канцлера на новій його позиції.

На кінці слово виголосив сам о. Парох, дякуючи всім що причинилися до влаштування обіду і привітали його з нагоди інавгураційного торжества. Вдячні слова висловив зокрема своїм родичам, що вивели його на шлях священничої служби Богові й народові.

Закінчено святковий обід піснею: „Де згода в семействі ...”

1978 р.

◆

ПЕРЕДСВЯТОЧНИЙ ЧАС У ЦІЛОДЕННІЙ ШКОЛІ КАТЕДРИ СВ. ЙОСАФАТА В ТОРОНТІ

Як і минулими роками, так і цього року на кілька тижнів перед святом Різдва Христового, в школі пройшла пожвавлена підготовка до різних святочних імпрез, яку провели: директор школи М. Яворський і вчителі по своїх клясах.

Після доброї підготовки, в неділю 10. грудня 1978 р. у залі згаданої школи відбувся „Різдвяний базар”, зорганізований Батьківським комітетом під проводом д-ра В. Медвідського, при великій допомозі родичів. У цьому базарі взяли рівнож участь і учні 5-6-ої кляс, яких підготувала вчителька Марта Трофим-Тарновецька, зі своїми ручними роботами, як: плетені светерики, шалики, шапочки, рукавиці, босоніжки для дітей, крайки, пояси, подушинки, ткані доріжки й серветки, ляльочки в тканих і українських одягах, тощо. Продажа згаданих дитячих речей принесла прибуток понад 200 доларів. Треба було подивляти захоплення і відданість дітей-учнів у обслуговуванні гостей, що підходили до їхнього стола.

В неділю, 17. грудня ц. р. у год. 7.30 веч., до цілоденної школи загостив св. Миколай, щоби обдарувати чемних дітей. Програму вечора розпочав голова Батьківського комітету др. Медвідський і попросив нароха катедри св. Йосафата о. д-р Р. Даниляка провести молитву, яку о. Парох розпочав заінтону-

ванням пісні „Ой, хто, хто Миколая любить”, що підхопили й проспівали всі присутні на залі. Після того, вчителька М. Трофим-Тарновецька подала порядок програми, яку розпочали діти з дитячого садочка й, під проводом учительки І. Лецишин, продеклямували вірш і проспівали пісню „Ой, хто, хто Миколая любить” а учні 4-ої кл.: Леся Юнко, Юрко Потічний, Тарас Патер і Тамара Войнаровська, яких підготувала вчителька Оріся Манзатюк — проказали декламацію.

За тим пройшла сценічна картинка під назвою: „На янгольській плянеті” М. Левицької, яку підготували самі діти, під керівництвом учениці Роми Яківчик і наглядом учительки М. Трофим-Тарновецької. Ролі ангелів виконали учні 5-ої кл.: Гануся Левицька, Соня Сирко, Анна Хомин, Маруся Медик, Таня Мاستикаш, Славця Пастух, Леся Чернявська й Дж. Петрук. Ролі чортиків виконали: С. Млинарський, І. Філь, П. Чаплинський, М. Матла, С. Мізур, М. Бочан, П. Олешкевич, Т. Ткачук, А. Кунницький, Д. Клофас, М. Лужний і Надя Кравець, а ролі дівчат із „Зоряної плянети” — Оксана Вавришин і Леся Ващук, всі учні 5-ої класи.

Сценка закінчилась входом ангелів і св. Миколая, якого привітали ангели-вістунки Леся Романчукевич і Дарія Якубовська, учениці 6-ої класи, та діти: Ліда й Данилко Шебунчак, Катруся Горіх — учні 1-ої класи, Андрій Юнко й Стефко Бандера — учні 3-ої класи. Далі: діти — Таня Еш, Оксана Солломон, Соня Завербна, Катруся Шевчук, Богдан Чвиль, Стефан Кузик, Наталя Мазяр, Каріна Бекесевич, Марія Косарчин, Зеня Горошко, Ірка Островерха, Одарка Лехновська, Зеня Сисак, Богдан Чернявський і Христина Кравець — всі учні 6-ої класи, під керівництвом учительки Л. Генник-Березовської, проспівали пісню „Ой, хто, хто Миколая любить”.

Програму закінчила вчителька М. Трофим-Тарновецька та подякувала всім її учасникам і гостям, що так численно прибули на той вечір.

Після того, св. Миколай, ролю якого відіграв С. Генник-Березовський, роздав дітям дарунки. Рівнож і о. др. Р. Даниляк, директор школи М. Яворський і вчителі одержали дарунки. Не обійшлося і без чортиків, які намагались упахати декому з дітей свої різочки.

В суботу, 23. грудня ц. р. у год. 7.30 ранку, на „Українській телевізійній програмі” в Торонті, виступила група колядників — членів хору цілоденної школи св. Йосафата, та, під диригуванням Уляни Яців-Жураківської, проспівала колядки а двоє колядників, яких підготувала вчителька Христя Дусановська — проказали віншування.

Колядників супроводила на фортепяні Оля Яківчик, учениця 8-ої класи.

Милий спів і гарний вигляд колядників і диригентки — робили на глядача приємне враження.

Так успішно пройшли виступи й імпрези учнів цілоденної школи св. Йосафата. Виступи ті показали, що діти захоплюються усім, що добре, гарне й позитичне та працюють над собою і намагаються удосконалити себе. За все те — треба їх щиро й сердешно похвалити.

До згаданих повище успіхів дітей-учнів причинилась самовіддана праця керівництва школи, її учительського збору та, відданих своїм дітям, родичів.

1978 р.

НЕБУДЕННА ЗУСТРІЧ

1 березня 1979 р. у Цілоденній школі св. Йосафата в Торонті відбулася лекція на тему „У світлі загадок-розваг”, у якій взяли участь учні 3-8 клас. Лекція була присвячена праці найвизначнішого під цю пору творця українських загадок — Богдана Федчука з Торонта, який підготував 210 книжечок „Загадок”, із чого до тепер видав 17.

Загадки — це дуже давній і своєрідний вид народньої творчости. Весь довколишній світ, від далеких небесних світил, до речей, що оточують людину, відтворили наші предки в загадках, у яких відбиваються: спостережливість і розумова обдарованість українського народу.

Загадки — це не тільки розвага, але й наука. Вони пошквалюють розумовий розвиток дітей, поширюють знання та роз-

буджують любов до свого рідного. Українські загадки відзначаються незвичайним багатством тематики.

Перша збірка українських загадок вийшла 1841 р. У 1884 р., в журналі „Зоря” була надрукована розвідка Івана Франка про загадки.

Зустріч дітей із автором „Загадок” була неабиякою подією в Цілоденній школі. Виступи учнів, у присутності директора школи М. Яворського, дорогого гостя та вчителів — були виявом не тільки кмітливості дітей, але й їхньої великої радості й захоплення. Відчувався емоційний і творчий контакт між шановним гостем і учнями.

Лекція перетворилась у цікаву імпрезу, що стала доказом дитячої спостережливості й дотепності. Одні загадували, інші думали над відгадками та давали відповіді, очевидно, часом і неправильні. Але були й такі, що відгадавши загадку, розказували свою — і так проходила ця дитяча імпреза.

В часі лекції група учнів 5-8 класів відтворила живу виставку „Загадок” п. Федчука й, у відповідній хвилині, на запит керівника 8-ої класи Олі Яківчик, що порадити українським дітям — одногосно відповіли: „Не читати каміксів — читати українські загадки”.

Під кінець, Олена Вавришин, учениця 7-ої кл., розказала свої загадки, які придумала з життя учнів у школі.

Належить згадати, що учні 8-ої класи прикрасили сцену ребусами й ломиголовками зі „Загадок” Б. Федчука та написом „У світі загадок”.

Після закінчення лекції, Надя Кравець, учениця 5-ої кл., передала п. Федчукові скромний подарунок — дві доріжки, одну вишиту, а другу ткану, які виконали самі учні школи.

На спогад тієї милої зустрічі, Б. Федчук подарував школі 120 книжечок своїх „Загадок”, а всі учні, що брали участь у лекції, одержали „Пісню про Торонто”, прив'язану учням „Рідних шкіл” і „Курсів українознавства”. Слова Б. Федчука, на мелодію пісні „Гуцулка Ксеня”.

1979 р.

УСПІХИ УЧНІВ ШКОЛИ СВ. ЙОСАФАТА

Сьогорічний конкурс з математично-природничих предметів, який відбувся у школах Торонта в днях 15-24-го лютого та 8-го березня, — дав змогу учням цілоденної школи катедри св. Йосафата найкраще виявити свої здібності та знання з окремих предметів.

Особливо важливим був вияв емоційного напруження учнів. Усі вони працювали й виконували свої завдання на основі засвоєних знань, у нових змінених умовах. Висліди конкурсу були такі:

В 4-ій дільниці — з математично-природничих предметів нагороди здобули:

Першу — Мотря Онищук, уч. 5 класи — з хемії, Маркіян Матла, уч. 5 класи — з біології, Роман Медик і Роман Кулик, учні 8 класи — з фізики.

Другу — Оля Яківчик, учениця 8 класи — з хемії.

Третю — Марія Кузик, учениця 8 класи — з хемії.

Найкращі проекти опрацювали: Роман Медик і Роман Кулик, учні 8 класи, та Маркіян Матла, уч. 5 класи.

Дуже добрі висліди в цьому конкурсі осягнули рівнож учні: Наталка Стецура, Христя Мізур, Данило Клофас і Рома Яківчик.

Всі учні, що здобули нагороди, взяли участь у фінальних міських змаганнях 8-го березня ц. р. і здобули нагороди:

Першу — Оля Яківчик, учениця 8 класи — з хемії, третю — Роман Медик і Роман Кулик, учні 8 класи — з фізики.

5-го квітня у 4-ій дільниці відбулися змагання в публичних виступах, у часі яких учні з 30-ти шкіл Торонта виголошували самостійно опрацьовані промови на різні теми. В кінцевому висліді — Оля Яківчик і тут здобула 1-шу нагороду. (Вчителька 8 класи — Н. Радомська).

Значення згаданого конкурсу, в якому взяло участь понад десять тисяч учнів з 185-ти шкіл Торонта — є дуже важливе. Застосування різноманітних практичних і лабораторних робіт,

з письмовими й графічними поясненнями — виявило підготованість учнів до теоретичної і практичної діяльності.

В часі згаданих виступів учнів, учителі знайомилися з їхніми здібностями та зацікавленнями.

Завданням Цілоденної школи є — розвивати якісні особливості основних психічних процесів: сприймання, мислення, пам'яті та поступово виховувати в дітей уміння, а пізніше і в звичку систематично працювати.

На підставі моїх спостережень можу сказати, що успіхи учнів згаданої школи — це вислід доброї праці її директора М. Яворського й учителів та тісної співпраці родичів.

Хочу пригадати, що в днях 23-25 травня ц. р., в приміщеннях Дівочої Академії в Анкастері, відбудеться Фестиваль Живого слова, який влаштовує Комісія Шкільництва. Моїм побажанням для учнів цілоденної школи є: взяти численну участь у ньому та здобути найкращі місця і нагороди.

1979 р.

НЕЗВИЧАЙНО ГАРНА ІМПРЕЗА

Заходом чоловічого хору „Бурлака” при Станиці Братства кол. вояків 1-ої Дивізії УНА в Торонті — диригент Остап Брездень, у неділю, 8-го квітня 1979 року, в обширній і акустичній залі „Гленфорест секундарі скул” у Міссіссага, відбувся „Великий весняний концерт”, у якому, крім згаданого повище хору, взяли ще участь:

Ансамбль бандуристів ім. Г. Хоткевича при ОДУМ в Торонті — мистецький керівник Микола Балдецький; Симфонічна оркестра та актор-гуморист Володимир Довганюк.

Програма концерту складалась із трьох частин.

1-шу частину розпочав хор „Бурлака” піснею-молитвою „Отче наш” — соліст В. Саковський, яку приявні на залі вислухали стоячи, та проспівав далі „Слава во вишніх Богу” — солісти: В. Драбик, І. Кудlach і А. Сорока, „Блажен муж”, „Дорога дальня” та „Грай, бандуро, грай”.

Танцювальний ансамбль „Веснянка”, в гуцульських одягах, при темпераментних звуках оркестри, керівником якої є Петро Уманець, виконав танок „Гуцулка”.

Актор-гуморист В. Довганюк розвеселив публіку незвичайно вдалим монологом.

З приємністю треба згадати, що в згаданій частині програми член хору „бурлака” Михайло Кривенький привітав і запросив до слова посадника місцевости Міссіссага Г. МекКелліон, яка щирими словами привітала всіх і похвалила діяльність української громади, за що приявні на залі подякували їй довготривалими оплесками.

В 2-ій частині програми хор „Бурлака”, при супроводі ансамблю бандуристів, проспівав пісні: „Про Олексу Довбуша”, „Бандуристе орле сизий”, сл. Т. Шевченка — соліст С. Кривенький, „Ой у полі верба” — солісти — А. Сорока, В. Драбик і М. Лещишин.

Танцювальний ансамбль „Веснянка”, в гарних полтавських строях, під звуки згаданої уже оркестри, виконав український танок „Гопак”.

І цю частину програми закінчив артист В. Довганюк дуже веселим монологом.

В третій частині програми хор „Бурлака”, при супроводі симфонічної оркестри, проспівав пісні: „Дума про Нечая” — солісти С. Кривенький і А. Сорока, „Ой, ти дівчино”, сл. І. Франка — соліст В. Саковський, „Хор бранців”, сл. Т. Шевченка — соліст В. Драбик, „Лісно про Дніпро” — соліст А. Сорока, та „Вічний революціонер”, сл. І. Франка, музика для оркестри — Остап Брездень.

Той, незвичайно вдалий концерт закінчено національним славнем „Ще не вмерла Україна”, який розпочав хор „Бурлака” при супроводі симфонічної оркестри, а приявні на залі підхопили й проспівали його стоячи.

Не пошкодить згадати, що хор „Бурлака” у перших двох частинах концерту, виступив у гарних народніх одягах, а в 3-ій частині — у вечірніх.

Всі точки програми були виконані дуже добре й на високому мистецькому рівні, а численна добірна публіка нагороджувала її виконавців щирими довготривалими оплесками.

Тому організаторам того концерту, всім виконавцям і керівникам поодиноких мистецьких одиниць — треба висловити щире признання і похвалу за їхню важливу й повну посвяту праці.

На спеціальне признання заслужив собі молодий талановитий диригент — Остап Брездень.

Щасти Вам, Боже!

1979 р.

ГАРНА ЗУСТРІЧ ГУЦУЛІВ

В днях 26—27-го травня 1979 року, на оселі „Союзівка” в ЗСА, Українське Світове Обєднання Гуцулів провело милу зустріч під назвою „Гуцульський храм св. Юрія”, у якій взяли участь гості із ЗСА, Канади, а навіть з Європи.

В суборту, 26-го травня, у год. 3-ій по полудні, через голошники оселі пролунали звуки трембіти, якими розпочалась дуже гарна програма зустрічі.

Гості, (деякі були в гуцульських одягах), зібрались у просторій залі. На сцену прикрашену українським і американським прапорами, вийшов молодий гуцул і загравав зворушливу мєльодію на трембіті.

Після того, голова УСОГ-у М. Бельмега, в гарному гуцульському одязі, привітав гостей і запросив до президії тієї зустрічі голів гуцульських товариств з Канади й ЗСА та почесних гостей: д-ра М. Лозу, інж. Р. Вергуну й Ю. Яремовича.

Незвичайно добре опрацьовану доповідь не тему „Гуцульщина в українській літературі” виголосив д-р М. Лоза.

Другу цікаву доповідь на тему „Спомини Гуцульщини”, базовану на писаннях Валентина Мороза, прочитав представник молодого покоління Ю. Яремович. Обоє шановних доповідачів приявні на залі нагородили гучними оплесками.

Цю частину програми зустрічі коротким словом закінчив Д. Ткачук.

У год. 6-ій веч. відбулася товариська зустріч-вечеря, господарем якої був І. Барчук з Гамілтону.

За почесним столом заняли місця: М. Бельмега, Оля Бельмега, Ірина Вергун, о. А. Павлюк, д-р М. Лоза, Р. Слободян, В. Барчук, Славка Барчук, Д. Василящук, автор цих рядків та гості з Європи: Петро Кіщук, Алина Люлька й Марійка Бабійчук. Вечерю розпочав о. А. Павлюк молитвою та поблагословив страви.

В часі вечері М. Бельмега прочитав одержані привітання, а короткі промови сказали: Р. Слободян, В. Слободян (орг. ре-

ферент УСОГ-у) та інж. Р. Вергун, що в своєму слові вшанував, покійну вже, матір Валентина Мороза й інших терплячих українських матерів та запропонував провести збірку на дар любови для В. Мороза. Під кінець вечері Т. Опарик проспівав пісню „Рідна мати моя”. Вечерю закінчив о. А. Павлюк заїнтонуванням пісні „Христос воскрес”, яку підхопили й проспівали усі присутні на залі.

Того ж дня, у год. 9-й веч., у згаданій уже залі відбулась мистецька частина зустрічі-храму, в якій взяли участь:

1) Гуцульські музики в складі: Д. Сороханок — скрипка і бубон, М. Павлюк — сопілка й Люба Гладій — цимбали.

2) Танцювальний ансамбль „Черемош” із Філядельфії у складі: Ляриса Стеблій, Маруся Голіней, Галя Стефурак, Славко Федорійчук, Мирон Касіян, Данило Білинський і Михайло Кострицький — усі в дуже гарних гуцульських одягах, творцем яких була Одокія Сороханок. Хореограф — Д. Сороханок.

3) Чол. квіртет „Каравана” з Нью Джерзі, керівник Михайло Шварко — та

4) Розвагова оркестра „Союзівка”.

Заповідачі програми — М. Бельмега та Ю. Гудимяк.

Програму знова розпочав грою на трембіті Славко Федорійчук. Після того хлопці й дівчата, при супроводі гуцульських музик, проспівали одну пісню, а хлопці протанцювали „Аркан”.

Чоловічий квіртет „Каравана”, при доброму фортепіановому супроводі Дозі Сигіди, проспівав пісні: „Вие буря”, „Ой; горе тій чайці”, „Любов”, два танга — „Сон” і „Червоні рожі” та гумористичну пісню „Гарем”. Танцювальна група виконала танці: „Гайдук”, „Щупак”, „Голубка” й „Дівочий танець”.

Незвичайно гарним був танець, виконаний під звуки пісні „Ой заграйте, музиченьки”.

Всі пісні й танці були виконані з великим відчуттям і своєю красою пригадали нам усім нашу дорогу Батьківщину. Захоплені глядачі нагороджували всіх виконавців довготривалими оплесками.

Після закінчення мистецької частини програми, під гарні звуки розвагової оркестри „Союзівка” гості забавлялися дале-

ко поза північ. Проведено рівнож льотерійну гру з гарними ви-
грашами.

Треба згадати, що запропоновану інж. Р. Вергуню гроше-
ву збірку на дар любови для В. Мороза провели Василь Сло-
бодян і Танасій Опарик та зібрали суму 330 долярів.

В неділю, 27-го травня, від год. 10-ої ранку продовжували-
сь товариські зустрічі, а в год. 11-ій перед полуднем, усі
взяли участь у Богослуженні, яке відправив о. А. Павлюк.
Після Богослуження була відправлена Панахида за померших
гүцүлів, в часі якої два гүцүли держали гүцүльську кресаню на
схрещених топірцях.

Після обіду продовжувались розмови з приятелями та роб-
лення знімок, що тривало до год. 3.30 по пол. У год. 4-ій — усі
розіхалися до своїх місць замешкання.

Так закінчилась та мила зустріч гүцүлів. Її організаторам
та виконавцям мистецької частини програми треба висловити
щирі слова признання.

На кінець, хочу згадати добрим словом управу й працівників
оселі „Союзівка”, а саме: прибувші гості були розміщені по
гарних і чистеньких кімнатах, з потрібним устаткуванням. Хар-
чування було обильне й дуже смачне та проходило в гарно
прикрашеній їдальні, а обслуга, над якою наглядала господиня
Ерна Богдан — була незвичайно ввічлива й скоро.

Одним словом, побут на „Союзівці” для всіх був дуже при-
ємним.

1979 р.

„УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ ОНТАРІО”

Під повищою назвою пройшла в суботу 7 липня на „Онтаріо Плейс” у Торонті незвичайно гарна імпреза з багатою та різноманітною програмою, яка складалась із виставок: української ноші, малярства, різьбарства, писанок, показу різних фільмів та добре уложеної мистецької програми.

„Український день” розпочався в год. 10.30 ранку відігранням канадського й українського славнів та піднесенням прапорів. Короткі привіти склали: д-р П. Глібович та представник керівництва „Онтаріо Плейс”.

Після того, в год. 11.15 перед полуднем, владика УКЦеркви Ізидор Борецький і владика УГПЦеркви Микола Дебрин, у сослуженні духовенства обох віровизнань, відслужили Архирейський молебень, у часі якого співав вішаний хор з Оттави.

У мистецькій програмі, поділеній на три частини, брали участь оркестри, дитячі, чоловічі і мішані хори, дівочі квартети й квінтети та вокальні групи, ансамблі бандуристів під керівництвом своїх диригентів, солісти. Деякі з тих мистецьких одиниць прибули з далеких міст провінції Онтаріо.

Вечірню програму розпочав в год. 8.15 коротким словом д-р О. Рудзік. Після нього промовляли: д-р П. Глібович, Т. Веллс — міністер уряду Онтаріо, Д. Флінн — посадник місцевости Етобіко та Дж. Мексвелл — головний директор „Онтаріо Плейс”.

Міністер Т. Веллс сказав довшу промову, в якій дуже гарно й похвально висловився про українців.

Також посадник Д. Флінн і головний директор Дж. Мексвелл висловили похвалу для української спільноти, а багатотисячні маси глядачів, між якими українці чисельно переважали, нагороджували промовців довготривалими оплесками.

Належить згадати й про те, що крім повищих діячів, у чесній льожі були й інші високопоставлені особи українсько-

го роду, як от посла до провінційного парламенту та кол. міністер і посол до федерального парламенту Канади.

Після промов пройшла остання частина мистецької програми, виконавці якої захоплювали публіку своїми піснями, танцями та сольовими співами при супроводі фортепіану чи бандури.

Під кінець тієї частини програми, на внесок доповідача присутні глядачі проспівали „Многая літа” всім Іванам, бо це був день свь Івана Хрестителя. Після того, під звуки гарної оркестри, всі забавлялись аж поза північ.

Уся програма „Українського дня” була добре уложена й справно проведена, а виконавців поодиноких її точок захоплені глядачі нагороджували бурхливими оплесками.

Кожна частина програми мала свого заповідача, і так: у 1-ій частині була Ірина Цибульська, у 2-ій — Ярослав Волощук, а в 3-ій — С. Семчишин.

Слова признання треба висказати також Організаційному комітетові тієї імпазантної імпрези, яка своїм мистецьким і культурним рівнем причиниться, напевно, до утривалення тієї доброї слави, якою втішаються українці в цій країні.

Головою вищезгаданого комітету був д-р П. Глібович — голова Провінційної Ради КУК, а його заступником — д-р О. Рудз'як, голова місцевого відділу КУК.

Дуже гарно й естетично виглядала книжечка-програма, в якій надруковані привіти наших владик із Торонта, премера Онтаріо В. Дейвіса, деяких послів до провінційного парламенту та посадників міст: Торонта, Гамільтону, Велланду, Віндзору, Ошави, Ст. Кетеринс, Тандер Бей і Лондону.

1979 р.

ЦІЛОДЕННА ШКОЛА ПРИ КАТЕДРІ СВ. ЙОСАФАТА В ТОРОНТІ

Згадана повище школа розпочала свою працю, у власному новозбудованому приміщенні, в вересні 1961 року для дітей 1-6 клас і садочка. Як приватна школа вона не діставала жодної урядової допомоги. Кошти втримання і транспортації дітей автобусом — оплачували самі родичі. В 1962 році зорганізовано 7-му класю. В тому ж році, на інтервенцію опікуна школи о. мітрата Василя Філевича, Управа Метрополітальних Сепаратних Шкіл перебрала школу під свою відповідальність. Школа мала тоді 300 учнів. На третьому році існування відкрито 8-му класю.

Від самого початку існування, в приміщеннях Цілоденної школи проходило навчання у Рідній Школі, а від 1966 року — на Курсах Українознавства, за програмами, які видали. Світові Координаційні Виховні Ради для Рідних Шкіл і Курсів Українознавства.

Завданням Цілоденної школи при катедрі, св. Йосафата було і є: під проводом своїх українських учителів і під опікою наших духовних отців виховати свідомих дочок і синів українського народу та добрих громадян прибраної батьківщини — Канади. Дальшим завданням цієї школи є приготувати молоде покоління до перебрання у свої руки керми всього релігійно-духового, національного й політичного життя та усвідомити своїх співгромадян, неукраїнського походження, про свою поневолену Батьківщину-Україну й тим причинитись до Її визволення.

Свої завдання Цілоденна школа виконує дуже добре, що принесло їй велике признание, не тільки української громади Торонта, але й Шкільної Ради, яка зачисляє цю школу до найкращих, якими вона управляє.

Про високий стан навчання у цій школі свідчать такі фак-

ти: в днях 15-24 лютого й 8. Березня 1979 р. відбувся конкурс для учнів Сепаратних Шкіл Торонта, в якому взяли участь понад десять тисяч учнів із 185-ти шкіл. У висліді того конкурсу, учні Цілоденної школи при катедрі св. Йосафата здобули такі нагороди з математично-природничих предметів: три перші — з хемії, біології і фізики; другу й третю — з хемії. Найкращі проекти опрацювали три учні цієї ж школи.

5 квітня 1979 р. у 4-ій дільниці відбулися змагання у публичних виступах, у часі яких учні з 30-ти шкіл Торонта виголошували самостійно опрацьовані промови на різні теми. В кінцевому висліді, й тут, учениця Цілоденної Школи здобула першу нагороду.

В днях 23-25. травня 1979 р. у приміщеннях Дівочої Академії у Анкастер, відбувся „Фестиваль живого слова”, влаштований Комісією Шкільництва. В цьому фестивалі учні Цілоденної школи здобули 4 перші й 2 другі нагороди.

До тих успіхів Цілоденної школи причинились: велика праця її творця опікуна о. мітрата В. Філевича, нинішнього опікуна о. д-ра Романа Даниляка, віддана праця директорів, учителів та адміністраційної секретарки й тісна співпраця Батьківських комітетів і родичів.

Треба згадати, що при школі існують: хор учнів, що виступає і на деяких важливих імпрезах у Торонті й брав участь у згаданому „фестивалі живого слова”; два дитячі садочки та „Мистецька світличка” в якій учні навчаються різних ручних робіт, як: вишивання, ткання, мережання, гачкування та інш.

В минулому шкільному році в згаданій школі було біля 300 учнів. В „Рідній школі” й на Курсах Українознавства було біля 100 учнів.

1979 р.

ПРИЄМНА ПОДІЯ

5 вересня у год. 7-ій веч. у церковній залі катедри св. Йосафата в Торонті відбувся „Музичний вечір” із гарною і добре виконаною програмою, у яку ввійшли клясичні й народні твори. Виконавцями програми були: Ліда Базилевич — молода й талановита скрипалька, яку добре підготував професор музики Марко Ільчук, та Оксана Макогон — молода співачка з дуже гарним меццосопраном. Програму заповідала Людмила Дорковська — градунтка музичного факультету університету в Лондоні, Онт.

Програму розпочала Ліда Базилевич та з добрим відчуттям відограла на скрипці твір Ф. Шуберта „Аве Марія” і сонату Г. Тартіні з частинами: 1) Ададжіо, 2) Нон тропо престо, 3) Лярго й 5) Алегро коммодо.

Оксана Макогон проспівала добре по-італійськи дві пісні: „О, Цессате ді піягармо” А. Скарлетті, „Каватіне” В. Моцарта; та дві пісні по-українськи: „Гей, га . . .” — Б. Весоловського, й „Приплинь, приплинь” — арію з опери „запорожець за Дунаєм” С. Гулака-Артемівського.

Після того, Ліда Базилевич відограла „Фантазію на українські теми” — композицію проф. Марка Ільчука, присвячену патріярхові Йосифові Сліпому.

Коротку перерву використав п. Базилевич, щоб привітати гостей, між якими були: о. В. Шараневич і о. В. Барабаш — із парафії св. Йосафата; Оленка Глібович, невтомна діячка на вокальному полі й керівник дівочого квартету „Верховина”; Варгеші, професор музики в „Ранимід коліджіет інституті” та диригент двох оркестр того ж Інституту, в яких грає на скрипці Ліда Базилевич, та п-і Гарс, учителька гри на фортепіяні, ученицею якої також є Ліда Базилевич.

У дальшій частині вечора Ліда Базилевич відограла два твори П. Сарасате: „Еспанський танець” та „Циганська любов”. Заповідачка Л. Дорковська пояснила останній твір, що він віддзеркалює чуття пристрасної любови ревнощів, розчару-

вання, жалю і скарги душі, та, вкінці — невимовного щастя, переданого веселим закінченням цього клясичного твору.

Захоплені гості оплесками „примусили” молоденьку скрипальку повторити другу частину того твору.

Фортепіяновий супровід вела Стефа Жовнір-Клос. На жаль, супровід той у деяких місцях — був заголосний.

Слово похвали й признання організаторам вечора, Ліді Базилевич і Оксані Макогон, висказав о. В. Шараневич, а приявні підтвердили сказане своїми оплесками, а один хлопчина передав Ліді гарну китицю рож.

Належить сказати дещо про молодих виконавців програми:

Ліда Базилевич є студенткою 5-го Курсу українознавства при катедрі св. Йосафата, студіює дальше гру на скрипці у проф. Марка Ільчука та гру на фортепіяні.

Оксана Макогон є співачкою згаданого вище дівочого квартету „Верховина”.

Нехай Господь Бог і надалше допомагає їм у їхній важливій праці!

1979 р.



КОНЦЕРТ

МАНДАЛІНОВОЇ ОРКЕСТРИ „ВЕСЕЛКА”

З нагоди „Року Дитини”, під патронатом місцевого Відділу КУК та при адміністраційній допомозі керівника „Української щоденної радіопрограми”, в неділю, 30-го вересня 1979 року, в год. 2.30 по полудні, в залі „Секондарі Скул” при вул. Ленсдаун в Торонті, відбувся дуже гарний концерт молодіжної мандолінової оркестри „Веселка” із ЗСА, керівником якої є, відомий українській громаді, знавець музичного й вокального діла — Кирило Цепенда.

Програма, яку збагатили своїм гарним співом Христя Липецька — меццо-сопран, та Микола Маскулка — баритон, пройшла з таким порядком:

Гостей привітала Дарця Скуб'як, а вела програму — Зірка Нінювська.

Згадана оркестра виконала „Вязанку українських пісень”: „Гей там на горі січ іде” — народня мелодія, „Ми йдем вперед” — муз. Б. Лепкого, „Зажурились галичанки” — муз. Р. Купчинського, „Як стрільці йшли з України” — муз. Р. Купчинського, „Машерують добровольці” — муз. Р. Купчинського. Збірну деклямацію „Україна” — дуже добре виконали: Леся Бачинська, Андрійка Леськів і Анна Марків. Оркестра з добрим відчуттям виконала народні мелодії: „Ой звідси гора, звідти друга” та „Ой дівчино шумить гай”. Баритон Микола Маскулка, при супроводі оркестри „Веселка” проспівав, „Човен по воді” — народна мелодія, „Човен хитається” — слова і музика Р. Купчинського, та „Верховино, світку ти наш” — народня мелодія. Христина Липецька, при супроводі тієї ж оркестри, проспівала: „Така її доля” — слова Тараса Шевченка, народня мелодія, „Місяць на небі” — музика Ф. Надененко. Першу частину програми закінчили дуєтом Христина Липецька й Микола Маскулка які при супроводі оркестри проспівали дуже гарно „Карпати” („Де писаний камінь”) — муз. І. Шамо.

Після короткої перерви, були виконані такі точки:

Христина Липецька, при фортепіановому супроводі проф. З. Лавришина, незвичайно гарно проспівала: „Ангел ночі” — муз. Гулак-Артемовського, „Летять ніби чайки” — муз. Ю. Рожавської та „Жита” — муз. А. Гнатишина. Андрійка Леськів, при супроводі оркестри, виконала гарно мелюдеклямацію „Стоїть явір над водою”. Микола Маскулка, при супроводі оркестри, виконав жартівливі пісні „Горобці” та „З сиром пироги”.

Всіх виконавців поодиноких точок програми присутні на залі нагороджували щирими й довготривалими оплесками.

Той незабутній концерт закінчено піснею, на слова Григорія Сковороди — „Де згода в семействі”, яку при супроводі оркестри, проспівали Христина Липецька, Микола Маскулка, диригент Кирило Цепенда та всі приявні на залі.

Прощальне слово сказала Дарія Скуб'як і диригент Кирило Цепенда.

Від приявних на залі, виконавцям концерту подякувала Олена Глібович, а дві дівчинки піднесли кіш розкішних квітів. Диригент Цепенда передав ті квіти Христині Липецькій, а п.

Липецька передала по одній рожі п. Цепенді й М. Маскулці, на що приявні погодилились оплесками.

На закінчення хочу сказати ще кілька слів про оркестру „Веселка”.

Ця унікальна мистецька одиниця, у складі якої під нинішню пору є 25 дівчат і 15 хлопців у віці до 16-ти років працює уже понад три роки, й, навіть, награла платівку, яку можна купити в Торонті, в крамницях „Арка” при вул. Квін, і „Вест Арка” при вул. Блор.

Якщо взяти під увагу те, що молоденькі члени тієї оркестри живуть не в одному місті, а в кількох місцевостях — треба подивляти їхню охоту до тієї нелегкої праці, як рівнож висказати щире признання їхнім родичам та мистецькому керівникові — п. К. Цепенді.

Нехай Господь Бог і надалі допомагає Вам у тій праці.

1979



ОБРАЗОТВОРЧА ВИСТАВКА

Згадана виставка мистця маляра Ярослава Плавюка з Чикага, відбулась у днях 14-27-го жовтня у галерії Канадійсько-Української Мистецької Фундації у Торонті, при вул. Блор ч. 2218А.

Виставку відкрив п. М. Шафранюк та запросив до слова генерального секретаря СКВУ інж. Василя Безхлібника, який у ядерних словах наголосив значення українського мистецтва, безпощадно нищеного в Україні московсько-більшевицьким окупантом, та побажав мистцеві Я. Плавюкові дальших успіхів.

Виставка охопила 42 олійні образи, які відзначались знаменитою гармонією кольорів. Назви образів були: Гірська річка, Зима, Село, Повінь, Осінні квіти, На передодні весни, Море; Казка, Ранок, Підгір'я, Озеро, Схід сонця, Водопад, Квіти сонця, Похилі верби, Карпати, Діброва, Пільні квіти, Маки, Ставок заснув, Човни, Квіти, Дисидент, Концтабір, Полонина, Черемош, Дебри, Весна, Пристань, Буря, Осінь в Карпатах, Зів'яли соняшники. Були рівнож: 4 абстрактні образи, 5 краєвидів та 2 — із темою „Віскансен”.

Виставку оглянуло багато глядачів, між ними й ген. П. Григоренко.

Із виставлених продано 19 образів.

В часі виступу на Українській телевізійній програмі в Торонті, мистець Ярослав Плавюк пояснив глядачам спосіб праці, добір тем та кольорів.

Це була 8-ма з черги виставка Ярослава Плавюка. Заплановані є виставки: в Дітройті, Отаві й Едмонтоні.

Бажаємо мистцеві Я. Плавюкові й дальших успіхів у його праці.

1979 р.

ТЕАТРАЛЬНИЙ ФЕСТИВАЛЬ У ТОРОНТІ

Від 26 жовтня до 18 листопада 1978 р. у Торонті відбудеться театральний фестиваль, у якому візьмуть участь деякі хори та драматичні гуртки різних етнічних груп.

Фестиваль цей розпочне дівочий хор „Веснівка” 26 жовтня, а закінчить український драматичний ансамбль „Заграва” відігранням комедії Івана Тобілевича на чотири дії „Суета” в залі Ст. Лоренц Сентер 18 листопада ц. р. о год. 8-й веч. Режисер — Юрій Бельський.

Події п'єси проходять у 1800-их роках в Україні, тоді — складовій частині московської імперії. Темою п'єси автор вибрав відступництво деяких українців від усього, що українське. Він гостро й дотепно висміває членів тодішньої інтелігенції, які „...попавши в полон кар'єристських прагнень, — відірвалися від народу”.

Такі моральні відступники траплялись і серед наших селян, які, намагаючись вивести своїх дітей у „панів”, захопились тією „житейською суетою”.

Устами однієї з дійових осіб автор нещадно картає відступників від народньої моралі. „Нема гірше — каже та дійова особа, — як чоловік, зіпсований життям і оточенням, втратить розум: в голові замкітриться і він ходить у тьмі та стукається лобом то об той, то об другий чужий одвірок”.

У п'єсі „Суета” знаходимо багато змосковщених слів та змосковщених імен, як: Наташа, Міша, Ванька й ін.

Усім нам відомо, що й у сьогоднішній Україні проходить посилений курс русифікації та нищення всього, що українське.

На жаль, аналогічний процес проходить і серед українців у Канаді. Тут, уже без жодного тиску „згори”, а зовсім добровільно, до нашої мови вмішують англійські слова, а між іменами знаходимо: Мері, Еллен, Джін, Майк, Джан, Террі та інші.

Тому згадана п'єса дуже актуальна і українці зможуть подивитися на неї 18 листопада. Надіємось, що прибудуть вони масово.

Дівочому хорові „Веснівка” та драматичному ансамблеві „Заграва” бажаємо, щоб їхні виступи на згаданому фестивалі були новим успіхом нашої культури.

1979 р.

ПРОПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ СЕНЬОРИВ

У неділю, 21 жовтня 1979 р. в год. 3-ій по пол., у залі Української православної громади на вул. Бетирст ч. 404 у Торонті, з дуже гарною програмою пройшов „День українських сеньорів”, що його влаштував „Міжклубний комітет українських сеньорів”, головою якого є інж. В. Вацик.

Програму дня провадив інж. Вацик гарним словом до гостей, яке закінчив зверненням, щоб не забувати про те, що „становище нашого народу на рідних землях — важко загрожене, передусім з огляду на політичний гніт і посилену русифікацію. Тут у Канаді та в усій діаспорі — нам загрожує асиміляція і розклад морального життя нашої молоді внаслідок модерних, т. зв. ліберальних гасел нашої епохи.

Тому биймо в дзвін тривоги й будьмо трубадурами нашої молоді. В такій складній і небезпечній ситуації нашим сеньорам не можна бездільно відпочивати. У Році дитини постановім виконати один малий, але важливий проєкт для добра наших дітей, нашої молоді й нашого народу. Гаслом цього проєк-

ту хай буде: „Рятуймо нашу мову”! Тому проведем у життя такі три точки:

1) В українських домах—розмовляти лише українською мовою.

2) В домах, де є діти, проводім кожного вечора голосне читання українських дитячих і для молоді книжок.

3) Обдаруймо кожну дитину дитячим журналом „Веселка” та бодай 4-ма українськими книжечками в рік.

Це невеликий видаток, а користь може бути велика.

„Вельмишановні сеньйори! Будьмо й далі активними в наших громадських, культурних, церковних і політичних установах, організуємось у клубах та творім силу українських сеньйорів!”

Дальше ведення програми інж. Вацик передав п. Б. Бігусові, який попросив о. протоієрея Овчаренка провести молитву й поблагословити страви.

Після того пройшла вечеря, яку приготували пані, членкині „Клубу сеньйорів”, під проводом п-і Іванни Моклович. Вони теж справно обслуговували гостей при столах, а гостей зібралось понад 20 осіб.

Після вечері господар дня п. Бігус представив гостей за головним столом та відбулось вручення грамот заслуженим членам „Клубів українських сеньйорів”. Інж. Вацик читав прізвища відзначених осіб, а п-і М. Спольська — голова „Супільної Служби” та д-р О. Рудзик — голова місц. відділу КУК у Торонті, передавали грамоти для 68 осіб.

У мистецькій частині ансамбль бандуристів ім. Гр. Хоткевича з Торонта, у складі 5-ох дівчат і 3-ох хлопців під керівництвом п-і В. Родак заграва на бандурах 4 пісні, а дальші дві, „По той бік гора” і „Пісню про Бондарівну”, дуже приємно проспівав при супроводі бандур.

Приявні нагородили їх щирими оплесками, а п-і В. Кемпе піднесла їм китицю квітів.

Дальшу точку програми виконала п-а Ліда Базилевич, яку представив господар дня, згадуючи при тому, що молоденька скрипалька вже мала свій самостійний концерт. Вона відіграла твір проф. М. Ільчука „Фантазія на українські теми” та твір П. Сарасате — „Циганська любов”. Дуже добрий фортеп'яний супровід дала п-і А. Березовська-Раделицька. Слухачі нагрію-

дили їх рясними оплесками, а п-і В. Кемпе вручила теж їм ки-тицю квітів.

Цю частину програми збагатили: п. В. Ковч, що розвеселив слухачів жартами, та п. Курилів — проказанням кількох віршів. Той гарний вечір закінчив голова клубу „Бесіда” п. Фіськевич закликом — вступати в його члени.

Під кінець коротке слово мав п. Я. Чумак, згадавши, що цей вечір був дуже рагний та подякував інж. Вацикові за про-роблену працю.

Той удалий день закінчив інженер Вацик подякою госпо-дареві дня п. Б. Бігусові. Після того відбулася забава з танця-ми.

Так пройшла і закінчилася ця вдала зустріч наших сеньйо-рів.

1979 р.



З ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНСЬКОГО СВІТОВОГО ОБ'ЄДНАННЯ ГУЦУЛІВ

В суботу, 16 лютого 1980 р., в домі С. Трутяка в Торонті відбулися 3-ті сходи УСОГ, у яких взяли участь: М. Бельме-га — голова УСОГ, М. Мочерняк, С. Горганюк — усі з Бофало, ЗСА; В. Слободян — орг. референт того товариства — з міста Трой, ЗСА; М. Ковків — голова Гуц, т-ва „Прут”, В. Барчук — секретар цього т-ва, М. Кравчук — керівник окрестри „Троїсті музики” — всі з Гамільтону; С. Трутяк — заст. голови УСОГ, М. Бойчук — голова Гуц. т-ва ім. М. Черемшини в Торонті, Ва-сила Петришин — секретар того ж товариства, Р. Генік-Бе-резовський, д-р Богдан Трофим-Тарновецький — усі з Торон-та. Запрошені гості: Ігнат Павличко — голова Гуц. т-ва ім. Юрія Переможця з Торонта, що є членом „Конференції Гуцуль-ських Товариств Америки й Канади”, та С. Бакай — із Ошави.

Сходи відкрив голова УСОГ М. Бельмега, привітав усіх присутніх. Він і проводив сходами, а секретарювала Васи-лина Петришин.

Представники обох згаданих гуцульських товариств заяви-лися за негайним створенням організаційного комітету для по-

лагодження спірних питань та для скликання зборів для злуки обох товариств у одне.

Закриваючи сходи, М. Бельмега подякував усім присутнім за їхню участь і висловлені корисні пропозиції для полагодження розбіжностей.

Користаючи з нагоди, слід згадати про працю Гуцульського товариства ім. М. Черемшини в Торонті.

26-27 травня ц. р. члени товариства брали участь у „Гуцульському храмі” на оселі „Веселка”, ЗСА.

26-30 червня — у Торонті проходила розвагова імпреза „Каравана”. В павільйоні „Коломия” члени товариства зорганізували станок із гуцульськими мистецькими виробами та обслуговували його.

30 червня деякі члени цього товариства брали участь у 4-му з’їзді земляків Станиславівщини, що відбувся в Торонті.

4-5 серпня зорганізовано станок із гуцульськими мистецькими виробами на фестивалі „Веселка” на оселі „Київ” біля Торонта.

У серпні члени цього товариства виступали два рази на українській телевізійній програмі в Торонті.

1-2 вересня зорганізовано станок із гуцульськими мистецькими виробами на „Українському фестивалі” на оселі „Льорелай” у місцевості Гамбург, Н. Й., ЗСА.

8 жовтня, на зустрічі українського громадянства з проф. Валентином Морозом у Торонті С. Трутяк передав гостеві різьблений альбом.

21-22 жовтня на базарі при церкві св. Петра й Павла у Скарборо знову зорганізовано станок із гуцульськими мистецькими виробами.

27 жовтня, у залі Українського Дому на вул. Крісті в Торонті, відбулася „Гуцульська забава”, зорганізована згаданим товариством. Буфет приготувало жіноцтво під проводом пань Дрогобицької та Марії Червінської. При касі була Ярослава Іванчук. Гуцульський китар на розигру зробив і подарував Р. Дрогобицький.

До танців пригравала гуцульська оркестра під керівництвом М. Кравчука, що грав на скрипці. На інших інструментах грали: Ілько Федорчук — на сопілці, В. Михайлюк і Р. Ковків — на цимбалах.

Гостей вітав грою на трембіті В. Соловчук.

Крім участі в розвагових імпрезах, деякі члени цього товариства взяли участь і в дуже сумній події — у листопаді м. р. були на похороні відомого суспільного діяча св. п. д-ра Миколи Остафійчука в Ошаві.

Всі згадані культурні й розвагові імпрези причинились до поширення і закріплення серед чужинців доброї слави та відомостей про культурні надбання дорогої нам Гуцульщини, нероздільної частини нашої поневоленої Батьківщини-України.

1980 р.

ВДАЛА „ВЕСНЯНА ЗАБАВА”

Заходом „Українського Світового Обеднання Гуцулів” — Відділ Торонто — в суботу, 12-го квітня 1980 р. в год. 8-ій веч., в залі Українського Дому при вул. Крісті, ч. 83-85, відбулася незвичайно успішна „Весняна забава”, до якої дуже гарно пригравала оркестра „Сини степів”. Керівником цієї оркестри є Тарас Дідух, який розпочав забаву гарним привітом.

При мильх звуках тієї оркестри та при гарному приспіві її членів, гості добре забавлялись аж далеко поза північ.

Незвичайно радісним явищем була численна присутність нашої дорогої молоді, що заняла багато місць при столах і прекрасно забавлялась.

В часі забави пройшла лютерійна розігра виграшів. Десь, біля півночі, Василина Петришин проголосила прізвища осіб, що виграли: п-ні Е. Меличевська — гуцульський китпар, п-ні Л. Сосідко — торт і п-ні М. Когут — фляшку горілки.

До успішного пробігу згаданої забави, своєю відданою працею, причинились: Василина Петришин, Галя Трут'як, Марія Червінська, Ярослава Іванчук і Р. Трут'як, що підготували все потрібне, стояли при касі й входових дверях та обслуговували гостей. За це їм усім треба висловити щире признання.



Користаючи з нагоди, хочу пригадати Вельмишановним читачом, що заходом згаданого повище УСОГ, в днях 24-25-го травня ц. р. на оселі „Верховина” в Глен Спей, ЗСА, відбудеть-

ся „Гуцульський храм” із добірною мистецькою і розваговою програмою.

Головною точкою того храму буде зустріч з Валентином Морозом, який, як відомо, є дуже доброї думки про Гуцулів, що й висловив у своїх творах, так: у його книжці „Есеї, листи й документи”, між іншим, є написане:

„Ніде в Україні інстинкт самозбереження не розвинутий так, як у Гуцулів. Може, саме ним зумовлюється гуцульський характер: гордий, недовірливий до чужого, а найперше — незалежний”. І далі:

„... тільки Гуцульщину кордони не розбили. Живучи віками у трьох державах — Румунії, Польщі, Угорщині — Гуцули міцно усвідомлювали свою гуцульську спільноту.” І далі:

„Навіть у народів, доля яких складалася щасливіше, ніж наша, небагато є таких незабруднених джерел, бастионів з таким могутнім інстинктом Опору, як Космач...”

„... Ну а сам Космач — унікально обдароване село, рідкісний спалах талановитості. Якесь дивовижна концентрація талантів, — дивовижна навіть для Гуцульщини, такої щедрої на них! Найкращі писанки — космацькі, найкращі вишивки — космацькі...” І далі:

„Я повернувся ще раз у ці гори — набиратися сил, вчитись опору, пізнавати себе, шукати відповіді на питання: „Хто еси?”

Можна було б ще більше цитувати гарних висловів Валентина Мороза про Гуцулів і Гуцульщину, але на це в цій скромній статті, на жаль, немає місця.

Тому Гуцули й не-Гуцули — приїжджайте на зустріч із нескореним сином України — Валентином Морозом.

До побачення на оселі „Верховина”!

1980 р.

ЧВЕРТЬСТОРИЧЧЯ НА СЛУЖБІ МЕЛЬПОМЕНИ

В минулому, 1979 році, відомий українській громаді Канади й ЗСА, театральний ансамбль „Заграва” з Торонта, відсвяткував свій ювілей 25-тирічної праці на театральній ниві — виставленням побутової пєси І. Тобілевича „Суета”, яка має великі виховні вартості — моральну та національно-ідеологічну. Тема пєси — праця і співжиття родичів та дітей — є дуже актуальною і нині.

„Суета” була вже виставлена в деяких містах Канади й ЗСА, з того в самому Торонті — 5 разів. Автор цих рядків насолоджувався нею чотири рази. Те саме можна сказати й про інших глядачів, які приходили на вистави декілька разів.

Режисер „Заграви” Юрій Бельський та адміністрація подбали про те, що в пєсі передано щирий кольорит, стиль та красу строїв українського села та хатнього устаткування а гра артисток і артистів — була на високому мистецькому рівні.

Незвичайно радісним явищем була велика участь молоді у відтворенні поодиноких роль (у тому й 12-тирічний хлопчина). Всі вони відіграли свої ролі дуже гарно й з великим одушевленням.

Тут зачитую слова автора (опх) гарної статті, що була надрукована в тижневику „Наша Мета” в Торонті з датою 20. листопада 1979 р. під заголовком „Великий успіх „Суети”, в якій, між іншим, було сказано:

„... Яке воно підбадьорююче для всіх тих слабодухів і невіруючих, що — мовляв — молодь, яка росте на чужині, серед чужого довкілля і вчиться у чужомовних школах, не може володіти якслід рідною мовою! Хто любить свій нарід, свою Церкву, хто любить країну своїх батьків, її культуру і велике історичне минуле, той ніколи не забуде за те, що для того, щоб залишитись Українцем, треба конечно, хоч і далеко від своєї

Батьківщини, вміти говорити своєю рідною мовою так, як говорили ті молоді, що в неділю 18. листопада 1979 року, виступали як актори у драматичній грі „Суєта”, як члени Українського Театрального Ансамблю „Заграва”.

Автор (М. С-юк) іншої похвальної статті, яка появилася у тижневику „Гомін України” в Торонті дня 5. березня 1980 р., під заголовком: „Чікаго вітало „Заграву”, між іншим, сказав:

„...Наші артисти-загравісти вже повних 25 років безперервно будують українську громаду та насолоджують тисячні маси глядачів високомистецькими постановками театральних вистав. 25 років — це довгий і творчий шлях праці, вивчання ролей, це постійні поїздки по Канаді й Америці, це несення у громаду рідного слова, пісні, танку, це висококультурне збагачення нашої громади”.

З повище висказаними думками обох шановних авторів — вповні погоджується і автор цих рядків, бо своєю невтомною працею управа й усі члени театрального ансамблю „Заграва” поширюють і утривають наші культурні надбання а чужинцям показують — „...хто ми, і чиї ми діти”.

Щасти Вам, Боже, у Вашій важливій праці!

1980 р.

ГУЦУЛЬСЬКИЙ ХРАМ

Заходом „Українського Світового об'єднання гуцулів” 24-25 травня 1980 р., на оселі „Верховина” в Глен Спей, ЗСА, відбувся Гуцульський храм св. Юрія із дуже гарною програмою.

Храм розпочався у суботу в год. 3-ій по пол. грою-закликом трембіти. Після того, в гарній залі відбулися збори УСОГ з участю декілька десятків гостей, велика частина яких була в гарних гуцульських одягах. Між ними були: голови поодиноких гуцульських товариств — членів УСОГ: Дмитро Ткачук — Філядельфія, Михайло Мочерняк — Бофало, Танасій Опарик — Нью-Йорк, Михайло Ковків — Гамільтон і Степан Трутяк — в заступстві перешкодженого В. Бойчука з Торонта.

За головним столом зайняли місця: Михайло Бельмега — голова УСОГ, почесний гість Валентин Мороз, д-р Михайло Лоза, Василина Петришин — секретар Об'єднання, д-р Любомира Подюк-Клофас, д-р Святослав Клофас та автор цих рядків. Збори відкрив М. Бельмега привітанням почесного гостя і всіх приярних та проказав молитву „Отче наш” і заінтонував пісню „Верховино, світку ти наш”, яку підхопили й проспівали всі присутні.

В ході програми, Акація Бельмега виголосила реферат на нему „Життєвий шлях Валентина Мороза та його літературна й наукова діяльність” і прочитала уривки з „Останнього слова”.

Після того, присутні прослухали магнітофонний запис деяких творів мистця живого слова Юліяна Генік-Березовського.

В дальшому ході нарад М. Бельмега зложив обширний звіт із діяльності УСОГ у ЗСА й Канаді, як також і про своє перебування в Англії. Про деякі справи звітувала Василина Петришин. В дискусії над звітами забирали голос деякі присутні гості.

Під кінець зборів рішено робити посилені заходи в справі звільнення із советської неволі о. В. Романюка.

Збори закінчив М. Бельмега коротким словом із повідомленням про дальший хід теї зустрічі.

О год. 6-й веч. відбулася спільна вечеря, господарем якої був В. Слободян. За головним столом сиділи: о. парох Б. Скасків із паніматкою, проф. Валентин Мороз, М. Бельмега, д-р Р. Барановський, д-р М. Лоза, д-р М. Малецький — редактор журналу „Вісті комбатанта”, І. Олексин — голова УБСоюзу, І. Смолий — редактор тижневика „Народна воля” д-р Л. Поджок-Клюфас, д-р С. Клюфас, В. Петришин та автор цих рядків.

Господар вечора привітав гостей та попросив Василю Петришин прочитати привіти, які надіслали: владика Кир Ізидор Борецький з Торонта, управа т-ва „Гуцульщина” із Англії, управа СУМ у Бофало, а усні привіти зложили: д-р Р. Барановський — від УККА та І. Олексин — від УБСоюзу в ЗСА.

Запрошений до слова проф. Валентин Мороз сказав глибоку змістом промову, та висловив гарні думки про гуцулів, які присутні вислухали з великою увагою.

Після вечері, в іншій залі, пройшла незвичайно гарна мистецька програма зустрічі, виконавцями якої були: Вокальний чоловічий квартет „Каравана”, який, при доброму фортепіановому супроводі Дозі Сигіди проспівав дуже гарно декілька пісень; танцювальні гуртки: „Черемош” — із Філядельфії, „Зорепад” — із Нью-Йорку й танцюристи з Олбані — з великим захопленням виконали декілька гарних танців. Пригравала їм на акордеоні Надя Семчук.

Аранжерами програми були — Ю. Гудимяк і М. Луців.

Приємний вечір закінчився танцювальною забавою. Під темпераментні звуки об'єднаних гуцульських троїстих музик і оркестри оселі „Верховина” та при гарних приспівих Явдохи Сороханюк, Дмитра Ткачука й інших, забава протягнулась майже до ранку.

В неділю, о год. 11-й перед пол., у гарній місцевій церкві св. Володимира, о. О. Денищук відправив Богослуження. Обов'язки дяків виконали гуцули — Т. Опарик і В. Слободян при піддержці всіх присутніх у церкві.

Після Богослуження о. парох Б. Скасків, при солуженні о. О. Денищука, відправив панахиду за померлих гуцулів, у часі якої два гуцули держали кресаню на охрещених топірцях.

Після панахиди, всі учасники Гуцульського храму зробили спільний знімок з проф. В. Морозом.

Збіг обставин уложився так, в тому самому часі, на оселі „Верховина” проходили Зеленосвяточні поминки для вшанування пам'яті борців, що загинули в боротьбі за волю України. Організаторами тих поминків були українські й українсько-американські комбатантські організації.

У тому часі там відбувались наради Головної управи Братства кол. вояків 1-тої дивізії УНА, завдяки чому, в поминках взяли участь представники з Канади й ЗСА.

Після Богослуження, біля символічної могили-пам'ятника поляглих за волю нашої поневоленої Батьківщини, о. парох Б. Скасків, при послуженні о. архипресвітера Сергія К. Пастухова й о. О. Денищука відправив панахиду, в якій, крім членів згаданих комбатантських організацій із своїми прапорами взяли участь і члени Українського Світового об'єднання гучулів у гарних гучульських одягах. Поминальне слово сказав голова УБСоюзу Іван Олексин.

Після панахиди, під звуки трембіти й пострілів із рушниць, представники комбатантів та М. Бельмега й С. Трутях — від гучулів, зложили вінки під хрестом на могилі. Ту зворушливу маніфестацію закінчено відспіванням пісні „Видиш, брате мій”...

Закінчивши ту сумну церемонію, комбатанти й гучули, під розгорнутими прапорами й із стрілецькою пісню на устах — відійшли на площу перед пам'ятником Івана Франка, а звідси розійшлись до своїх приміщень.

В часі спільного обіду, представники Комбатантів сиділи при одному столі, до якого запросили й голову УСОГ — М. Бельмегу, рівнож кол. вояка 1-ої Дивізії УНА, що сказав привітальну промову, в якій згадав і про те, що, згідно із статистичними даними, в часі організування 1-ої Дивізії УНА — найбільше добровольців до неї зголосилось із Коломийської округи, тобто — Гучулів.

Після обіду і дозвілля, всі учасники Гучульського храму почали роз'їжджатися до місць свого замешкання. Так закінчилась та, незвичайно гарна, зустріч.

Своею гідною участю у Зеленосвяточних поминках на „Верховині” Українське Світове Обєднання Гучулів скріпило добру славу Гучульщини.

1980 р.

ВЕЛИКИЙ БАЛЬ ГРАДУАНТІВ У ТОРОНТІ

В суботу 17-го травня увечері, у просторій залі готелю „Голідей Інн” на вул. Діксон Рд. відбувся Баль градуантів Курсів українознавства при катедрі св. Йосафата, в якому взяло участь понад 200 запрошених гостей.

При вході в залю гостей вітали п. Потічний і п-і Баган.

За головним столом зайняли місця: настоятель парафії св. Йосафата о. д-р Роман Даниляк, голова Іспитової комісії проф. Торонтського університету д-р М. Павлок із нареченою, директор Курсів Р. Кекіс, учителі — М. Трофим-Тарновецька, М. Шумелда з дружиною і Я. Кохан з дружиною та д-р Б. Трофим-Тарновецький.

Господар вечора Я. Кохан привітав усіх присутніх, представив гостей за головним столом та викликав поазбучно градуантів, які під звуки оркестри ввійшли в залу зі своїми ескортами та зайняли місця при своїх столах. Усі вони були в гарних вечірніх одягах. Були це: Іванка Баган, Лідія Базилевич, Ірина Гавришин, Петро Гнайда, Надія Дендерис, Василь Думан, Христина Заплітна, Марта Заплітна, Оксана Зінкевич, Галина Кандок, Анна Кришталович, Тарас Любинський, Наталія Патроняк, Ірина Пелюшак, Богдан Потічний, Анна Сирко, Ірина Чеканська й Роман Шараневич. Приявні гості привітали їх щирими оплесками.

Програму вечора розпочала градуантка Лідія Базилевич, що при фортепіановому супроводі п-ні Стефи Жовнір-Клос незвичайно добре виконала на скрипці два сантиментальні твори, транскрипції проф. Ільчука: Дует Оксани й Андрія із опери „Запорожець за Дунаєм” та клясичний твір Сарасате — „Циганська любов”, за що слухачі нагородили її довготривалими оплесками, а від організаторів вечора молоденька скрипалька одержала китицю гарних червоних троянд.

Після того гарного вступу, господар вечора Я. Кохан по-

просив о. д-ра Р. Даниляка провести молитву перед вечерею.

В часі споживання смачних страв, гості насолоджувалися милозвучністю оркестри та приспівом деяких її членів.

Після вечері пройшла найважливіша точка того вечора — видання дипломів градуантам, що відбулось дуже врочисто, і так: о. д-р Р. Даниляк, голова Іспитової комісії, директор і вчителі Курсів. Директор Р. Кекіс викликав градуантів, які підходили й одержували гарні шкіряні тежки з дипломами, що їх вручав їм проф. д-р М. Павлюк; учителька М. Трофим-Тарновецька передала всім книжечки Св. Письма, а пані з Батьківського комітету вручили їм знімки з табльо, срібні тризуби і троянди.

Директор Курсів і вчителі одержали від градуантів і від Батьківського комітету гарні подарунки.

Після роздачі дипломів о. д-р Р. Даниляк, проф. М. Павлюк, директор Р. Кекіс та вчителька М. Трофим-Тарновецька сказали дуже короткі промови, в яких побажали градуантам усього найкращого на новому етапі їхнього життя й закликали продовжувати студії та поглиблювати свої знання, які напевно пригодяться їм у приватному житті і в праці для добра нашої Церкви і суспільства.

Від градуантів дуже обдуману, насичену словами подяки родичам і вчителям промову сказав Василь Думан, за що одержав щирі оплески присутніх.

Офіційну частину вечора закінчив голова Батьківського комітету мгр. В. Базилевич гарною промовою, заповненою щирими побажаннями для градуантів та подякою для родичів, для ревного опікуна Курсів українознавства, директора й учителів за їхню віддану працю.

Щирю подяку висловив промовець також усім особам, що своєю працею допомогли до успішного відбуття того вечора. Особливу подяку висловив панові Потічному, паням Патроняк, Дендерис і Баган, господареві вечора проф. Я. Коханові та всім присутнім гостям.

Той незвичайно приємний вечір закінчився танцювальною забавою, яку розпочали градуанти й градуантки зі своїми родичами, а відтак зі своїми партнерами. Згодом долучились до них усі гості, які весело забавлялися аж поза північ.

Так пройшов дуже гарний бал градуантів, що напевно залишиться надовго в пам'яті всіх його учасників.

1980 р.

НАРАДА ГУЦУЛЬСЬКИХ ТОВАРИСТВ

27-го вересня 1980 року, в залі української церкви св. Духа в Гамільтоні, Канада, відбулась нарада делегатів двох гуцульських товариств: „Українського Світового Об'єднання Гуцулів (УСОГ) та „Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади“. Головною темою наради було — об'єднання обох згаданих товариств у одно.

В нараді брали участь:

Від „УСОГ“ — М. Бельмега, голова, В. Слободян, С. Горганюк, М. Савуляк, М. Ковків, В. Кізлан, В. Барчук, С. Трутяк, С. Бойчук і автор цих рядків.

Від „Конференції...“ — І. Андрусак — голова, Г. Павличко, С. Бакай, В. Пилишок, Ю. Насадюк і М. Сербенюк.

Нараду відкрив М. Ковків, а ведучими наради присутні обрали М. Бельмегу та І. Андрусяка. Секретарювали: В. Пилипок та автор цих рядків.

В дискусіях живу участь брали всі учасники, висловлюючись за об'єднанням обох згаданих Товариств — у одно репрезентативне гуцульське товариство.

Тому однак, що дехто з промовців почав пригадувати деякі минулі спірні справи, на внесення С. Трутяка й С. Бакай рішено таких справ у майбутньому не порушувати.

Після кількогодинних речевих дискусій обрано діловий комітет, що має опрацювати передумови до такого об'єднання.

В склад згаданого комітету ввійшли:

Від „УСОГ“: М. Бельмега, В. Слободян і В. Барчук.

Від „Конференції...“: І. Андрусак, С. Бакай і В. Пилишок.

На внесення М. Бельмеги рішено, що обраний комітет має відбути свої наради 2-го листопада 1980 року в домі І. Андрусяка.

Ту цікаву й важливу нараду закінчено відспіванням національного славня „Ще не вмерла Україна“.

Після того, присутні ще довго обмінювались думками й гуторили при каві, напінках та смачній вечері, яку приготували пані з гуцульського Т-ва „Прут“ у Гамільтоні.

1980 р.

КОНЦЕРТ З НАГОДИ „СВЯТА ЗБРОЇ —

Заходом кол. вояків УПА в Канаді та Організацій УВФронту в Торонті, в неділю, 26-го жовтня, в год. 7-ій веч., в залі „Українського Дому“ при вул. Крісті, відбулося величаве „Свята Зброї-УПА“ з дуже гарною програмою, виконавцями якої були: ансамблі осередку СУМ в Торонті, чол. хор „Прометей“, дів. хор „Діброва“ — диригент мгр. Василь Кардаш, та оркестра „Батурін“ — диригент Василь Ясінський; ОДУМ-івський ансамбль молодих бандуристів ім. Гната Хоткевича — диригент Валентина Родак, відома нашій громаді декляматорка Надя Куча та молоденька 8-річна декляматорка Роксоляна Мельник. Солисти: Соня Сахно та В. Ігнатович. Фортепіяновий супровід: Надя Середа-Брехун і Олександр Бучинський.

В точно назначений час святочну програму відкрив змістовним словом Володимир Дашко-Марко — кол. чотовий УПА, та попросив присутніх на залі встати й вшанувати поляглих вояків УПА однохвилинною мовчанкою, в часі якої сурмач Роман Ясінський відограв „Салют Поляглим“.

Добру святкову доповідь, збагачену цікавими цитатами, — сказав Степан Зорій — кол. старшина УПА.

Програма святочного вечора була на високому рівні, а всіх її виконавців добірна публіка, що вщерть заповнила простору залю, нагороджувала щирими й довготривалими оплесками.

З найбільшим захопленням прийвні на залі прийняли згадану молоденьку дівчинку Роксолянку Мельник, що з великим відчуттям і душевним переживанням продеклямувала „Послання“ Тараса Шевченка, чим викликала сльози в очах багатьох слухачів, між ними — й автора цих скромних рядків.

Добре враження на присутніх, між якими були кол. вояки УПА, 1-ої Дивізії УНА та інших українських військових формацій, зробило те, що члени оркестри „Батурін“, в подяку за оплески — стали на струнко й по-військовому салютували.

Той незвичайно гарний вечір закінчено відспіванням національного славня „Ще не вмерла Україна“, який заінтонували

злучені хори „Прометей” і „Діброва”, а проспівали всі присутні на залі.

Незвичайно радісним явищем було й те, що виконавцем мистецької частини була — переважно молодь.

Організаторам того незвичайного вечора та всім виконавцям поодиноких точок програми — належить велике признание.

1980 р.



ГАРНІ ДІЛА УЧНІВ

В нашій пресі вже була згадка про те, що учні Цілоденної школи св. Йосафата в Торонті, при допомозі родичів і знайомих, збирають посвідки на заплачені рахунки („кеш реджістер тейпс”) за закуплені товари в крамницях „Домініон” та складають їх у канцелярії школи, директор якої передає їх пізніше до дирекції згаданого підприємства, за що одержує досить вартісні предмети, як: чорно-білі телевізійні апарати, крісла на колесах („вілчеер”) та інш., які пізніше дирекція школи передає для ужитку в українських домах для старших та в деяких шпиталях.

Дня 22 квітня ц.р. директор згаданої школи п. М. Яворський, п-ні Анна Капуста, учень Стефан Мізур, мати якого назбирала згаданих посвідок на досить високу суму, та автор цих рядків — відвідали приміщення для спараліжованих жінок у Провіденс Вілля у Торонті, де перебуває рівнож багато хворих українок. Одна із тих хворих, п-ні Анна Гринчак, що має спараліжовану нижню частину тіла й уже понад 30 років проводить свої дні в кріслі на колесах — одержала деякі запасні частини до того крісла та спеціальну подушину „еркошен”. Обдарована, зі щирим зворушенням, дякувала за відвідини й подарунки.

На нашу скромну думку, така поведінка дітей-учнів, їхніх родичів та керівництва школи має велике виховне значення і заслуговує на щире признание і похвалу та піддержку.

Дирекція школи та Батьківський комітет просять людей доброї волі піддержати добрі задуми й діла дітей-учнів та збирати згадані посвідки й пересилати їх до канцелярії Цілоденної школи св. Йосафата в Торонті, при вулиці Френклін, ч.160, за що згори — щиро дякують.

1980 р.

ПРО ПЕРЕБУВАННЯ Д-РА ЗОЩУКА В ТОРОНТІ

Д-р Степан Зошук, що перебуває тепер на відвідинах у своїх приятелів, панства Микитчуків у Торонті, народився в Західній Україні. Середню освіту здобув в українській гімназії в Коломиї, а медицину студіював в університеті в Познані і після зложення потрібних іспитів одержав титул доктора медицини.

Згодом переїхав до Відня на дальші студії в університеті та одночасно проходив хірургічну спеціалізацію в місцевій хірургічній клініці. Закінчивши студії, одержав другий титул — доктора-хірурга.

Побувши деякий час у Відні, д-р С. Зошук переїхав до Етіопії в Африці та працював у лікарні особистої охорони цесаря Гайле Селясіє, а пізніше — понад 16 років особистим лікарем згаданого володаря.

Після революційного перевороту в Етіопії кілька років тому, цесар Гайле Селясіє був примушений уступити та помер пізніше.

Д-р С. Зошук, що щасливо пережив згаданий переворот, після смерті цесаря переїхав до Найробі, столиці африканської країни Кенії, та втішаючись славою доброго лікаря-хірурга, дістав працю у місцевій лікарні й дуже часто виконував обов'язки „літаючого лікаря”, а саме: в разі потреби перелітав літаком до інших місцевостей, де був потрібний добрий хірург для переведення складнішої операції. Після полагодження такої справи повертався літаком до Найробі. Побував також і в Римі та лікував Блаженнішого патріярха Йосифа.

Зацікавлений життям української громади в Торонті, д-р С. Зошук відвідав: редакцію тижневика „Гомін України” та кредитівку „Будучність”, де має приятелів і знайомих; редакцію тижневика „Новий шлях” — для полагодження справи свого допису; редакцію пластових видань; книгарні „Арка” й „Вест Арка”; Український Культурний Центр на вул. Крісті; Канадсько-Українську Мистецьку Фундацію.

Бував також у деяких церквах та в міських і інших бібліотеках; мав зустрічі з членами Українського медичного Т-ва; ви-

ступав на українській телевізійній програмі; бував на доповідях і сам мав доповіді на медичні теми; був на „Студійній конференції”, присвяченій ген. Р. Шухевичеві — Т. Чупринці в 30-річчя його героїської смерті.

1 жовтня ц.р. д-р С. Зошук відвідав Цілоденну школу катедри св. Йосафата в супроводі автора цих рядків, що знав добре його брата Івана, з яким у 30-их роках грав у футбол у Коломиї і в Кутах, над Черемошом.

Після познайомлення з директором школи та з членами вчительського збору, зроблено спільну знімку, до якої стали: о. д-р Роман Даниляк — опікун школи, директор М. Яворський і деякі вчительки та вчителі.

У ближчій розмові з учителями д-р Зошук розповів про те, як проходить життя в Африці та звертав увагу на різні неприємності й небезпеки, які ждуть там на деяких туристів.

Оглянувши приміщення школи, стінну газету та шафку з нагородами, які в минулих роках здобули учениці й учні тієї школи у спортивних змаганнях, д-р Зошук відбув зустріч з учнями 7-ої і 8-ої класу, яку підготувала й провела вчителька М. Трофим-Тарновецька.

При вході д-ра Зошука в класу, всі учні, стоячи, привітали його словами: „Щиро вітаємо пана доктора Зошука”, а він відповів: „Вітаю і вас щиро”. Після того пройшла жвава гутірка, в часі якої д-р Зошук дещо відновив знання учнів із географії, показавши їм на мапі, де розположені країна Кенія та її столиця — Найробі. В дальшій розмові він розповів про життя в Африці та відповідав на питання учнів: якими мовами можна там говорити, який там клімат, чи є де добре викупатись, як живуть там люди й т.п. На всі питання д-р С. Зошук відповідав дуже докладно.

Під кінець, учні Оксана Соломон і Маркіян Крамарчук передали дорогому гостеві скромний подарунок — доріжку-килимець, який зробили самі учні у шкільній робітні, а д-р Зошук дав Оксані Соломон гарний браслет, зроблений в Африці, та став до спільної знімки з учнями.

Так закінчилась та гарна зустріч, що напевно залишиться в пам'яті всіх, хто в ній брав участь.

1980 р.

РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ В ТОРОНТІ

В неділю, 11-го січня 1981 року в год. 5-й по пол., в залі Українського Дому при вул. Крісті, прикрашеній гарно прибраною і освітленою ялинкою, відбувся гарний Різдвяний концерт, виконавцями якого були:

Мистецькі ансамблі Осередку СУМ в Торонті — чоловічий хор „Прометей”, дівочий хор „Діброва” й оркестра „Батурин”, диригент мгр. Василь Кардаш, заспівували — В. Ігнатович, В. Брехун і І. Пирожак;

ОДУМ-івський гурток бандуристів ім. Г. Хоткевича, диригент Валентина Родак, заспівувала — молоденька Тамара Дрозд; мішаний хор „Прометей” і „Діброва”, диригент мгр. В. Кардаш, солісти — Соня Сахно й Віктор Шевель.

Фортепіяний супровід дуже добре виконали: д-р Віра Когут-Рушак, Надя Середа-Брехун і Олександр Бучинський.

Гарні деклямації, із великим відчуттям виконали: Тарас Парченко — відомий нашій громаді член драм. ансамблю „Заграда”, та молоденькі декляматори — Емілія Стельмах і Стефан Кіт.

Всі точки програми були виконані незвичайно гарно, а привні в залі нагороджували всіх виконавців довготривалими оплесками.

Той величавий концерт закінчено колядою „Бог Предвічний”, яку заінтонював мішаний хор, а підхопили й проспівали всі присутні в залі.

Організаторам і виконавцям того прекрасного концерту належить велика похвала й щире признання.

1981 р.

ЧЕРГОВИЙ УСПІХ ДРАМАТИЧНОГО АНСАМБЛЮ „ЗАГРАВА”

Дня 30-го листопада 1980 р., о год. 4-й по пол., у залі „Українського Дому” при вул. Крісті в Торонті, пройшла вистава з трьох скечів, під спільним заголовком „Євшан Зілля”, авторства Василя Софронова-Левницького.



„Євшан Зілля”: Надя Куца-Ковальчук — Єфросинна, Володимир Довгнюк — Онкії Оглобля.

Кмітливий автор, який довгі роки проживав у Торонті, дуже влучно схопив та з добрим гумором передав деякі картини життя української громади.

Поодинокі сцени з назвами: „Асекурація на вершинах” Реабілітація” та „Євшан Зілля” пройшли незвичайно гарно і всі виконавці поодиноких роль, і цим разом, захопили глядачів прекрасною грою, а розвеселена й задоволена публіка:

нагороджувала їх щирими оплесками та, на закінчення — стоячою овацією.

Голові театрального ансамблю „Заграва” Володимирові Довганиюкові, режисерові Юрієві Бельському та всім членам — треба висказати щирі похвали та велике признання за їхню безкорисну й невтомну працю на прославу української культури.

Щастя Вам, Боже!

1980 р.

ВИСТУП АНСАМБЛЮ „ЗАГРАВА” В ОШАВІ

В неділю, 29-го березня 1981 р., о 3-ій год. по пол., у гарно відновленій залі „Дніпро” в Ошаві український ансамбль „Заграва” з Торонта відограв три скечі під спільним заголовком „Євшан Зілля”, у яких автор В. Софронів-Левицький із гумором і легкою сатирою представив деякі картини з життя української громади в Торонті.

Вистава проходила з успіхом, а розбавлена, добірною публікою нагороджувала виконавців поодинокими скетчами щирими оплесками. Після закінчення вистави, голова місц. відділу ЛВУ С. Тикайло гарно подякував режисерові Ю. Бельському та всім членам „Заграви” за те, що вони прибули до Ошави й розвеселили присутніх в залі глядачів та побажав всім і дальших успіхів у їхній важливій праці, а глядачі гучними оплесками потвердили все сказане шановним промовцем.

Після того, всі члени „Заграви” перейшли до іншої кімнати, де жіноцтво вгостило їх кавою, чаєм і смачними пампушками.

Деякі провідні суспільні діячі української громади в Ошаві, як о. крилошанин Роман Набережний із пані-маткою Мартою, відомий продуцент українських фільмів В. Васік — із дружиною Марією, директор української школи Микола Бартків, П. Хрунців та інші зайшли також до тієї кімнати, щиро дякували голові ансамблю В. Довганиюкові й усім членам „Заграви” за гарну виставу та просили не забувати про них і приїжджати частіше.

Так успішно пройшов і закінчився той виступ театру „Заграва”, що напевно залишиться надовго в пам’яті всіх його учасників.

1981 р.

МАТУРАЛЬНИЙ БАЛЬ ГРАДУАНТІВ

В суботу, 13-го червня ц.р., в год. 7-йй веч., у гарній і обширній залі готелю „Сівей таверс” в Торонті, заходом Управи й Батьківського комітету, відбувся дуже гарний матуральний баль градуантів Курсів Українознавства при катедрі св. Йосафата, в якому взяли участь понад 150 запрошених добірних гостей.

За головним столом заняли місця: настоятель парохії св. Йосафата, о. д-р Р. Даниляк; голова іспитової комісії проф. М. Павлюк з дружиною; директор Курсів Р. Кекіс; учителі — А. Підгайна, М. Трофим-Тарновецька, М. Шумелда з дружиною, Я. Кохан з дружиною та автор цих рядків.

Господиня вечора Тамара Волощук привітала всіх присутніх гостей та викликала поазбучно градуантів, що під звуки оркестри ввійшли до залі зі своїми супроводами й зайняли місця при своїх столах. Усі вони були в гарних вечірніх одягах. Були це: Волощук Маріянна, Довга Меланія, Дуркот Рената, Гогусь Наталія, Івасиків Іван, Макар Ярослава, Мелех Мирослава, Мороз Марко, Осовська Юлія, Стасів Маркіян і Яріш Христина. Їх супроводили: Якубів Василь, Седій Нестор, Соколик Ігор, Гогусь Богдан, Дайнико Галина, Біневич Юрій, Вовк Петро, Гураль Мирося, Гондзьо Евген, Свинтух Мальвіна й Радевич Юрко.

Приявні гості привітали їх щирими оплесками.

Після того господиня вечора попросила о. д-ра Р. Даниляка провести молитву.

По смачній вечері пройшла найважливіша точка вечора — видання дипломів градуантам, і так:

Перед головним столом усталились: о. д-р Даниляк, голова іспитової комісії, директор Курсів і учителі. Вчителька М. Трофим-Тарновецька викликала градуантів та з проф. Павлюком передавала їм дипломи, а вчителька А. Підгайна передавала гарні китиці квітів. Ту радісну подію вечора приявні на залі закінчили довготривалими оплесками.

Дуже гарну промову, заповнену словами подяки опікунові

Курсів о. д-рові Р. Данилякові, вчителям і родичам, — сказала Мелася Довга.

Гарні промови сказали: М. Трофим-Тарновецька, дир. Кекіс, проф. Павлюк, о. д-р Даниляк і господиня вечора Волошук, в яких побажали градуантам усього найкращого на новому етапі їхнього життя і закликали продовжувати студії та поглиблювати свої знання, які, напевно, пригодяться їм у їхньому житті та у праці для добра нашої Церкви й Народу.

Після того, градуанти передали свої даруночки о. д-рові Данилякові, проф. Павлюкові, дир. Кекісові та вчителям.

Офіційну частину вечора закінчив о. д-р Р. Даниляк молитвою.

Той, незвичайно гарний вечір, закінчився танцювальною забавою, яку розпочали градуанти зі своїми родичами та партнерами. По деякому часі, до них долучились і інші гості та весело забавлялись аж поза північ.

До танців пригравала оркестра „Запорожці” під кер. Р. Михалюка, при гарному приспіві.

Так пройшов той дуже милий матуральний бал, що напевно, залишиться на довго в пам'яті всіх його учасників.

Організаційному комітетові та всім особам, що причинились до успішного проведення того вечора — треба висказати щире признання.

1981 р.



ГАРНА ШКІЛЬНА ІМПРЕЗА

З нагоди святкування 90-річчя поселення українців в Канаді, керівництво Рідної Школи ім. Ю. Липи в Торонті, 25-го жовтня 1981 р., у год. 3.30 по пол., влаштувало в залі Культурного Центру при вул. Крісті, незвичайно гарну інсценізацію-концерт під назвою „Хрест Свободи”, яка представила історичну подію, що пройшла в 1897 році в місцевості Теревовля, біля міста Давфин у провінції Манітоба. Того року до Канади прибув о. Нестор Дмитрів і відслужив у Теревовлі, вперше на канадській землі, українське греко-католицьке богослуження. На тому місці поставлено хрест, спочатку дерев'яний, а пізніше кам'яний.

Програму розпочав гарним словом Степан Кіт.

В ході інсценізації, яку підготували учні 7 класи під проводом учительки А. Ігнатович, про згадану повище подію розказує

дідусь своїм внукам, ідучи на фестиваль, який тепер кожного року відбувається в Давфіні.

Дієві особи: дідусь — Роман Івасюк, хлопчик — Марко Середка, дівчинка — Оксана Лейбюк, мама — Христя Стасишин, тато — Степан Бандера, діти — Андрій Середка та Лариса Скиба — всі учні згаданої школи.

На фестивалі в Давфіні виступали:

Хор учнів 1-7-ої класи, під керівництвом учительки співу Христі Борсук. Фортепіяновий супровід дуже гарно виконала Петруся Чернописьька, учениця 8-ої класи, що відограла також дві власні композиції.

Рецитації виконали учні 1-2 класи; учениці 3-ої класи; Оля Герилюк, учен. 4-ої кл.; Роксоляна Мельник — уч. 6-ої кл.; Степан Кіт і Мирося Юрша — учні 8-ої кл., а учениці 8-ої класи проспівали гарно пісню В. Симоненка „Лебеді материнства” в фортепіяновому супроводі Петрусі Чернописьької.

Танцювальні гуртки: „Юні Верховинці”, під кер. Олі Чвиль, при Осередку СУМ в Торонті; „Коломня” при парохії св. Юра в Ошаві — керівники С. Демяшок-Ігнатович і Х. Демянюк-Стезик.

Декорації виконали учні 7-ої класи. Музику підготувала вчителька Т. Ігнатович. Афіші й програмки зробили Андрій і Таня Ігнатович.

Програма була дуже гарно виконана, за що присутні глядачі нагороджували її виконавців щирими оплесками.

Директор згаданої школи мгр. І. Кузів висловив щиру подяку організаторам, виконавцям програми того цікавого вечора та всім присутнім глядачам.

Програму закінчено відспіванням славня „Ще не вмерла Україна”, який започаткував хор учнів на сцені, а підхопили й проспівали всі присутні.

1981 р.

ВСІ ПОВИННІ ЦЕ ЗНАТИ

Королеву Єлисавету II в Оттаві сердечно привітала багатотисячна маса народу. Деякі дівчатка дали Королеві квіти, а дев'ятирічна дівчинка-українка Зоряна Кіт — передала гарну писанку (з дерева). За те Королева, пізніше, прислала їй листову подяку. На галя-концерті в честь Королеви Єлисавети та князя Филипа було понад дві тисячі місцевих та чужинних дипломатів. Між виконавцями мистецької програми був наш відомий співак Ед Іванко та український танцювальний ансамбль „Шумка” з Едмонтону.

Тут належить ще згадати, що Королева є споріднена з українцями, і так: Королева Єлисавета II Віндзор, належить до 31-го покоління англійського короля Гарольда II. Його молодша донька Гита була одружена з Київським князем Володимиром Мономахом. Це княже подружжя мало вісім синів і три дочки. Найстарший їхній син Мстислав був одружений із донькою шведського короля Христиною і в 1125 р. став Великим Київським князем та був гідним наслідником свого батька.

1982 р.

„КАРАВАНА' 82" В ТОРОНТІ

Від 1969 року в Торонті відбувається етнічна культурно-розвагова імпреза під назвою „Каравана”, організаторами й керівниками якої є Зена й Лев Косарі.

Цьогорічна „Каравана” відбувалася від 18 до 26 червня. У ній взяли участь 44 павільйони різних етнічних груп, в тому чотири українські: „Київ”, „Львів”, „Полтава” й „Одеса”.

Всі павільйони мали дуже гарні мистецькі виставки й різноманітні програми, виконавцями яких переважно, були місцеві мистецькі одиниці й гуртки.

З українських павільйонів „Львів” в Українському Культурному Центрі на вулиці Крісті, мав найбагатшу мистецьку й розвагову програму, в якій брали участь: чоловічий хор „Прометей”, дівочий хор „Діброва” й оркестра „Батурин”, що існують при Осередку СУМ у Торонті, якими в поодинокі дні диригували: Дарка Хандон, Роман Ясінський та Ірина Мелех із школи мистецького керівника й диригента ансамблів СУМ мгр. Василя Кардаша. Фортепіяновий супровід дуже добре виконали: Надя Середа-Брехун і Олександр Бучинський.

Дальшими виконавцями програми були: танцювальні групи „Верховинці” й „Чорноморці”, яких дуже добре підготували хореографи — Надя Луцюк і Євген Трусь; група бандуристів „Барвінок” — керівник Петро Борис та танцювальна група з Кіченер, в якому були діти шкільного віку — керівник Любомир Чарківський. Всі точки були виконані прекрасно.

Нашим співжителям-глядачам, спеціально, сподобались танцювальні групи: гарні, мов квіти, усміхнені дівчата й моторні хлопці, всі одягнені в гарні полтавські і гүцүльські одяги.

Крім згаданої повище мистецько-розвагової програми в павільйоні „Львів” були виставлені: образи, картини, різьблені речі, кераміка, вишивані сорочки, блюзки, рушники, серветки, обрусі та інш., сорочинки з гербом Львова, шапочки й светри з Тризубом, книжечки для дітей. Був також показ писання писанок.

Для вигоди відвідувачів, у великій залі можна було купити різні напоитки. Гостей при столах уважно обслуговували гарні дівчата.

В кімнаті, перед входом до великої залі, гості купували різні страви, тістечка, що їх у кухні добре приготувало наше працююче жіноцтво.

Помимо примхливої погоди, павільйон „Львів” відвідало кільканадцять тисяч глядачів різного етнічного походження, між якими були й високо поставлені особи з політичних, культурних і господарських ділянок, як: посол до Провінційного парламенту Дейвід Пітерсон — голова Ліберальної партії Онтаріо та Тоні Рупрехт; міські радні: В. Бойчук і Г. Чонг.

Очевидно, були також і організатори імпрези „Каравана” — Зена і Лев Косарі, „Міс караван 1981” та деякі кралі інших павільйонів у супроводі мейорів.

Всіх привяних глядачів вітав мейор павільйону „Львів” Степан Чиж англійською мовою та коротко розказав про значення міста Львова в історії України, а краля „Львова” Ірка Дорош пояснила програму дня, по-англійському та назвала її виконавців.

До успішного проведення цьогорічної програми в павільйоні „Львів” причинилась мозольна й самовіддана праця комітету в складі: Василь Мигович — голова та члени: Анна Федак, Марія Шкамбара, Оля Заверуха, Леся Шуст, Люба Волошин, Наталка Ковалик, Петро Воробець, Володимир Турик, Микола Заверуха, Іван Болахівський, Андрій Бандера, Іван Хічій, Ярослав Семчишин і Зенон Федорій.

До вище згаданих треба ще додати деяке число чоловіків, жінок та дівчат, що приготувляли страви й перекуски, порядкували приміщення і підготовляли все потрібне для наступного дня. Відповідальним за приготування харчів був досвідчений і відданий працівник Петро Сендей, а інтендантом була невичерпної витривалости Анна Федак. За їхню важку й наполегливу працю всім їм належить велике признання.

Треба ще згадати і про те, що титул „Міс Караван 1982” здобула Катруся Гарасимчук, краля павільйону „Київ”, найкращим павільйоном визнано павільйон „Рига”, а мейор цього павільйону Вальтер Ціфернос — був обраний „Мейором 1982 року” і одержав нагороду Зени Косар.

1982 р.



1983 р. Із відвідан додому Христі її унучка Йосифка.

НЕБУДЕННЕ СВЯТКУВАННЯ

12 листопада 1983 року о год. 6:30 по пол. у гарно прибраній залі Українського Культурного Центру на вул. Крісті в Торонті, відбулося урочисте святкування 35-ліття Осередку СУМ ім. ген. Р. Шухевича-Чупринки її 35-ліття існування і праці чоловічого хору „Прометей” при тому ж Осередку.

Приятним гостям впадали в очі: над сценою — емблема Осередку СУМ, що її оформив мгр В. Бень, та, на сцені — емблема хору „Прометей”, яку оформив І. Дольницький.

В означений час до залі вмаршували члени хору „Прометей”, а приятні гості привітали їх щирими оплесками й хористи зайняли місця при своїх столах.

Програму вечора відкрив голова ділового комітету Богдан Сухий і передав даліше ведення Христі Бідяк, яка сказала коротку, гарну промову та запросила капеляна СУМ о. І. Барщика провести молитву. Після молитви відбулась вечеря, а після неї — ведуча представила гостей при головному столі, а приятні привітали їх оплесками.

Голова Крайової Управи СУМ Богдан Баран сказав привіт, д-р Роман Малащук виголосив гарну промову, а Христя Бідяк прочитала вірш „Прометей”.

Святкову, дуже гарну й змістовну доповідь виголосив Ярослав Сербин, у якій насвітлив многогранну діяльність Осередку СУМ та згадав про велику працю мистецького керівника й диригента мгр Василя Кардаша та його дружини Лариси й про, повну посвяти, працю членів хору „Прометей”.

Після того, Христя Бідяк прочитала письмовий привіт владики Ізидора Борецького з благословенням для хору та Осередку СУМ і побажанням дальших успіхів у їхній праці для добра української церкви й нашого поневоленого народу. Були прочитані й інші привіти.

Зворушливим був момент, як одна з готей, Марія Баб'як, передала Софронові Безубкові, голові управи мистецьких ансамблів при О СУМ чек на суму \$2,000 — \$1,000 для хорів „Прометей” і „Діброви”, і тисячу для оркестри „Батурин”, що прийменні гості нагородили оплесками.

Після того, голова Крайової Управи СУМ Б. Баран і голова О СУМ М. Музичка та мгр. В. Кардаш передали грамоти і відзнаки членам хору „Прометей”. Грамоти признання одержали також члени Жіночої Ланки й Батьківського комітету при О СУМ, що вложили багато праці, щоб той святковий вечір пройшов успішно.

Підсумки праці ювілятів зробив мгр. Т. Буйняк, підкресливши важливість проявленої ними діяльності для добра українського народу.

Програму того небуденного вечора закінчив коротким словом М. Музичка, а о. М. Байрак проказав вірш-молитву.

Після того, під милі звуки оркестри „Нова хвиля” із Торонта — гості забавлялись і танцювали до пізньої ночі.

Треба висловити щирі подяку всім, що приготували смачну вечерю, як також дівчатам і хлопцям-сумівцям, що гарно обслуговували гостей при столах.

Коротка історія хору „Прометей”

Чоловічий хор „Прометей” зорганізовано восени 1948 р. Основоположником і першим його диригентом був Зенон Гнопко. У 1951 році „Прометей” наспівав платівки з повстанськими піснями, брав участь у різних національних і церковних імпрезах та етнічних фестивалях.

Осінью 1954 року керівництво хору перебрав проф. Лев Туркевич. У тому часі хор виступав з багатьма концертами і брав участь у виконанні фрагментів із опер „Купало” й „Утоплена”, що пройшли при співучасті Симфонічної оркестри з Торонта. В 1956 році хор наспівав на платівки серію колядок. Великою подією був симфонічний концерт у Мессей Голл у Торонто весною 1959 р. Після смерті проф. Л. Туркевича в листопаді 1961 р. керівництво хору перебрав Юрій Головка. Весною 1963 р. керував хором Степан Гамінілович, що ввів у програму деякі маршові пісні. В тому часі хор виконав багато концертів у Канаді й ЗСА.

Від січня 1965 року хором диригує визначний мистець mgr Василь Кардаш. Під його небуденним керуванням хор зріс чисельно й удосконалився та виступав багато разів у Канаді й ЗСА. Виступав також на різних національних імпрезах, на „ЕКСПО” (двічі) й на заході Канади, на запрошення Комісії Століття та Канадської Ради Народніх Мистецтв і з нагоди офіційних святкувань століття міста Едмонтону. Там, після концерту, губернатор провінції Альберта висловив свою думку, що хор „Прометей”: „... Повинен співати перед королевою, якщо вона приїде до Оттави”.

Тут треба згадати про дівочий хор „Діброву”, що був заснований у вересні 1965 року та духову оркестру „Батурін”, зорг. осінню 1966 року. Це тому, що в часі Міжнародної виставки „ЕКСПО” в Монреалі пройшло свято під назвою „Онтаріо Дей”, у якому взяли участь мистецькі ансамблі всіх етнічних груп, у тому й хори „Прометей” та „Діброва”.

За участь у святкуванні 100-ліття Канади, уряд провінції Онтаріо відзначив усіх учасників пропам'ятною медаллю, яку особисто вручив прем'єр Джан Робартс 30 серпня 1967 року в приміщенні провінційного парламенту в Торонті.

У зв'язку з виступами хору „Прометей” у Західній Канаді, відомий поет Дан Мур написав вірш: „Прометей” — диригентові В. Кардашеві, що був надрукований у тижневику „Канадський Фармер” у 1968 р.

В 1972 році хори „Прометей” і „Діброва” та оркестра „Батурін” відбули європейське турне, що включало 4 європейські країни, в яких наші ансамблі виступили з 11 концертами, а саме: три — в Англії; три — перед спортивною Олімпіадою у Мюнхені, Західня Німеччина; два — в Римі, на святкуванні 80-

ліття від дня народження Блаженнішого патріярха Йосифа та в Кастель Гандольфо — перед палатою папи Павла VI; два — в Бельгії, для української і бельгійської публіки та один концерт на бельгійському фестивалі у Мальмеді.

На жаль, з причин хвороби диригент мгр В. Кардаш не взяв участі в тому турне. Його успішно заступили: Н. Генік-Березовська — як диригент хорів, і Т. Дусановський — як диригент оркестри.

Це турне було великим успіхом наших мистецьких ансамблів, бо між слухачами на всіх концертах було багато високопоставлених осіб, між ними — послы й міністри даних країн.

Вершком тих успіхів треба назвати авдієнцію у папи Павла VI, що став до спільної знімки з владикою Ізидором Борецьким та диригентами — Н. Генік-Березовською і Т. Дусановським. На другий день та знімка появилася на сторінках італійської преси.

Також Блаженніший патріярх Йосиф став до спільної знімки з нашими ансамблями на площі перед церквою св. Софії у Римі.

Довголітньою акомпаньаторкою згаданих ансамблів була Марта Кравців-Барабаш. Тепер їм акомпаньює Надя Среда-Брехун.

В травні 1983 року в Торонті пройшла велика маніфестація для вшанування пам'яті жертв голоду в Україні, зорганізованого московськими наїзниками. Помимо зливною дощу, понад 10 тисяч людей, у тому й багато чужинців, взяли у ній участь. Наші ансамблі відіграли головну роллю, а саме: оркестра „Батурін” з диригентом мгр В. Кардашем, очолювали похід демонстрантів, що почався перед будинком провінційного парламенту. Йдучи вільним кроком „Батурін” грав сумну мелодію „Со святими упокой”, під звуки якої йшли — хори „Діброва” й „Прометей” та маси демонстрантів, що задержались на площі перед будинком міської управи, де пройшла кінцева частина тієї демонстрації.

Для відзначення 40-ліття УПА хори „Прометей” і „Діброва” та оркестра „Батурін” під керівництвом мгр Василя Кардаша й при акомпаньяменті Наді Середи-Брехун, нагнали три платівки з назвами: „Вічна слава УПА”, „Україно кохана”: та „Мамо! Чи чуєш мене?..” На зворотній сторонці обкладинок тих платівок є знімка всіх трьох згаданих ансамблів та диригента мгр Василя Кардаша й акомпаньаторки Наді Середи-Брехун.

хун. Чисельний склад: хор „Діброва” — 67 осіб, хор „Прометей” — 55 осіб, оркестра „Бату́рин” — 51 особа, разом — 173 особи. Ці числа говорять самі за себе.

Оглянувши ту знімку, на думку мені прийшли слова Василя Симоненка, що сказав: „Народ мій є, народ мій завжди буде, ніхто не перекареслить мій народ!”

Управі Осередку СУМ у Торонті треба висловити велике признання за зорганізування і вдержання вище згаданих мистецьких ансамблів, а диригентові мгр Василеві Кардашеві — щирі слова подяки за доведення їх до вершин хорového й музичного мистецтва.

1983 р.

НОВИЙ УСПІХ „ЗАГРАВИ”

В суботу 10 грудня 1983 р., год. 7.30 ввеч., в залі Українського Культурного Центру на вул. Крісті в Торонті, у 70-річчя від дня смерті Лесі Українки, драматичний ансамбль „Заграва” під головуванням Володимира Довганюка — запрезентував прем’єру її драматичної поеми „У пущі”, дія якої проходить у XVII ст. у Північній Америці.

Режисер — Марія Левицька, мистецький керівник — Юрій Бельський, декорації — Нестор Микитин, світляні ефекти — Марко Кушніренко, технічний керівник — Стефан Приймич. Усі повище згадані особи виконали свої завдання дуже добре. В очі впадали гарні й цікаві костюми, виконані Марією Левицькою.

А тепер дещо про згадану поему.

В книжці „Леся Українка”, виданій Світовим Комітетом для відзначення 100-річчя від дня народження Лесі Українки, на стор. 205 написано:

„... Всі етапи самовиявлення знаходимо в драматичній поемі Лесі Українки „У пущі”. Від самотности, від чаю, до вибору своєї правди, до чесно́ї і твердої настанови щодо свого вибору. В Ричарда (головної дійової особи тієї поеми) перший етап навіть повторюється, коли він три рази змінює своє оточення. Кожного разу він має можливість піддатись реальності, тобто, існуючому способу життя і системі вартостей, чи то в Італії, чи в Масачусетс, чи на Ровд Айленді. Та кожного разу

він приходить до того самого настоювання на своїм виборі: шляхом мистецтва допомагати своїм ближнім.

При детальній порівнянні Річардового шляху ми бачимо, що він відповідає точкам екзистенціалістичного шукання свого самовиявлення. І тому ми можемо твердити, що Леся Українка є першим європейським драматургом ХХ сторіччя. Влучно написав колись Зеров про Лесю Українку, що „... Вона мов сіяч, що вийшов зарано в поле і тому так часто її перших творів люди не розуміли”.



Степан Бандера, нагороджений на Міжнароднім фестивалі Багатокультурності в Торонті за найкраще виконання ролі Дайві в п'єсі Л. Українки „В пущі”.

Award

Гуманістичні ідеали ренесансу та нетерпимість пуританства, творча праця мистця і сіре ремісництво — це антитези драматичної поеми „У пущі”, що не тільки розкривають образ скульптора Річарда, але й по-справжньому драматизують кожний із його етапів життя.

В книжці „Наші визначні жінки”, виданій 1945 р. заходом Союзу Українок Канади, написано:

„В свою поетичну творчість Леся Українка вклала всю свою чулу й турботну душу, — свою нервову вдачу. Як каже Єфремов, вона переживала всі ті хвилювання, що переживала

найкраща тогочасна українська молодь — вона боліла душею за страшне пониження українського слова, української культурної творчості. Вона шукала виходу з цього становища, шукала якогось його розв'язання.”

Всі ролі тієї драматичної поеми, виконавцями яких були: Юрій Келебай, Галя Күфіль, Олександра Микитенко, Юрій Микитин, Олекса Стельмахович, Анна Левицька, Ліля Філь, Ілярій Кушніренко, Володимир Довганюк, Андрій Ільків, Павло Баброцяк, Орест Лецишин, Дарія Міхалик та Микола Кандюк — були віддані дуже добре й з великим чуттям.

До старших акторів долучився і молоденький актор, учень 8 класу цілоденної школи св. Йосафата та Курсів українознавства ім. Ю. Липи на вулиці Крісті в Торонті — Стефко Бандера, що гарно виконав роллю хлопчика Дейві.

П'єса „У пущі” буде показана ще раз — у суботу 17 грудня ц.р. о годині 7.30 ввеч. у згаданій залі УКЦентру на вул. Крісті 85.

Тож поспішайте закупити квитки, щоб нею насолодитись.

Керівництву та всім членам драматичного ансамблю „Заграва” належить ся щире признання за їхню нележку, повну самовідречення, важливу працю.

Щасти вам, Боже!

1983 р.

НОВА КНИЖКА

Отсим хочу поділитись із українською спільнотою у вільному світі вісткою про появу в продажі нової української книжки під назвою „На народній ниві”, автором е відомий нам діяч і теперішній голова „Спілки Українських Журналістів Канади” — ред. Василь Дідюк.

Зміст книжки творять: статті-коментарі й репортажі, що були вже друковані в різних часописах і журналах у Канаді, ЗСА й Європі.

Зі сторінок книжки віе сильною любов'ю до нашого нескороного народу, нашої Церкви й Матері-України та глибокою вірою у Її воскресіння.

В книжці е згадка про те, як наш Блаженніший Патріярх Йосиф розіслав звернення усім кардиналам і різним церковним достойникам та акредитованим при Апостольській столиці державним представникам — про трагічне положення нашої Церкви в Україні.

Є також згадка про нашого Великого Митрополита Андрея Шептицького й Преосв. Владику Ізидора Борецького.

Дуже гарно е описані відкриття пам'ятників Тараса Шевченка в Аргентині й Парагваю та погруддя-пам'ятника гол. от. Симона Петлюри на оселі „Веселка” в Аргентині.

Із побуту автора в Аргентині, на мене велике враження зробив опис відвідин й зложення вінця на гробниці патріотичного бойовика ОУН св. п. Григорія Мацейка, що, як відомо, в 1934 році вбив польського міністра Б. Перацкого.

Під кінець свого вступного слова автор пише, цитую:

„Хай ця скромна збірка, що е спробою єднання всіх українців, людей доброї волі, зокрема молодшого покоління, запалить горінням наші серця, до праці на ниві нашої прекрасної Батьківщини-України.”

На мою скромну думку, ця книжка повинна бути в кожній українській хаті.

1983 р.

ДЕЩО ПРО ГАРНИЙ КОНЦЕРТ

В неділю 27 листопада 1983 р. о год. 4:00 по пол. в аудиторії школи „Централ Технікал” у Торонті, чоловічий хор „Сурма” з Чікаго, відбув гарний концерт для вшанування 40-ої річниці створення Української Дивізії „Галичина”, що ввійшла до історії, як Перша Українська Дивізія УНА.

Концерт пройшов під патронатом Комітету Українців Канади, а спонзорами були: хор „Бурлака” й станиця Братства кол. воєнів 1-ої УД в Торонті.

Диригентом хору „Сурма” — д-р Василь Трухлий.

В назначений час відслонилась куртина й цікаві глядачі, що вповнили залю, побачили 66 хористів і диригента, у вечірних одягах.

Програма концерту базувалась на творах українських, давніших і сучасних, композиторів та складалась із трьох частин.

В першій частині хор проспівав вісім пісень. Після проспівання пісні „Ясени” одна пані передала до рук диригента китицю квітів для соліста-баритона В. Зарицького.

Після того, хорист-бас З. Маринець розвеселив слухачів приємними жартами, власного авторства, а захоплені глядачі сміялись щиро та гучно оплескували кожний жарт.

Другу частину програми розпочав д-р О. Сокольський святковим словом, у якому згадав про те, в яких обставинах була створена Дивізія „Галичина”, як вона діяла аж до кінця війни та, при тому, підкреслив, що в рядах 1-ої УД — були українці з усіх земель України.

Опісля, хористи й диригент продовжували програму, проспівавши п'ять пісень, у тому в'язанку народніх пісень А. Гнатишина.

В третій частині програми концерту — диригент і хористи виступили в народніх строях.

Її розпочав, згаданий уже, З. Маринець поважним віршем „Криївка УПА”. Другу поезію „Марія” — він закінчив словами: „... В таку, як нині, Україну вернутись може — лише варят!” Кількома поважними жартами він закінчив свій виступ, публіка нагородила його спонтанними оплесками.

Цю частину програми закінчив хор проспівавши п'ять пісень.

Хорові акомпанювала на фортепіано вродлива Надія Савин.

Всі пісні були виконані дуже добре, як вокально, так і технічно.

Наприкінці концерту, представник хору „Бурлака” Ігор Черкас прочитав щиру подяку диригентові й хористам, мила панночка вручила диригентові китицю рож, яку він передав акомпаньйторці Наді Савин, а публіка нагородила всіх довготривалими оплесками.

Той гарний концерт хору „Сурма” закінчено славнем „Ще не вмерла Україна”, що його проспівали всі присутні у залі.

На закінчення хочу згадати, що хор має багато добрих солістів, між якими є і мій побратим — Микола Филипович, кол. член юнацької дружини копаного м'яча Т-ва „Сокіл” у Кутах, над Черемошом.

Після концерту диригент і члени хору та акомпаньйторка — поїхали до приміщення Інституту св. Володимира, на вул. Спадайна в Торонті, де, заходом хору „Бурлака”, відбулось прийняття для милих гостей із Чикаго.

Шанованому диригентові д-р В. Трухлomu, милій акомпаньйторці Наді Савин, управі та всім членам хору „Сурма” — належить висловити щире признання за їхню працю.

Щасти, Вам, Боже!

1983 р.

ТІ, ЩО ГРАЮТЬ І СПІВАЮТЬ НА ПРОСЛАВУ УПА

(До хроніки ансамблів О-кү СУМ у Торонті)

Була гарна осіння неділя 30 жовтня 1983 року. В пізньополудневих годинах того дня обширна площа при домі ім. Т. Шевченка в Етобіко на вул. Горнер була вже помітно вкрита автомашинами, а велика зала дому гула від оживлених розмов і сміхів понад двох сотень зібраних людей, здебільша молоді.

Це був дружній вечір, зорганізований управою мистецьких ансамблів торонтського Осередку СУМ ім ген.-хор. Р. Шухевича-Чупринки для хорів „Прометей” і „Діброва” та оркестри „Батурин”, як також для запрошених гостей. Нагода для цього була небуденна: остаточний випуск трьох платівок з багатющим репертуаром названих трьох ансамблів під батугою їхнього диригента, у мистецькому оформленні мистця-графіка Володимира Беднарського. Три довгограючі платівки, разом 36 назв пісень націоналістично-революційних, упівських, патріотичних, релігійних, народних, спонзоровані в основному Головною Управою Т-ва к. вояків УПА в Канаді і присвячені 40-річчю Української Повстанської Армії. Було від чого радіти.

Вечірку відкрив голова ансамблевої Управи д. Софрон Безубко. Мистецький керівник ансамблів мгр. Василь Кардаш привітав і представив спонзорів виданих платівок, передусім головного з-поміж них — Головну Управу Т-ва к. в. УПА в особах почесного голови Т-ва Володимира Макара, голови Т-ва Миколи Кулика і секретаря — Івана Р. Юрка, висловлюючись з найвищим пієтетом про упістів, як тих, чії героїчні подвиги не померкнуть у віках, як тих, котрі в жорстокому змагу з поневолювачами відстояли гідність і честь нашої нації, як тих, котрі ділом, кров'ю і жертвою життя засвідчували вірність ідеї нашої державности, і котрі тут, поставивши гранітний пам'ятник своїм друзям по зброї минулого року в Клівленді, цим разом пішли на створення такого пам'ятника у серцях і душах народу у формі пісенно-музичного мистецтва, у формі коштовного видання трьох платівок у 40-ліття УПА.

У своєму слові мгр В. Кардаш згадав окремо В. Макара як одного із живучих ще активних членів збройного революційного підпілля ОУН і УПА, політ'язня польських тюрем і горезвісної Берези Картузької, а далі працівника підпільної радіостанції „Афродита” в Карпатах в 1943-44 рр. — поруч Ярослава Старуха та бельгійця-упівця Альберта Газенбрукса, а що важливіше — одного з „літописців”-очевидців нашої бурхливої доби, автора цінних спогадів про події і постаті, яких ми ніколи не можемо забути.

Подякувавши Головній Управі Т-ва к. в. УПА в Канаді як головному спонзорів видання найновіших платівок, мгр. В. Кардаш назвав з вдячністю також спонзорів: дирекцію ЮБА, кредитівку „Будучність” та жертводавців — Василя Бицика, п-во С. Герів і ін. Далі вітав представників організацій: голову ГУ ЛВУ мгр Т. Буйняка, голів Торонтського Осередку СУМ — попереднього — Олега Качмарського (в часі рекордування пісень) і теперішнього — Михайла Музичку та канцеляриста Осередку дир. Ярослава Сербина, котрі добрим ставленням сприяли цій відповідальній праці. Згадав теплим словом неприсутнього мистця Володимира Беднарського, дякував рекордувальному інженерові Джімі Морганові і адміністраторові ансамблів Тарасові Рущакові за технічну організацію рекордування. Дякував голові управи ансамблів д. С. Безубкові, акомпаньйторці п-і Наді Середі-Брехун, головам ансамблів — Богданові Сухому („Прометей”), Дарці Хандон, яка очолювала хор „Діброва” в часі рекордування і теперішній голові „Діброви” Олі Дзюбанівській та Романові Ясінському („Батурін”). Назвав поіменно всіх солістів: Соню Сахно, Івана Пирожака, Віктора Шевеля, Володимира Ігнатовича, Тараса Рущака, Володимира Брехуна. Слово м-ра В. Кардаша було раз-у-раз перериване гучними одобрюючими оплесками, а то й радісним „многолїттям”.

По короткій перерві наступила церемонія вручування перших комплектів платівок всім, хто в той чи інший спосіб причинився до щасливого завершення цього небуденного видавничого пляну: спонзорам, головам організацій та ансамблів, членам управи, солістам, замітнішим жертводавцям. З черги голови ансамблів передавали платівки по порядку всім членам ансамблів. Крім названих вище, отримали комплекти платівок — п-і Валя Козак, вдова по ст. булавному УПА св. п. Іванові Козакові, який був одним з перших ентузіастів цієї справи і інші, котрі в той чи інший спосіб причинилися до успіху спра-

ви. При роздачі платівок кількакратно лунало радісне „Многая літа“, в парі з дружніми обіймами та палкими поцілунками.

Зі словами великого признання та подяки для ансамблів, спонзорів, солістів і зокрема для маестра В. Кардаша і пані Лариси Виступали: Микола Кулик, мгр. Теодозій Буйняк, Михайло Музичка, Софрон Безубко та ін.

Ця незабутня дружня зустріч на пошану „Тих, що грають і співають“, продовжувалася до пізнього вечора. Всі її учасники були незвичайно задоволені і вдячні її організаторам, радісні і щасливі, що доконали справді доброго діла на славу Україні і на пошану воїнам УПА.

Слово тепер за ширшою і дальшою громадою: набувати платівки і в той спосіб допомогти продовжувати благородну, виховну, патріотичну діяльність мистецьких ансамблів і цілого Осередку СУМ у Торонті і ділом дати належне признання головному спонзорові цього цінного видання — Товариству колишніх вояків УПА.

1984 р.

УСПІХ АНСАМБЛЮ „ЗАГРАВА”

На закінчення Театрального Фестивалю, Багатокультурна Асоціація (ОМТА) влаштовує кожного року бенкет, на який запрошує критика (еджудикейтора) для оцінки досягнень кожної театральної групи і нагороджує їх.

Такий бенкет на закінчення дванадцятого Багатокультурного Театрального Фестивалю відбувся 15 січня 1984 року. На ньому дост. Роберт Велш, заступник прем'єра Онтаріо, передав привітання від прем'єра провінції Онтаріо В. Дейвіса, а Аллан Робінсон від Сузан Фіш — міністра громадянства і культури.

На критика дванадцятого Фестивалю було запрошено Санді МекДоналда, який після загального огляду Фестивалю роздав нагороди поодиноким членам ансамблів.

Український драматичний ансамбль „Заграва” поставив у минулому році поетичну драму Лесі Українки „У Пущі”. Як і кожного року, так і тепер „Заграва” отримала декілька нагород. Санді МекДоналд висловився дуже похвально про автора і п'єсу, яку назвав високолітературним твором відмічуючи, що постановка була видержана у стилі.

Ліля Філь отримала номінацію за виконання малої ролі бідної жінки у драмі „У Пущі”.

Степан Бандера (наймолодший член „Заграви”) — за дитячу ролю.

Нестор Микитин — за найкращі декорації.

Марія Левицька — за проект і виконання костюмів до вистави „У Пущі”.

Юрій Бельський — за двадцять п'ять років акторської і режисерської праці для українського ансамблю „Заграва”.

1984 р.

„ВИШИВАНІ ВЕЧЕРНИЦІ”

В суботу 11 лютого 1984 р., о год. 8-ій ввеч., у залі Українського Культурного Центру на вул. Крісті в Торонті, відбулися 17-ті традиційні „Вишивані вечерниці”, влаштовані Осередком СУМ, Батьківським комітетом і Жіночою ланкою.

Найважливішою точкою вечора була роздача нагород за найкращі вишивки жіночих і чоловічих одягів.

У заповненій залі було багато жіноцтва у вишитих суконках і блюзках, та чоловіків у вишитих сорочках.

О 10:00 годині господар вечора Ігор Перегінець запросив усіх осіб у вишивках перейти до окремої кімнати, де їх уважно оглянули члени Оціночної комісії, що працювала в складі: Уляна Дичок — голова, та: Ірина Качмарська, Ірина Мельник, М. Шепетик і С. Лейб'юк — члени.

Відбувши оглядини, всі особи у вишитих одягах й сорочках вийшли й усталились колесом на середині великої залі.

Після того, господар вечора оголосив рішення Оціночної комісії, і так нагороди одержали:

За вишиті довгі сукні: першу — п-ні Катерина Притула, другу — п-ні Марія Гловацька, третю — п-ні Дарія Крупка;

За вишиті короткі суконки: першу — п-ні Тамара Потічна, другу — п-ні Антоніна Потічна, третю — п-ні Анастасія Непотюк;

За вишивані блюзки: першу — п-на Оля Козак, другу — п-ні Валентина Козак, третю — п-ні Анна Григорська;

За вишиті чоловічі сорочки: першу — п. Петро Бабей, другу — Н. Н., третю — п. Олесь Себидло.

Крім того, за вишиті краватки признання одержали: п. Богдан Федчук та автор цих рядків.

Усіх відзначених привітали гучними оплесками.

Вартісні нагороди подарували:

Перші — оливна компанія „Сіпко” й книгарня „Арка”; други — кредитівка „Будучність”; треті — пекарня „Фючер” та Осередок СУМ.

Крім того, відбувся лютерійний розиграш вартісних речей, які подарували: українська імпортова фірма п. Фірчука; українське підприємство „Ю-Бі-Ей” та місцевий Осередок СУМ.

Той приємний вечір прикрасила своїм виступом танцювальна група „Верховинці”, що була нагороджена довготривалими оплесками.

Забава проходила при звуках оркестри „Нова хвиля” та гарних заспівах її членів. У репертуарі цієї оркестри є танкові мелодії, базовані на українських піснях. Дуже приємно було приглядатись молодим і старшим парам, що танцювали вальс під мільодію пісні „Била мене мати, березовим прутом”.

Для обслуги гостей був добрий буфет, де можна було підкріпитись смачними закусками й гарячими стравами та чаєм і кавою, приготованими нашим працюючим жіноцтвом. Була також бара з різними напінками.

Ті, під кожним оглядом, вдалі вечерниці, протягнулись аж поза північ. Її організаторам треба висловити щире признання.

1984 р.

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ КОНЦЕРТ

В неділю, 18 березня 1984 р., в залі Українського Культурного Центру в Торонті, вул. Крісті, відбувся величавий концерт на пошану великого національного пророка — Тараса Шевченка.

Виконавцями гарної і добре уложеної програми були мистецькі ансамблі Осередку СУМ, під керівництвом маестра Василя Кардаша.

Фортепіянові супроводи добре виконали: Надя Середа-Брехун і Марійка Турчин.

Програму дня коротким словом відкрив інж. Мирон Барабаш.

Після цього чол. хор „Прометей” співав пісні: „Сонце заходить”, сл. Т. Шевченка, муз. Д. Роздольського, соліст — В. Брехун; „Ревуть, стогнуть гори-хвилі”, сл. Т. Шевченка, ар. Б. Гайдаря, та: „Бандуристе, орле сизий”, сл. Т. Шевченка, ар. Я. Орлова, соліст — Н. Салюк.

Добру доповідь на тему „Тарас Шевченко — герой державницького мислення” виголосив мгр Орест Павлів.

Фортепіянове сольо, „Прелюдія” В. Барвінського, добре виконала Андріяна Буйняк.

„Нема гірше, як в неволі”, Т. Шевченка, гарно продеклямував Адам Стець.

Після того дів. хор „Діброва” співав пісні: „Зоре моя вечірняя”, сл. Т. Шевченка, мел. за Г. Гладким; „Тече вода з-під явора”, сл. Т. Шевченка, муз. М. Лисенка та: „Як би мені черевики”, сл. Т. Шевченка, мел. В. Заремби, ар. Е. Козака.

Поєму Т. Шевченка „Посланіє” дуже добре, з великим відчуттям деклямувала Роксоляна Мельник, уч. 8-ої класи „Рідної Школи” ім. Ю. Липи.

Оркестра „Батурин” виконала „В'язанку українських пісень”, інстр. Ю. Гойдала.


Мішаний хор співав: „Чи Ти мене, Боже милий, навек забудеш?”, Псалом XII Т. Шевченка, музика А. Гнатишина, соліст — Іван Пирожак, та: „Чого мені тяжко”, сл. Т. Шевченка, муз. М. Волошина.

Захоплені й зворушені глядачі нагороджували оплесками всіх виконавців.

На закінчення хори „Прометей” і „Діброва” та оркестра „Батурин” виконали „Заповіт” Т. Шевченка, муз. М. Вербицького, інструм. Василя Кардаша, соліст — Іван Пирожак, численна публіка вислухала „Заповіт” стоячи.

Організаторам дуже гарного й під кожним оглядом вдало-го концерту треба висловити велике признання, а всім виконавцям мистецької частини — щирoserдечну похвалу.

1984 р.



МИЛА ЗУСТРІЧ

В неділю, 8-го квітня 1984 р., у год. 3.30 по пол., у приміщенні Канадсько-Української Мистецької Фундації у Торонті, вул. Блор Захід ч. 2118 А, відбулася товариська зустріч із членами, відомого нашої громаді, вокального тріо „Верховина”, що в складі: Богданна Ігнатович, Надія Коханська, Оксана Макогон та Михайло Бубна — форт. супровід, під проводом неструдженої діячки на ниві хорового мистецтва Олени Глібович — у березні ц.р. відбуло концертне турне до Англії, що пройшло дуже успішно.

У 1-ій частині тієї милої зустрічі — Олена Глібович обширно розповіла про життя українців у Англії; про організацію СУБ, члени якої займались організуванням концертів у поодиноких містах і розміщенням гостей по квартирах. Гарними словами згадала милу поведінку українців до гостюючої „Верховини” та приємну реакцію численної публіки на концертах. Згадала також і про те, що відвідано в шпиталі відомого співака-бандуриста Володимира Луціва, де він пройшов важку операцію.

На кінці того турне місцеві українці просили не забувати про них і в майбутньому, та відвідати їх.

У 2-ій частині зустрічі тріо „Верховина” гарно проспівало: „Коли часом...” — муз. І. Недільського; „Як би мені, мамо” — муз. В. Заремби; „Подаруй мені Карпати” — муз. Б. Весоловського; „Чарівна скрипка” — муз. І. Поклада; „Закарпатська ко-

ломийка" — обр. А. Гнатишина; „Марічка" — обр. А. Кос-Анатольського, та „Спомин з гір" — муз. В. Безкоровайного.

Форт. супровід дуже добре виконав Михайло Бубна.

Приявні гості, між якими були й деякі визначні діячі нашої громади, нагороджували чарівних Верховинок довготривалими оплесками.

Ту гарну зустріч Олена Глібович закінчила щирими й зворушливими словами подяки, останні слова якої були:

„Прощайте, любі друзі,
Згадуйте нас у добрий час,
А як стужитеся дуже —
Ми повернемось до Вас! ”

Після того, гості насолоджувались смачним печивом та кавою і чаєм, висловлюючи свої побажання — скоро послухати новий концерт милих Верховинок.

На закінчення Олена Глібович запросила всіх присутніх стати до спільної знімки.

Щастя Вам, Боже, й надалі у Вашій важливій праці на прославу української культури.

1984 р.



ГАРНІ ВЕЛИКОДНІ ГАЇВКИ

На першій сторінці великоднього числа тижневика „Гомін України" в Торонті, з датою 22-го квітня 1984 р., була надрукована дуже гарна стаття відомого українського письменника-патріота Любомира Рихтицького під заголовком — „Символ Воскресіння", деякими цитатами якої покористуюсь при зговленні цього допису. Цитую:

„І знов Великдень, великий день основного чуда нашого християнського світу, воскресіння Сина Божого із мертвих". І далі:

„Інші народи християнської віри також святкують Великдень, але здається, що для нас, українців, це велике Господнє свято має свій окремий, спеціальний характер..."

„Може тому, що в нашій особистій і національній уяві — свято Воскресіння так тісно і нерозривно пов'язане з нашими найбільшими національними надіями". „... А якою мистецькою

красою оточене це велике свято! Око милується писанками, що їм рівних немає у світі і щойно тут, на чужині, ми почали усвідомлювати красу і велич нашої національної культури, щойно тут, коли чужинці нам сказали, якими скарбами мистецтва ми розпоряджаємо! Може щойно тут, у порівнянні з іншим світом ми вчимося любити своє і дорожити культурними здобутками, що розвивалися з нами разом упродовж тисячоліть нашого національного буття". Кінець цитати.

Такою частиною нашої культури — є гаївки, що їх виводять дівчата в часі Великодніх святкувань. Гаївки — це весняні ігри, що перейшли до нас із дуже давніх часів. Це поєднання співів і танців-хороводів, що представляють весняне пробудження природи та людських почувань.

У гаївках є народня мудрість і краса, що ніколи не проминають.

Продовжуючи наші гарні традиції, у Великодню неділю 22-го квітня ц.р., у залі під церквою св. Покрови в Торонті, дівочий хор „Діброва”, місц. О СУМ, вивів прекрасні гаївки.

Програму розпочала коротким словом голова управи хору „Діброва” — Оля Дзюбанівська й привітала Преосвященного Владика Кирилла Ізидора Борельського, що своєю присутністю звеличав це свято, та всіх присутніх, що вщерть заповнили, прикрашену гарними рисунками писанок, обширну залю.

Після того, під звуки пісень: „А вже весна скресла...”, „Ой по горі, по горі...”, „А в тому саду...”, „Ходить жучок по ялині...”, „Під Дубрівкою...”, „Ой піді я полем-лугом...”, „Шумить, гуде дібровонька...”, „Ой чия то гуска...”, „Коло млина, коло броду...”, „Кривий танець...”, „Ой нумо, нумо...”, „Питалася мати дочки...” та „Вію, вію, розвію вінець...” — пів сотні Дібровянок, у чарівних строях, дуже гарно провели танці-хороводи, а присутні гості нагороджували їх щирими оплесками.

Спеціально гарною точкою, що захопила дітей, був хоровід, проведений під звуки пісні „Ходить жучок по ялині...”. Тут хористки стояли в двох рядах, звернені до себе лицем, а руки поклали на плечі супутниці напроти себе, створивши рухомий місток, по якому дві хористки водили малих хлопчиків і дівчаток, гарно одягнених і із віночками на головках.

Гарну програму того дня закінчено хороводом під звуки пісні „Вію, вію, розвію вінець...”, у якому взяло участь багато

молоді, дітей та їхніх родичів, братів і сестер, що взявшись за руки, створили великий вінець і, приспівуючи зі захопленням, ходили довкруги залі.

Після того, всі підходили до довгого стола й попивали каву та насолоджувались смачним печивом і тісточками, які приготували хористки „Діброви” та їхні подружки. Для дітей були овочеві соки.

Ті, 14-ті з черги, виведені дівочим хором „Дібровою” гаївки, були найкращими з усіх, бо багато дітей, молоді й старших осіб брали участь у хороводах, особливо у кінцевій точці.

Серед дітей, що виводили „свої” гаївки, великою увагою втішалась 16-тимісячна донечка відомих сумівських діячів Андрія і Олі Дзюбанівських, що з великим захопленням бігала й скакала та махала ручками.

Так пройшли ті гарні Великодні гаївки.

Все було сфільмовано для української теле-передачі.

Організаторам, виконавцям танців-хороводів і тим, що обслуговували гостей при столі зі закусками та всім присутнім, треба висловити щире признання і похвалу.

Син Божий смерть подолав, а український нарід також подолає свою неволю і заживе у вільній Україні.

1984 р.

ТРАДИЦІЙНЕ СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ У ТОРОНТІ

Додержуючись наших гарних великодніх звичаїв, управа Осередку СУМ при співпраці Жіночої Ланки й Батьківського Комітету влаштувала „Спільне Свячене“, що відбулося у неділю, 29-го квітня 1984 р. у приміщеннях Українського Культурного Центру в Торонті, вул. Крісті.

Гості заповнили велику залу і зайняли свої місця при гарно застелених столах. Перед сценою на столику прикрашеному гарним обрусом, вміщено хрест та розложено великодні страви.

Свято відкрив голова управи Осередку СУМ М. Музичка, привітав гостей та зложив їм святкові побажання і попросив о. М. Лучку, асист. капеляна СУМ, посвятити великодні страви.

Отець М. Лучка відправив короткий молебень та, під звуки пісні „Христос воскрес“, що її проспівали всі присутні, обійшов залу і посвятив Божі дари.

Після того гості споживали смачні страви, які приготувало наше трудолюбиве жіноцтво, що при допомозі дівчаток-сумівок обслуговувало також гостей при столах.

Після їди М. Музичка попросив до слова о. М. Лучку, що пояснив значення Великодніх свят і закликав держатись своїх звичаїв та допомагати в стремліннях до звільнення України з неволі.

Потім пройшла дуже мила частина програми дня, а саме: під звуки пісень — „А вже весна скресла...“, „Ой по горі, по горі...“, „Ходить жучок по ялині“, „Вію, вію, вію вінець...“, які проспівали: Люба Шкамбара, Ірка Пуравець, Оля Козак і Христя Когут — молоденькі юначки вивели гаївки, що їх підготувала Ірина Мельник при допомозі Ірки Шуст і Тамари Вайди, а задоволені гості нагородили їх щирими оплесками.

Після того представниця ОЖ ЛВУ С. Ковальська висловила привітання Блаженнішому патріярхові Йосифові й усієї українській громаді. Коротким словом згадала також тих українців-страдників, що мучаться у советських в'язницях-катівнях і на засланнях, спеціально підкреслюючи терпіння старенької Окса-

ни Мешко й просила присутніх підписувати листи з проханням про її звільнення.

Представник місц. відділу ЛВУ С. Харко закликав усю українську громаду до праці для добра нашого нескореного народу.

Закінчуючи програму дня, М. Музичка повідомив присутніх про деякі імпрези, заплановані на найближчий час, подякував о. М. Лучці за посвячення страв, та всьому жіноцтву, що працювало в кухні.

Це „Спільне Свячене” закінчив о. Лучка гарним словом та співом „Христос воскрес”, який підхопили всі присутні в залі.

1984 р.

◆

ПЕРЕД ПОСТАНОВКОЮ ОПЕРИ „НАТАЛКА ПОЛТАВКА” У ТОРОНТІ

З нагоди 165-ліття першої постановки „Наталки Полтавки”, 150-ліття міста Торонта й власного 10-літнього ювілею Товариство Української Опери Канади під керівництвом неструдженого маестра Володимира Колесника влаштовує „Тиждень Української Опери” в часі від 1-го до 8-го червня 1984 року, в Мек-Миллан Театрі в Торонті, Квін'с Парк Кресц. ч. 80.

В програмі того тижня є постановки: „Наталка Полтавка” — режисер Ю. Бельський; „Запорожець за Дунаєм” — режисер В. Колесник та Великий Концерт-Бенефіс, у якому візьмуть участь усі солісти й Оперний Хор — диригент В. Колесник та танцювальний ансамбль „Веснянка” — хореограф М. Балдецький. Декорації — Еміль Теліжин. Хормайстер — Зеновій Лавришин. Костюми — Рая Юхименко.

Тепер, дещо місця присвячу опері „Наталка Полтавка”.

„Наталка Полтавка”, п'єса Івана Котляревського, дія якої проходить на початку 19-го століття в Україні — була першою українською ластівкою театру та є однією із найдорожчих перлин нашої спадщини. В ній автор правдиво змалював життя і побут нашого народу, розкрив багатство й красу його душі та велелюбні прагнення. Вперше її поставлено на сцені Полтавського театру в 1819 році.

21 січня 1821 року „Наталка Полтавка” була поставлена в Харкові; в 1822 році — на сцені Малого театру у Москві й на сцені Александрівського театру в Петербурзі, а 3 вересня 1836 року — в Чернігові. Деякі постановки пройшли без цензури.

Гуманізм, демократизм, показ душевної чистоти простої людини в творі І. Котляревського надхнули нашого славного композитора Миколу Лисенка до створення опери на 3 дії із тією самою назвою. Це спричинило новий злет „Наталки Полтавки”, класичного твору українського оперного мистецтва. Опера була закінчена й поставлена в 1889 році. Музика Миколи Лисенка стала чарівною прикрасою до тексту твору Івана Котляревського.

Таємниця вічного життя „Наталки Полтавки”, що стала справді народньою оперою, пояснюється духовою спорідненістю музики М. Лисенка з почуваннями й прагненнями нашого обездоленого народу та із його розумінням краси в музичній сфері.

12 травня 1935 року в Київському академічному театрі опери й балету ім. Т. Шевченка врочисто був відзначений ювілей визначного актора П. Саксаганського. На святочному вечорі було поставлено першу й третю дії „Наталки Полтавки”, в яких ролі виконали: Наталки — М. Литвиненко-Вольгемут, Возьного — П. Саксаганський і А. Бучма, Виборного — М. Донець та І. Паторжинський.

14 березня 1936 року „Наталка Полтавка” була поставлена в Москві на декаді українського мистецтва.

Вистави опери „Наталка Полтавка” проходили не тільки в Україні, але також і в інших країнах Європи, в ЗСА і Канаді.

„Наталка Полтавка” — це перша українська опера, з якої зроблено фільм із тією самою назвою.

В головних ролях „Наталки Полтавки” виступав корифей — заслужений артист України Г. Манько-Ярошевич.

Після 2-ої світової війни, в 1947 році, в українському таборі втікачів у Райне, Німеччина, існував театр „Ренесанс”, керівником якого був Г. Манько-Ярошевич, що виставою невмирущої „Наталки Полтавки” привітав ВПреоств. владикау І. Бучка, що прибув до табору.

На прощальному вечорі членів театру „Ренесанс”, які

від'їжджали до Канади в 1949 р., у згаданому таборі була поставлена також опера „Наталка Полтавка”. Одним із акторів того театру був Володимир Довганюк — нині голова драматичного ансамблю „Заграва” в Торонті.

„Наталка Полтавка” на сцені в Торонті.

Для відзначення 120-ліття смерти творця української музики Миколи Лисенка. Муз.-Драм. Ансамбль, під мист. кер. Г. Манька-Ярошевича, 2 грудня 1954 р. відіграв оперу „Наталка Полтавка”. Диригентом був Леонід Яблонський, а концертмайстром — Антоніна Ярошевич. В ролях виступали: Восьний — М. Тагаїв, Терпелиха — А. Тагаїва, Наталка — Н. Баумш, Петро — Б. Климкович, Микола — В. Довганюк, Виборний — Г. Манько-Ярошевич.

Стільки про оперу „Наталка Полтавка”.

На мою скромну думку, українська громада Торонта повинна щедро нагородити керівництво, адміністрацію і членів Товариства Української Опери Канади за їхню віддану працю для поширення і утривалення наших культурних надбань — масовою участю у всіх частинах Тижня Української Опери в Торонті.

Щастя Вам, Боже!

1984 р.

ЕТНІЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ У ТОРОНТІ

З нагоди ювілейних святкувань 150-ліття Торонта в останніх днях місяця травня ц.р. у замку Каса Лома відбувся етнічний фестиваль із дуже цікавою програмою.

В першому дні, 29-го травня усі кімнати на партері замку були заложені столами, заповненими кулінарними ласощами й напитками та виробами образотворчого й народного мистецтва різних етнічних груп: португальців, греків, філіпінців, кан.-індіанців, китайців, кореанців, мадярів, японців, австрійських тирольців та ін.

В найбільшій залі була гарно удекорована сцена, на якій мали виступати поодинокі мистецькі групи. По середині сцени, на пересуваному столику, був гарний, великий торт зі свічками.

У год. 7-ій веч., ведучий справами дня розпочав програму. На сцені стояли представники й представниці мистецьких одиниць — по дві особи від кожної етнічної групи. Українців репрезентували: Оля Дзюбанівська — голова управи дівочого хору „Діброва” О СУМ у Торонті та хористка Галя Тисяк.

Запрошений до слова міський радний Інг Гоут привітав члена Ювілейного комітету Дейвіда Гері й представників етнічних груп, що вийшли на сцену та запалили свічечки на ювілейному торті.

Після цього пройшла програма, яку розпочали цікавим співом-хороводом японські дівчата в гарних народніх строях.

Красу нашої культури глядачам представив дівочий хор „Діброва”, що виступив у своїх строях і проспівав пісні: „Десна”, „Тече вода”, „У полі береза” та „Коломия”. Диригувала симпатична Марійка Свєрбивус. Супровід на фортепіяні гарно виконала Марійка Турчин.

В дальших точках програми виступали: „Герітидж зінгерс”, що при супроводі гітар і барабану проспівали кілька пісень, деякі танцюристи виконали цікаві танці, інші знова, пританцювуючи, співали жартівливі пісні, кан.-індіанці, приспівуючи, та-

кож танцювали, канадська циркова школа виконала кілька цікавих точок.

Всіх виконавців поодиноких точок програми — глядачі нагороджували щирими оплесками. Програма протягнулась аж до півночі.

Прикрасою того цікавого вечора був виступ наших гарних „Дібров'янок”, яким ніхто не міг дорівняти.

Треба згадати, що на 2-ий день, 30 травня — виступила оркестра „Батурін” О СУМ у Торонті. Диригувала Ірка Мелех.

Всім хористам „Діброви” й членам оркестри „Батурін” та їхньому керівникові мгр-ві В. Кардашеві треба висловити щирю похвалу.

1984 р.

ІV ГУЦУЛЬСЬКИЙ З'ЇЗД

У днях 26-27 травня 1984, відбувся на Союзівці, Н. Й., все-гуцульський з'їзд при участі 76 членів з Америки й Канади. Голова Українського Світового Об'єднання Гуцулів (УСОГ), Дмитро Ткачук, відкрив з'їзд, вітаючи присутніх, потім звітував про діяльність за 3 роки. Із-за особистих амбіцій і непорозумінь дійшло до розбиття між гуцульськими товариствами, досі не видано запланований гуцульський альбом. УСОГ приготує видання книжки „Наша Гуцульщина”. До УСОГ належать 4 гуцульські товариства: „Черемош” у Філядельфії, Т-во ім. О. Довбуша в Бафало, Т-во ім. М. Черемшини в Торонті та „Прут” в Гамільтоні, Онт., разом 225 членів. Вони ведуть значну діяльність, виступають з гуцульськими танцями й мистецькими виставками. Всі заходи довести до об'єднання досі не вдалися.

З'їздом проводив М. Мохнач. Після звітів усіх членів управи ухвалено одноголосно абсолюторію. Вечером відбувся бенкет при участі 120 осіб, потім була мистецька програма й забава з танцями. Прочитано привіти від Блаж. Патріярха Йосифа, ВПреоєв. Владики Плятона й Владики Роберта-Михайла, проф. А. Штефана, Комісії Дослідів і Публікації НТШ, Т-ва „Гуцульщина” з Англії, Т-ва „Бойківщина” та ін.

В неділю, 27. 5. о. д-р Б. Волошин, родом з Закарпатської Гуцульщини, відправив Службу Божу й Панахиду, сказав зво-

рушливу проповідь з нагоди з'їзду. До нової управи УСОГ вибрані: голова — Василь Барчук (Гамільтон), 1-ий заст. голови — Ст. Трут'як, Торонто, 2-ий заст. гол. — М. Савуляк, Бафало, 3-ий заст. гол. — М. Луців, Філядельфія, писар — М. Бельмега, Бафало, касир — Васирина Михасюк, Едмонтон, прес. реф. — ред. Л. Бурачинська, Філядельфія, орг. реф. — Ю. Гудим'як, Бафало, реф. зв'язків з НТШ — д-р С. Федюк, Нью-Йорк, мист. реф. — Е. Сороханюк, Філядельфія, вільні члени: В. Кізлан, Ст. Костик, С. Чорна, Ст. Горганюк, В. Слободян. До управи входять голови гучульських товариств. Контрольна Комісія: М. Мохнач, А. Опарик, Соня Круль. Новообраний голова, В. Барчук, подякував за вибір і довір'я, побажав, щоб на V-му гучульському з'їзді були заступлені всі гучульські товариства. Соня Круль з Вашингтону закликала жертвувати на будову української церкви в гучульському стилі у Вашингтоні, столиці ЗСА. Українським національним гимном закінчено цей з'їзд. Одногосно ухвалені резолюції з'їзду. Варта згадати, що на 4 СКВУ прийняті УСОГ у його члени. Головне завдання нової управи УСОГ — довести до об'єднання всіх гучульських товариств і видати заплановані книжки про Гучульщину.

1984 р.

КАРАВАНА '84

Цьогорічний 16-ий із черги міжнародній фестивалю, що проходить у Торонті під назвою „Караван“, відбувся у днях 22-30 червня при участі 46 павільйонів, у тому були три українські: „Київ“, „Львів“ і „Одеса“, з гарними й цікавими програмами, в яких брали участь різні хори, оркестри, вокальні групи й танцювальні ансамблі. Були також виставки народної творчості й мистецтва.

В павільйоні „Львів“, у домі Українського Культурного Центру на вул. Крісті, в першій кімнаті були українські й англійські книжки та журнали з темами про Україну й описами визвольних змагань українського народу. На стінах видніли плякати зі світлинами переслідуваних, ув'язнених і замучених більшовиками членів українського руху спротиву з Оксаною Мешко та Ю. Шухевичем у проводі.

Був альбом зі знімками з маніфестації у справі звільнення осліплого вже Юрія Шухевича. Багато відвідувачів павільйону підписували петиції про його звільнення.

Були також оголошення про „Вільну Олімпіяду 1984 р.“

В другій кімнаті було 5 станків із експонатами, що їх зладив і приготував П. Сендей, член хору „Прометей“. В очі впали 4 жіночі фігури в гарних народних строях. Тут відвідувачі вписувались до пропам'ятної книги П. Сендея.

В третій кімнаті на столах були розміщені дві сільські дерев'яні хати з криничками на подвір'ю. Були там жінки й дівчата, що брали воду, мололи збіжжя на жорнах і ткали на варстатику. Була й маглівниця до „прасування“. Все те майстерно зладив С. Лисик.

В тій же кімнаті молодий хлопець писав гарні писанки.

В усіх трьох згаданих кімнатах нагляд мало жіноцтво.

Далі в меншій залі був буфет, де можна було насититись смачними стравами й різного роду печивом та запити борщем, кавою і добрими овочевими напитками. Гостей справно обслуговувало наше миле жіноцтво.

Велика зала була заложена застеленими столами, при яких гості споживали закуплені страви. Обслуговували їх молоді дівчата.

В одному куті залі була „бара” з різними напитками. Обслуга була дуже справна.

На останку, під задньою стіною, були речі народнього мистецтва — різьблені й вишивані. Були керамічні вироби, скляні вазы й тарілки, шклянки й горнятка та різні більші й менші фігурки. Були також білі хлоп'ячі сорочечки з різними малюнками й написами на грудній сторінці. На стіні висіли вишиті обрусy, серветки, сорочки, рушники, хустинки й інші речі. Обслуга жіноча.

В другому куті залі був станок „Гуцульського Т-ва ім. Марка Черемшини” з Торонта. Тут були різні різьблені, ткані й вишивані речі та частини гуцульського одягу, як: киптарі, сердакі, жіночі й чоловічі сорочки та постоли, чоловічі капелюхи-крисані, різьблені касетки й кубки для напоїв, дерев'яні й металеві топірці та ліжники й килими.

Були також у дереві вирізьблені портрети Івана Франка, Марка Черемшини та голова гуцула, що їх виконав С. Трутяк, а його дружина Галя малювала. На стіні висів гарний металевий тризуб, що блистів на темній підставці. Його виконав син Трутяка.

Станок обслуговували родовиті гуцули, члени згаданого Т-ва, в гарних гуцульських одягах.

Програму дня розпочинав танцювальний ансамбль „Верховинці” гарним танцем-хороводом, а дві дівчини вітали гостей хлібом на підставках покритих гарно вишитими рушниками. Всі вони були в гарних народніх одягах.

Після того посадник „Львова”, Роман Медик, привітав присутніх і розказав по-англійськи коротку історію міста Львова, а краля „Львова”, Христя Свистун, привітала гостей віршем, що його написав письменник Богдан Федчук:

„ Вітаємо Вас гості
В королівськiм Львові,
І будьте разом з нами,
Веселі і здорові! ”

Грою на трембіті гостей вітав гуцул Василь Соловчук.

Всіх присутніх на сцені гості, між якими було багато неукраїнців, нагороджували довготривалими оплесками.

В дальшій частині програми в означених днях виступали: дівочий хор „Діброва”, чоловічий хор „Прометей” і оркестра „Бату́рин”, мистецьким керівником яких є маестро Василь Кардаш, та танцювальний ансамбль „Верховинці”, керівниками якого є хореографи Соня Конрад і Євген Трусь, вокальний квінтет „Айстри”, якому супровід на гітарі виконав Юрій Шуст.

Всі згадані мистецькі одиниці існують при місцевому Осередку СУМ.

До танців на сцені пригравала оркестра „Нова Хвиля”.

Треба згадати, що танцюристи „Верховинці” втішались великою симпатією присутніх гостей, що довготривалими оплесками й щирими привітними вигуками нагороджували кожний їхній виступ.

В поодинокі дні гарно диригували:

„Дібровою” Дарія Хандон і Марійка Сverbивус, „Прометем” Роман Ясінський і Дарія Хандон, „Батурином” Роман Ясінський та Ірка Мелех.

В останньому дні мішаним хором у складі „Діброва” і „Прометей” диригувала Дарія Хандон при фортепіанному супроводі Марійки Турчин.

Супроводи на фортепіані в поодинокі дні майстерно виконали Надя Середа-Брехун і Марійка Турчин.

Всіх виконавців програми, в тому й малих дітей, що танцювали в останньому дні, присутні на залі нагороджували щирими оплесками.

Один раз посадника навільйону заступив Е. Качмарський, а кралю „Львова” — Аля Ключник.

Крім того кожного вечора від год. 11-ої до год. 1-ої після півночі гості весело забавлялись і танцювали під звуки оркестри „Петро Пиріг і Голубці” та тасьмових рекордів „Гоп-Га”.

Між гостями, що в усі дні заповняли простору залю, було багато визначних осіб як: Зеня і Лев Косар — організатори „Каравани”, адв. Петро Саварин — президент СКВУ, інж. Мирон Барабаш — ген. секретар СКВУ, інж. Соколик — голова місц. Відділу КУК, д-р Р. Малащук — почесний голова ОУВФ, о. мітраг С. Іжик із Вінніпегу, Д. Пітерсон — лідер ЛПартії пров. Онтаріо, мгр Ю. Шимко — посол до пров. Парляменту, міський радні — Василь Бойчук, ґнг Говп та Дервін Шея, як рівнож А. Вітер — кандидат на посла з рамени ПК Партії.

Закінчуючи опис програми павільйону „Львів”, мушу згадати й організаторів та всіх, що своєю муравлиною і досить тяжкою, особливо в кухні, працею причинились до цьогорічного успіху. Це були:

Жінки й дівчата з ОЖ ЛВУ, Жіночої Ланки, Батьківського Комітету, молоді „Сумівки”, хористки „Діброви” й працівники кредитівки „Будучність”;

чоловіки, члени ЛВУ й адміністрації Дому, що вдержували порядок та в потребі допомагали жіноцтву. Нагляд над усім мав Іван Хичій.

Всім згаданим повище треба висловити щире признання.

В газеті „Торонто Сан” з 3-го липня ц.р. була стаття, у якій сказано, що цьогорічна „Каравана” була дуже успішною і мала більше відвідувачів, як у попередніх роках.

Була також згадка про те, що кралею „Каравани 84” була йменована Еліта Бривімс, краля павільйони „Ріга” та, що український павільйон „Одеса”, який був оформлений як корабель, одержав чотири нагороди Зені Косар.

Змістом згаданої повище статті англомовного щоденника ми, українці, мусимо дуже радіти й гордитись.

1984 р.

ВДАЛИЙ КОНЦЕРТ

В неділю, 7 жовтня 1984, в год. 3-ій по пол., в залі Мессей Гол, в Торонті, відбувся гарний концерт, влаштований для відзначення 50-ліття існування і праці організації „Молодь Українського Національного Об'єднання — МУНО”.

Ролю конферанс'є добре і з гумором виконав Василь Шуст.

Виконавцями гарної програми були: мішаний хор ім. О. Кошиця з Вінніпегу, у складі понад 80 осіб, мистецький керівник В. Климків. Сольові партії співали — В. Соломон, Г. Малюжинський, Олександра Кохан-Будик і Марійка Яцик; місцевий чоловічий хор „Бурлака”, диригент і соліст Олег Хміль; місцевий дівочий хор і танцювальний ансамбль „Калина”; танцювальний ансамбль „Чайка”, хореограф Я. Клунь; мала симфонічна оркестра; дует з опери „Запорожець за Дунаєм” у виконанні Оксани Рогатин-Макогон і Олега Хміля.

Музичні супроводи виконали: на фортепіяні проф. З. Лавришин та Марійка Чучман; на сопілці — Браен Черевик та симфонічна оркестра.

В очі глядачів, що громадно прибули на концерт, впадали прекрасні строї жіночої частини хору ім. О. Кошиця.

Всіх виконавців поодиноких точок програми привні нагороджували щирими оплесками.

Цей вдалий концерт закінчив мішаний хор ім. О. Кошиця, що при супроводі симфонічної оркестри відспівав пісню „Реве та стогне Дніпр широкий”, сл. Т. Шевченка, а публіка, стоячи, нагородила їх довготривалими оплесками.

Організаторам і виконавцям мистецької частини концерту треба висловити щире признання і побажати їм дальших успіхів у їхній важливій праці.

1984 р.

ВІДБУЛАСЯ МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА В СІТІ ГОЛЛ

150-РІЧЧЯ ТОРОНТА

З нагоди 150-річчя Торонта в міському ратуші Сіті Голл у днях 5-9 листопада 1984 р., від год. 9-ої ранку до 5-ої по пол. відбувалася виставка українського мистецтва, організатором якої був Петро Сендей.

По середині вхідної галі на 16-ти столах, уложених у півколесо, були виставлені гарно вишиті серветки, подушчинки, малі обруси, трипільська й гуцульська кераміка, дерев'яні різьблені касетки й свічники, дитячі ляльочки та писанки.

Були також взори яворівських низинок: звичайних, завертаних і подвійних; була поліська гладь та хрестикові з усіх частин Західньої України; були рушники — вишиті хрестиком і низинкою, київська гладь і гуцульська низинка.

Між столами були чотири манекени в гарно вишитих жіночих і дівочих строях із Поділля, Заліщик і Буковини та манекен одягнений у дуже гарно вишиті священничі ризи. На столі біля манекена були деякі частини священничих риз та інші церковні речі, між ними й серветки із назвами „Воздух” і „Покровець”.

На приставлених стінках висіли старинні сорочки з різних частин України: Буковини, Львівщини, Тернопільщини, Борщівщини, Сокальщини й Закарпаття; вишиті чоловічі сорочки й свити, жіночі блузки й довгі сорочки та гуцульські кожухи й киптарі. В очі впадали вишиті рушники „Тарасова доля” та „Калина” з „Кобзаря” Т. Шевченка.

Були образи з релігійною і світською тематикою, такі як: Мати Божя Неустаючої Помочі з написом „Радуйся Благодатная. Все Упованіє Наше”; св. Покрова; свв. Володимир і Ольга — разом і поодинокі; Т. Шевченко; Блаж. Патріярх Йосиф; обкладинки св. Євангелія; образ козака на коні й дівчини, що бере воду, з написом „А це ж тая криниченька, що голуб ку-

пався. А це тая дівчинонька, що я в ній кохався" та більший образ дівчини в гарнім народнім одязі із віночком на голові, що держала хліб на підносі з вишитим рушником.

За виїмком кераміки й різьблених речей, велику частину згаданих експонатів зладив Петро Сендей.

Виставкою цікавились численні відвідувачі Сіті Голлу, в більшості — не-українці, між якими були й визначні особи з громадського й політичного життя. Всі вони вписувались у пропам'ятну книгу організатора виставки.

За таке гарне познайомлення чужинців із надбанням української культури організаторові, що, одягнений у народній стрій, наглядав за порядком та давав потрібні інформації зацікавленим особам, треба висловити щире признання. Хочу згадати й про те, що Петро Сендей є довголітнім співаком чоловічого хору „Прометей" Осередку СУМ та хору при церкві св. Миколая у Торонті.

1984 р.



ЧЕРГОВИЙ УСПІХ „ЗАГРАВИ”

На 13-му Онтарійському Фестивалі Драматичних Театрів Бататокультурности, в неділю, 25-го листопада 1984 р., год. 4-та по пол., в аудиторії „Вест Парк Секондері Скул" у Торонті, Український Драматичний Ансамбль „Заграда" під режисурою Марії Левицької запрезентував прем'єру п'єси на 4 дії „Завтра знову зійде сонце", авторкою якої є Марія Цуканів, народжена в Україні, що після 2-ої світової війни виемігрувала до Аргентини, а тепер проживає у ЗСА.

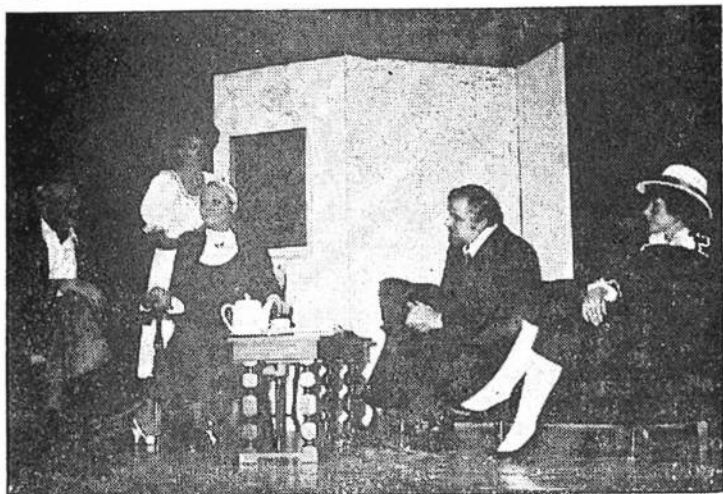
Темою п'єси є — шпигунська активність СССР для здобуття таємниць виготовлення атомної зброї, що охопила цілий західний світ — та не обминула й Аргентини.

В Буенос-Айресі, советські шпигуни використали те, що дочка однієї української родини, в часі т.зв. амнеції понад двадцять років тому — повернулася в Україну й там загинула разом із чоловіком і малою дитиною.

Дія п'єси проходить у домі д-ра Бурка та його дружини Дони Марти, дочка яких, Іванна, як згадано вище, повернулася в Україну.

Брат д-ра Бурка був професором і співпрацював над розвитком атомної бомби в ЗСА. Там він і загинув у часі експерименту з тією зброєю.

Після його смерті всі пляни, пов'язані з його працею, забрав і переховував його син, що жив із сестрою у домі родини Бурків, які ними заопікувались.



„Завтра знову зійде сонце” в ролях: І. Кушніренко, О. Микитенко, Л. Філь, О. Стельмахович, О. Лозинська.

Для здобуття тих плянів, до д-ра Бурка приїжджають советські шпигуни, підшнваючись під їхню родину.

Д-р Бурко прийняв скептично вістку про те, що прибувши дівчина є його внучкою, але під впливом сентиментальної дружини — погодився із усім і дівчина, разом із своїм так званим „чоловіком”, жили в його домі. Їх завданням було розвідатись, де є сховані згадані секретні документи і їх викрасти.

Вихована на „общепонятних” законах і звичаях громадян ССРСР, вона вже на другий день украла дорогоцінну бранзолетку дочки господарів, а в розмовах із дітьми господарів виводила різні нісенітницї й, між іншим, задекларувала, що найвищим добром для людини є — влада й гроші.

Так проходив час. Ірина була дуже заскочена й приємно вражена милою поведінкою супроти неї і її погляди — почали мінятись.

Одного дня, коли в хаті була лише вона, її співробітник, користаючи з нагоди, пішов до кімнати сина згаданого професора, знайшов і забрав усі документи про конструкцію атомної бомби, та сказав Ірині, що вони мусять негайно їхати на летовище, щоби відлетіти до ССРСР.

Та Ірина, що змінилась уже на ліпшу людину, почала отягатись із виконанням його наказу. Тоді шпигун витягнув револьвер і загрозив, що застрілить її, якщо вона не послухає його.

Думаючи, що застрашена Ірина виконає усе, він поклав револьвер на стіл і обернувся, щоби взяти свою валізку. Ірина скористала з того й тихенько підійшла до стола, узяла револьвер і спрямувала його на шпигуна.

Він обернувся, побачив револьвер у її руках і зробив рух у її сторону, а вона вистрілила в нього й він упав горілиць на софу.

На гомін стрілу до кімнати вбігли всі, що жили в домі й тепер Ірина, з плачем призналася, що вона шпигунка.

По кількох хвилинах пані Бурко попросила всіх, щоби вони залишили її самою з Іриною. Як усі вийшли — вона промовила до Ірини і сказала, що Господь Бог простить її провини й у її житті — настане новий день.

Так пройшла п'єса „Завтра знову зійде сонце”, режисеркою якої є Марія Левицька, що зготовила також гарні костюми.

Треба згадати, що ролі дійових осіб були дуже добре й із великим відчуттям виконані, старшими і молодими акторками й акторами, що є дуже відрадним явищем подивляти на сцені молодих.

Коли закінчилась вистава, на сцену вийшли всі акторки й актори та впровадили режисерку Левицьку, а глядачі нагородили їх щирими, довготривалими оплесками.

Управі, режисерці і голові „Заграви” акторові В. Довганюкові та всім членам Драматичного Ансамблю „Заграда” треба висловити слова щирого признання за їхню трудну й важливу працю та побажати їм дальших успіхів, а зацікавленим радимо побачити цю цікаву п'єсу.

Щасти, Вам, Боже!

1984 р.



1983/1984 навч. рік.
Учительський колектив Цілоденної школи св. Йосафата в Торонто.

ПОМЕР БЛАЖЕННИШИЙ ПАТРІЯРХ ЙОСИФ

На початку місяця вересня 1984 року українців у вільному світі потрясла дуже сумна вістка, а саме: 7-го вересня, у Римі, помер Блаженніший Патріарх і Кардинал Йосиф Сліпий, з роду — Коберницький-Дичковський.

Життєвий шлях Блаженнішого Патріарха Йосифа — це був шлях Мученика.

11-го квітня 1945 р. Блаженніший був заарештований більшовиками й пережив 18 років ув'язнення, заслання, тюрем і каторжних робіт.

9-го квітня 1963 р., за старанням Апостольської Столиці, Блаженніший був звільнений і прибув до Риму. 25-го лютого 1965 р. Святіший Отець Папа Павло VI-й номінував Блаженнішого Кардиналом.

Впродовж 21 року перебування на волі — Блаженніший відвідав усі українські поселення у вільному світі.

Канаду Блаженніший, перший раз, відвідав 1968 р., другий раз — 1973 року й 7-го травня відправив Архиерейське Богослуження у катедрі св. Йосафата. При вході до катедри Блаженнішого привітали діти-учні цілоденної школи св. Йосафата китицею гарних квітів.

Третій раз Блаженніший Патріярх Йосиф відвідав Торонто 1976 р. й, між іншим, знова відправив Архиерейське Богослуження у згаданій катедрі. Перед входом до катедри Блаженнішого Патріярха привітали китицею квітів учні згаданої школи, яких підготувала вчителька — дружина автора цих рядків, Марта. Пізніше, в залі під церквою св. Покрови, при вул. Лідс, відбулося Святочне Прийняття, у часі якого автор цих рядків передав Блаженнішому альбом із знімками з відвідин Торонто в 1973 році.

Весь час перебування Блаженнішого Патріярха на волі — був виповнений великою працею та многогранною діяльністю на прославу Господа Бога та для добра нашої Церкви й Народу. Одним із важливіших чинів Блаженнішого — було зорганізування побудови храму св. Софії у Римі, що був посвячений 1969 р. На тому посвяченні був і автор цих рядків.

Треба ще згадати, що в 1975 році Блаженніший прийняв титул Києво-Галицького Патріярха, в очікуванні на визнання Його Папою.

Похоронено Блаженнішого Патріярха й Кардинала Йосифа — 13-го вересня 1984 р. у храмі св. Софії.

Вічна Йому Пам'ять!

1985 р.

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТІ І СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

Історичні річниці проголошення Самостійности й Соборности Української Держави 22 січня 1918-1919 рр. — цього року українська громада Торонта відсвяткувала величаво.

Піднесення прапора

В суботу, 19 січня 1985 року на міській площі перед ратушем (Сіті Голл) відбулося святкове відмічення СВЯТА ДЕРЖАВНОСТІ І СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ.

Чисельна українська громада, представники українських церков, установ і організацій зі своїми національними і організаційними прапорами гідно вшанували річницю проголошення УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

Святкове зібрання відкрив і вів програмою адвокат Михайло Фіголь, вітав почесних гостей та чисельно зібраних членів нашої громади. Канадський національний гімн відспівав інж. П. Бубела. Високопатріотичне слово-молитву провів Преосвященний владика Ізидор Борецький.

Майор міста Торонта Арт Егелтон відчитав ПРОКЛЯМАЦІЮ присвячену відновленій УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ 22 січня 1918 року та для вшанування цієї події і признання українській активній громаді Торонта і Канади, проголосив УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ — від 19-26 січня 1985 року.

По проголошенню Проклямації, учасники відспівали український національний гімн і в тому часі представники українських молодіжних організацій піднесли на щоглі міського ратуша УКРАЇНСЬКИЙ синьо-жовтий НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРАПОР.

Молитвою митр. протоієрея о. П. Бублика закінчено імпрезу присвячену цій світлій події у наших визвольних змаганнях.

Момент піднесення прапора було висвітлено ввечері і год. 6:30 на телевізійній програмі „Ворльд Біт Нюз”. Того ж вечора відбулося святкове прийняття у залі готелю Шератон.

Святкове прийяття

В суботу, 19 січня ввечері відбулося в готелі „Шератон Сен-тер” святкове прийяття з участю представників українських церков суспільно-громадських і політичних організацій, представників федерального, провінційного і міського урядів, української громади та преси. Були теж представники інших національних спільнот Канади.

Головними промовцями на святковому прийятті з приводу Свята Державности були: посол Юрій Шимко і міністер скарбу онтарійського уряду дост. Леррі Гросман. Першим виступив Леррі Гросман, якого представила учасникам прийяття голова ОЖ ЛВУ Марія Шкамбара. У своєму слові, прелегент гостро засудив російський імперіялізм і його комуністичну систему поневолення народів. Він сказав, що за волю треба боротися не лише тоді, коли це легко робити, але теж і тоді, коли важко, і що росіяни якраз хочуть, щоб ми стали лінивими у цьому змісті. Гросман закінчив свою промову закликком, щоб ніколи не забувати „цієї світлої хвилини волі в Україні”, яка повинна запалювати усіх до дальшої боротьби. Як відомо, міністер Гросман здобув друге місце у виборах Прогресивно-Консервативної Партії на пост прем'єра Онтаріо.

Після Гросмана промовляв українською мовою (і частинно по-англійськи) посол Юрій Шимко. У своєму слові він зосередився над найновішим законом провінційного уряду Онтаріо про відмічення дня самостійности поневолених народів. При тому він згадав становища президента ЗСА Двайта Айзенгавера, Джон Ф. Кеннеді і, очевидно, кол. прем'є-міністра Канади Лестера Пірсона і Джона Діфенбейкера. Він сказав, що доки існує російський імперіялізм, поневолені народи, а в тому і українці, потребують таких проклямацій, церемоніялів піднесення національних прапорів, потребують АБН-у і „Тижня Поневолених Націй” і т.д. Цього потрібно в ім'я миру — але миру в контексті волі для народів і людей у противагу до російського імперіялізму. Юрій Шимко закінчив свою промову закликком до солідарности з поневоленими націями і побажанням до федерального уряду Канади, щоб цей теж провів закон для офіційного відмічування річниць самостійности поневолених народів.

Зі словом привіту від Державного Центру УНР виступив мгр Микола Липовецький, представник федерального уряду посол Роберт Пенер, представник урядової опозиції Ліберальної Партії в Онтаріо посол Тоні Рупрехт, і представник міського

уряду Василь Бойчук. Представником від онтарійського уряду і головним промовцем був посол Юрій Шимко.

Молитвою на святковому прийнятті проводили: єпископ ПУКЦ владики Ізидор Борецький і адміністратор східної єпархії УГПЦ о. прот. Петро Бублик.

Серед інших гостей з українського суспільно-громадського і політичного світу були Почесний Голова Світового Українського Визвольного Фронту д-р Роман Малащук, генеральний секретар СКВУ інж. Мирон Барабаш, голова Об'єднання Прихильників ДЦ УНР на Канаду д-р Ганна Янішевська, голова ГУ ЛВУ мгр Теодозій Буйняк, голова ГУ ОЖ ЛВУ Марія Шкамбара, представник ГУ СУМ Лариса Фіголь, голова Т-ва Кол. Воляків УПА Микола Кулик, голова Онтарійської Провінційної Ради КУК д-р Петро Глібович, голова ОП ДЦ УНР (в Торонті) Арсен Степанюк, голова Комісії за звільнення українських політичних в'язнів Ольга Заверуха, шкільний радний міста Торонта мгр Олександр Чумак та інші. Вступне слово виголосив голова торонтського відділу КУК інж. Ярослав Соколик — відмічуючи значення роковин Свята Державности.

Зворушуючою хвилиною вечора було привітання і віддання шани ветеранам українських армій з ген. П. Петренком на чолі, які взяли участь у прийнятті. Присутні теж тепло привітали найновіших українських емігрантів з Польщі. Програма святкового прийняття була переплетена мистецькими виступами солістки Оксани Макогон, та тріо „Верховина” під мистецьким керівництвом п-ні Олени Глібович.

Програмою святкового прийняття вміло керував мгр Євген Романчукевич.

Святковий концерт

В неділю, 20 січня, о год 3:30 по пол., заходом місц. відділу Комітету Українців Канади, в залі Мессей Голл відбувся святковий концерт з гарною мистецькою програмою, головними виконавцями якої були ансамблі торонтського Осередку СУМ: „Прометей”, „Діброва” і оркестра „Батурін” під мистецьким керівництвом маестра Василя Кардаша. Акомпаньйторами були: Надя Середа-Брехун і Марійка Турчин.

В очі впадала незвичайно гарна декорація сцени, зі золотим Тризубом по середині, яку виконали: Арсен Степанюк і Богдан Головацький.

Програма розпочалась входом до залі двох молодих прапоносців, що вийшли на сцену й примістили прапори.

Після того, оркестра „Бату́рин” відіграла гімн „О, Канадо”, який присутні у залі вислухали стоячи, а сурмач Петро Бабей виконав апель.

Вступне слово сказав інж. Ярослав Соколик, голова місц. відділу КУК, привітавши гостей у залі, між якими були церковні достойники та визначні громадські й політичні діячі. Щирими словами промовець привітав також українців, що прибули до Канади з Польщі та проголосив прізвища кол. старшин і вояків Українських Армій, що брали участь у визвольній війні в 1918-1921 рр. Декотрі із них були у залі, а приявні щиро привітали їх оплесками.

„Четвертий Універсал” — прочитав Володимир Довганюк. У тому ж часі, на великому полотні на сцені пробігали прозїрки, на яких було видно: проф. Михайла Грушевського, гол. отамана Симона Петлюру та деякі будинки, розположені на Софійській площі в Києві, де був проголошений IV Універсал.

В дальшому ході програми хор „Прометей” проспівав пісні: „Вкраїно, Мати, кат сконав”, „Ген в Карпатах” — соліст Володимир Брехун, та „Клянемось вітчизно серцями”.

Після того, мгр Анна Троян гарними словами представила професора Петра Потічного, що сказав дуже змістовну святкову доповідь, цитуючи й обговорюючи при тому деякі місця із Чотирьох Універсалів, проголошених Українською Центральною Радою. Шановний доповідач згадав також і про визначних політичних діячів тих часів.

Гарна доповідь зробила на слухачів помітне враження і вони відплатились за неї щирими оплесками.

Пісні: „Жита”, „Засумуй трембіто” й „Синя чічка” — гарно проспівала Христина Липецька, при фортеп. супроводі проф. З. Лавришина.

Хор „Діброва” проспівав пісні: „Партизанська коліскова”, „Україно кохана” й „Ось день війни народньої”.

Твір „Універсал” — з відчуттям проречитүвав В. Довганюк. Після того, оркестра „Бату́рин” виконала: марш „Фронтвик” і „Марш на стрілецькі молитви”.

Посол до Онтарійського парляменту мгр Юрій Шимко пе-

редав привіт від прем'єра Вілліяма Дейвіса й сказав, що він у згаданому парламенті проєкт закону „Дня Самостійности”, який відзначають різні національні спільноти в Канаді.

Вислухавши й обговоривши той проєкт, парламент Онтаріо, 8 листопада 1984 р. схвалив одногосно названий закон визнання „Пропам'ятного Дня” різних національних спільнот і звернувся до онтарійського уряду з пропозицією заохотити уряд Канади ухвалити такий закон в Оттаві. Прем'єр Вілліяма Дейвіса на підставі того закону підписав Проклямацію в роковини проголошення самостійности України 22. 1. 1985 р.

Під кінець хори „Прометей” і „Діброва”, що виступили в гарних народніх строях та оркестра „Батурін” виконали пісні: „Стоїть курган” — солістка Соня Сахно, „Україні” — солісти: С. Сахно, І. Пирожак і В. Шевель та „Вставай Україно”.

Всіх виконавців точок програми привні нагороджували щирими й довготривалими оплесками.

Той всличавий святковий концерт закінчено урочисто національним гимном „Ще не вмерла Україна” у виконанні” хорів і оркестри, до чого прилучились і привні у залі, вставши зі своїх місць.

Організаторам, прелегентам, виконавцям програми й учасникам згаданих святкових імпрез — належить щире признання.

1985 р.

ВЕЛИЧАВЕ СВЯТКУВАННЯ В ТОРОНТІ

Дня 5-го жовтня 1986 року в парохії св. Йосафата відбулося величаве відзначення 25-річчя існування найстаршої української школи в Торонті, цілоденної школи при катедрі св. Йосафата, що була побудована заходами колишнього настоятеля цієї парохії, о. Василя Філевича і віддана до вжитку в 1961 році.

В 1984 році о. мітр. В. Філевич був іменований Єпископом і назначений Епархом Саскатуну.

Відзначення 25-річчя школи пройшло поважно і величаво. Воно розпочалося Торжественним Богослуженням в катедрі св. Йосафата, яке відправив Преосв. Владика Василій Філевич, що приїхав до Торонта. Сослужили: о. д-р Р. Даниляк — теперішній парох катедри, о. мгр. О. Гошуляк, о. М. Лучка та о. дяк. М. Баріда — директор згаданої школи. До Богослуження служили члени вівтарної дружини, в якій є і учні тієї школи та Курсів Українознавства.

Катедрі заповнили по береги колишні учні і градуанти зі своїми родинами та інші миряни. Тропарі й кондаки співали учні Стефан Сму́к і Михась Лучка, що проспівав гарно також апостола. Гарну проповідь, пов'язану з темою святкування, виголосив Владика Кир Василій. Після проповіді учні Курсів Українознавства: Ліда Шикіула, Ірка Скоратко, Оля Басараб, Олесь Дрозд і Стефан Сму́к, добре підготовані, з відчуттям віддеклямували вірш Богдана Федчука „Словами учениць і учнів” — у 25-річчя Цілоденної школи при катедрі св. Йосафата в Торонті, який поміщуємо нижче.

„Нашій школі цього року
То річниця величава.
Двадцять і п'ять років навчання
І нас, дітей, виховання.
Наша школа, наша гордість
Нам життя дороговказом.
Двері в світ нам відкриває,
З Богом в світ ідемо разом.
Наша школа, наша гордість,
Світлом розганяє пільми.

Різьбить наші душі, розум,
Щоб Божими були дітьми.
Вчить нас рідне все любити,
А найважніше — мову.
Нашу рідну, українську,
Мов солов'їну, чудову.
Дяка батькам, учителям,
Опікунам у час річниці.
В нашій школі чуємося,
Наче вдома, наче в свята.
Наша школа при катедрі
Святого Йосафата. ”

Після того було зроблено спільну знімку, до якої стали й колишні учителі цієї школи.

Відтак у залі під катедрою та в шкільній залі, гарно прибраних і заповнених хмарками синьо-жовтих бальончиків, відбулося прийняття зі смачними перекусками й солодким, на яке прийшов і Владика Кир Василій. Треба згадати, що коридори і шкільні кімнати були гарно удекоровані. Найкраще з них виглядала т.зв. „українська кляса”, стіни якої були вкриті рисунками й малюнками учнів з написами „Нашій школі 25 років”. На довгому столі були виставлені деякі ручні роботи учнів: вишивки, в'язані й ткані речі в рамках та вироби з „макроме”.

На подвір'ю школи було багато дітей і учнів, що бігали з в'язанками синьо-жовтих бальончиків. Владика Кир Василій, символічно пустив у повітря 25 таких бальончиків.

Так у гарному і святковому настрої пройшов той ювілейний день, що напевно надовго залишиться в пам'яті його учасників і гостей.

Між тими, що прибули на те святкування, були: посол до провінційного парламенту Юрій Шимко, міський радний В. Бойчук, великий приятель школи В. Мельник та інші визначні громадські і парохіяльні діячі.

Особам, як д-р Е. Волощук, д-р В. Росоха, В. Макіщук та всім, що під проводом невтомної діячки Тамари Волощук з великою посвятою працювали для того, щоби той святочний день пройшов успішно та директорові школи й учительському колективові — належить велике признання.

1986 р.

ЗНАМЕННИЙ ДЕНЬ

17 грудня ц.р. відомий культурний діяч і педагог Богдан Б. Федчук у Торонті — відсвяткує 79-річчя від дня свого народження.

Крім праці учителя та писання віршів для дітей, трудолюбивий Ювілят багато часу присвятив на писання українських загадок, збагачених дорогоцінними українськими матеріялами й до нинішнього дня уже видав 25 збірок, що вийшли коштом Його дружини Стефи.

За Його віддану працю у вихованні української молоді словом і пером, Централя Комітету Українців Канади та Українська Вільна Академія Наук у Канаді — нагородили Його „Почесними Грамотами”, а серед української громади Він втішається назвою „Короля українських загадок”.

Надіємось, що скоро прийде час, коли український нарід на Рідних Землях з вдячністю читатиме його твори.

В цей знаменний день Вельмишановному й Дорогому Ювілятові, від щирого серця бажаю усього найкращого, а в першу чергу — доброго здоров'я.

На многі і благі літа!

1986 р.

НОВИЙ УСПІХ ЗАГРАВИ

В неділю, 7 грудня 1986 р. у залі Українського Культурного Центру на вул. Крісті в Торонті, відомий драматичний ансамбль „Заграда” запредентував прем'єру п'єси на 4 дії Бориса Будного — „Танок Волі”.

Режисерія і проєкт декорацій — Володимир Довганюк; виконання декорацій — Степан Приймич; технічний помічник — Іван Бандера; світляні ефекти — Марко Кушніренко; координатор костюмів — Рая Юхименко; адміністратор — Олександр Стельмахович.



Щева сцена I-ої дії п'єси „Танок волі” в постанові „Заграда”. Тарас Захарук (Адам Стець), Тамара Роеко (Олександра Микитенко) і Ростик-Костик (Йосиф Терлецький).

П'єсу цю управа й члени „Заграда” присвятили св. п. Марії Ієвицькій.

Темою п'єси є — дискусія над тим, як українці, що живуть у вільному світі, повинні сприймати виступи „мистецьких” одиниць, що приїжджають із СССР.

Цікаву дискусію, яку спричинило прибуття советського анцювального ансамблю „Жовті Ниви” — провели жваво молоді й старші громадяни.

Справа загострилась тим, що зі згаданого советського ансамблю втекла танцюристка, українка, й намагалась дістати право політичного притулку у Канаді, в чому їй допомагали деякі місцеві українці.

Це спричинило інтервенцію советської амбасади в Оттаві й представника міністерства культури „Української ССР”, які, як звичайно, брехливо запевняли, що танцюристка не втекла, але її викрали „агенти буржуазних націоналістів”.

До справи, до деякої міри, був замішаний тсж представник Канадського Міністерства Зовнішніх Справ.

Автор п'єси дуже влучно наświetлив характер і поведінку згаданих советських „дипломатів”, за що йому належить спеціальне признание.

Але, мимо труднощів — усе пройшло й закінчилось щасливо.

Гарне враження на глядачів, що, мимо примхливої погоди, прийшли й, майже, заповнили залу, зробили: декорації сцени та звукові й світляні ефекти. Вдоволена публіка нагороджувала акторів щедрими оплесками й закінчила стоячою овацією.

За черговий, великий вклад до скарбниці українських культурних надбань — автор п'єси Борис Будний, режисер Володимир Довганюк і виконавці ролей: Адам Стець, Оля Щурик, Йосип Терлецький, Анна Левицька, Олександра Микитенко, Ілярій Кушніренко, Маруся Якимів, Олександр Стельмахович, Тарас Парченко, Надя Липовецька й Орест Лецишин та виконавці декорацій — заслужили на щире признание і похвалу.

Щастя Вам, Боже, й надалі у Вашій важливій праці!

1987 р.

**КОПІЯ ЛИСТА-ПОДЯКИ „КОРОЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ЗАГАДОК”,
ЩО БУВ НАДРУКОВАНИЙ У ТИЖНЕВИКУ „ВІЛЬНЕ СЛОВО”**

**КОРОТКА ХАРАКТЕРИСТИКА ВП. ПАНІ МАРТИ ТРОФИМ-
ТАРНОВЕЦЬКОЇ, УЧИТЕЛЬКИ ЦІЛОДЕННОЇ ШКОЛИ ПРИ
КАТЕДРІ СВ. ЙОСАФАТА І КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА.
ТОРОНТО-ЗАХІД.**

Ось якою являється
Пані Трофим-Тарновецька:
Ніжна і шляхетна вдача,
Відвага — стрілецька.

Учителька з крові й кости,
Підхід методичний,
Надзвичайно вироблений,
Вмілий і практичний.

Використати вміє,
Все те, що з'явилося,
Для помочі учителям,
Іншим, — те й не снилось.

Я самий був „заскочений”,
Бо не сподівався,
Щоб час Загадок-Розваг,
Так ідеально вдався.

Це одні з найкращих годин,
У житті моему,
Що так вміло розв'язали
Загадок дилему.

Учні вміло і розсудно
Відповідь давали,
І велику радість-втіху
Відгадавши мали.

Школа ця, в Торонті є,
Святого Йосафата,
(При Катедрі), там відбулись
Двічі розваг-свята.

Це, завдяки Учительці,
Справді, зразкової,
Умілості і здібности,
Вдачі — золотої.

Вдяка вчителям, що в цьому
Ділі помагали,
Видно, також, з добрий ідей
Своїх користали.

Директорові подяка,
Признання — логічно,
Що сприяв для цих двох імпрез,
Теж педагогічно.

Честь і славу заслужила
Наша Пані Марта,
За всю свою працю в школі —
Вона того варта.

Перша школа у Канаді
Таке урядила.
Користатись загадками,
Багатьох навчила.

Подяка всім за пожертви,
Також — одночасна,
Щоби у житті майбутність
Була їм прекрасна.

Вдячний
Богдан Б. Федчук
Торонто, 1980 р.

ЗАКІНЧЕННЯ

На закінчення, хочу ще сказати, що щире признання за їхню велику працю, треба висловити управам і членству Товариств і Організацій, що приміщуються у домі Українського Культурного Центру в Торонті, вул. Крісті, який у 1986 році величаво відсвяткував 30-ліття свого існування.

На спеціальне признання заслуговують: інж. Мирон Барабаш — президент УКЦентру та п-ні Марта Кравців-Барабаш, що кожного року, між іншим, організує і успішно проводить „Музичний Фестиваль Молоді”.

Щасти, Вам, Боже!



ПОДЯКА

Отсим складаю щиру подяку всім, що допомогли мені фінансово при виданні цієї книжки.

Це були:

Фундація „Прометей	— Торонто
Богдан Б. Федчук	— Торонто
Стефан Трутяк	— Торонто
Анна Потопник	— Торонто
С. і М. Филиповичі	— ЗСА
Тарас Кахникевич	— ЗСА

Автор

К І Н Е Ц Ь



